

ΕΒΔΟΜΑΣ

«...Η 4η Αυγούστου δημιουργή-
σε κατάστασιν νέαν καὶ διαρκή καὶ
ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἐξαρτᾶται ἀ-
πολύτως ἀπὸ τὴν ὑποστήριξιν καὶ
τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀφοσίω-
σιν τοῦ λαοῦ».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς Ἡρά-
κλειον).

«...Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς, σὰς
τὸ ἐγγυῶμαι ἐγώ, εἴμεθα ὅλο τὸ
ἔθνος ἠνωμένον γιὰ ἓνα κοινὸ ἀ-
γῶνα, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀναγεννήσεως
καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ τόπου μας,
ἀγῶνα ἐσωτερικὸν δύσκολον, τρα-
χύν ὁ ὁποῖος ὅμως θὰ μᾶς φέρῃ
εἰς ἓνα μεγάλο ἀποτέλεσμα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς Ρέθυμιον)

«... Τώρα ἐσεῖς εἰσθε τὸ Κράτος
καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα τίποτε ἄλλο
παρὰ οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς θελήσεώς
σας».

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς Χανιά).
«...Ὅταν ἓνας λαὸς ὀλόκληρος

εἶναι ἀπόφασισμένος νὰ ἐκπληρώσῃ
τὰ δυνεῖρά του καὶ ἔχει τὴν θέλησιν
νὰ ὑπερβῇ κάθε ἐμπόδιον καὶ δὲν
διστάζῃ νὰ διατρέξῃ καὶ τοὺς με-
γαλυτέρους κινδύνους, ὁ λαὸς οὗ-
τος ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ λαὸς ἰσχυρὸς
καὶ θὰ βαδίσῃ μὲ βῆμα σταθερὸ
πρὸς τὰ δυσπρόσιτα ὕψη τοῦ ἀρ-
χαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τοῦ
ἀπαρμιλλοῦ αὐτοῦ κάλλους τοῦ
ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς Ἑλ-
ληνικῆς σοφίας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς Ἡρά-
κλειον).

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Εἰδήσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ
δι' ἀσυρμάτου ἰδιωτικοῦ

Ἄγνωστον αὐτοκίνητον
σὲ ἄγνωστον γῆν ἢ χῶμα
τραυμάτισε ἄγνωστον πεζόν
— ἄγνωστο ἂν εἶναι ἀκόμα ζῶν—
κι' ἄγνωστον ὁ ἄγνωστος
ἂν συνελήφθῃ ἀκόμα!

ΑΘΗΝΑΙ

Πεντέξῃ μικροπωλητὰ
περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους
παίζοντας δίχως ἔγνοια
τὰ τυχερά τὰ παίγνια—
ἀλλὰ νὰ τοὺς συλλάβουνε
ἦταν... τὸ τυχερό τους!

ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ

Ὁ ἀεροπόρος ποὺ πετᾷ
γραμμὴ ΠΑΡΙΣΙ-ΤΟΚΙΟΝ,
λέει πῶς—ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς—
θὰ φάῃ τοὺς συναγωνιστάς...
μὰ καὶ τίς δάφνες τῶν μαζὶ
μὲ τόκον κι' ἐπὶ... τόκιον!

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

Σὲ ὕψη δυσθεώρητα
μπριζόλα καὶ κιμάς...
Χασάπηδες αἰσχροκερδεῖς
τιμὲς ὑψώσαν ἅπασι... δις...
Κι' ἐντέλει πῆγαν φυλάκῃ
μὲ ὅλας τὰς τιμάς!

ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ

Οἱ ἐργάτες ἀπεργήσανε
στὸν κάθε μας λιμένα:
τὰ χέρια τοὺς σταυρῶνουνε
καὶ δὲν φορτοεκφορτώνουνε—
γι' αὐτὸ εἶναι τὰ καράβια μᾶς
δετὰ... κι' οὐχὶ λυμένα!

ΣΥΡΙΑ

Δὲν ξέρομεν ἐκεῖνοι ἂν φταῖν—
εἴτε ἂν φταῖνε τοῦτοι:
ἓνα εἶναι μόνον γεγονός,
πῶς σκοτεινιάζει ὁ οὐρανός—
καὶ σ' ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρά
γύρω βρωμᾷ... Μπεύρουτή!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,"

Τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα τῆς «Ἐβδο-
μάδος»—γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται τόσος λό-
γος καθημερινῶς, τόσο στὶς ἰδιωτικὰς
νευρολογικὰς κλινικὰς ὡς καὶ στὸ Δαφνὶ
μεταξὺ τῶν... ὑποτρόφων—παίρνει καὶ δι-
νει. Οἱ δάσκαλοι δὲν κουράζονται τὴν φω-
νὴ τους, οἱ μαθηταὶ δὲν κουράζονται τὸ μυα-
λό τους... Προσέξτε τώρα, συνεχίζομε:
Ἐρώτησις.— Ὅταν παίξῃ οὕτι, τί
γίνεται ὁ Δανός;
Ἀπάντησις.— Οὐτιδανός!
Προτιμότερον νὰ υποθέσεται πῶς ἐπῆλ-
θε κρίσις στὶς κρίσεις γιὰ νὰ μὴν κρί-
νετε τὸ ἀξιοκατάκριτον αὐτὸ κατασκευά-
σμα.

Συνεχίζομεν.
Ἐρώτησις.— Τί κάνεις ὅταν πεινάς
καὶ τρῶς τὸν κάλο σου;
Ἀπάντησις.— Καλοτρῶς!
Ἐδῶ, θὰ κάνετε μιὰ σκέψη λογικὴ—ἂν
χωρὴν λογικὴ στὴν διδασκαλίαν— πῶς
κι' ὁ κάλος ἀκόμα μπορεῖ νὰ φαγωθῇ, τὸ
ἀπαίσιον ὅμως αὐτὸ ἔδεσμα ποὺ σὰς
σερβίραμε...δὲν τρώγεται καθόλου!
Συνεχίζομεν τὴν διδασκαλίαν, μὲ τὴν
πεποίθησιν ὅτι ἔχετε ἤδη προμηθευθῇ τὰ
χειμερινὰ σας παλτά καὶ συνεπῶς δὲν
σὰς καταλαμβάνομεν ἐξ ἀπροόπτου. Ἐξ
ἄλλου, τί ἐρέετε; Μπορεῖ νὰ εἰμαστε
βαλτοὶ ἀπ' τοὺς ράφτες καὶ τοὺς γουνι-
ράδες νὰ γράφουμε τὰ πανερά μας κα-
λαμπούρια... γιὰ νὰ γίνῃ... τζιρος!
Ἐρώτησις.— Ἄν σκοτώσω ἄνθρω-
πο, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ
ἡ θέσις μου;

Ἀπάντησις.— Νὰ σταθῶ κοντὰ στὸ
πτῶμα καὶ τότε ὁ φόνος θὰ χαρακτηρισθῇ
ὡς παρὰ πτώμα (παρά... πτώμα)!
ὑποθέτομεν ὅτι ἂν σκοτώσετε τὸν δρά-
στην αὐτῆς τῆς στήλης, δὲν θὰ πάτε στὸ
κακαυργιοδικεῖο γιὰ τὸ φόνον θὰ χα-
ρακτηρισθῇ ὡς... ζωοκτονία!

Ἐρώτησις.— Ἡ Ἑλλή, ὁ Νίκος κι'
ὁ Στράτος ὅταν εἶναι ἐνωμένοι, πῶς ἀ-
ποτελοῦν κάτι τὸ πῶ γενναῖο ποὺ ὑπάρ-
χει στὸν κόσμον;

Ἀπάντησις.— Ἑλληνικὸς
στράτος (Ἑλλή, Νίκος, Στράτος).
Ὁ κατασκευάσας τὸ παρὸν ἔχει, βλέ-
πετε, τὴν πρόνοιαν νὰ ἀμυνοθῇ ὁπισθεν
τῆς κυανολεύκου καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπο-
ροῦμε νὰ τοῦ κάνουμε τίποτα.

Συνέχεια:
Ἐρώτησις.— Τί ἦταν ὁ Αἴας πρὶν
γίνῃ πολεμιστής;

Ἀπάντησις.— Ἦταν ἄθροπος:
Ποιμένας (Ποῖν... Αἴας).

Τὸ παρὸν ἀνάγεται στὴν μυθολογίαν.
Συνεπῶς, ὑποθετὶ νὰ περάσῃ χωρὶς οἰκτιρ-
μοὺς καὶ σνόβια. Ἐξ ἄλλου, νὰ τὰ ἐκπα-
λάμε; Ὁ ἀντάκτης αὐτῆς τῆς στήλης
εἶναι ἀδιόρθωτος.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΖΩ

—Λοιπόν, τί είπε ο μπαμπάς όταν με έζητησες επίσημως.
—Ω, αγάπη μου! Μου είπε πώς με θαυμάζει...
—Μπα! τὸ είπε αυτό;
—Ναί, είπε πώς με θαυμάζει για την α-ναίδειά μου!

ΑΥΤΟΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

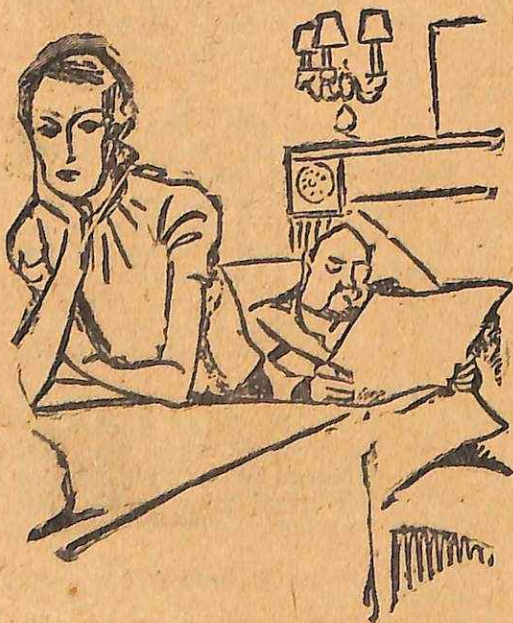
Δυο υπάλληλοι, αντίλλαξαν μπροστά στον προϊστάμενό τους ύβρεις δριμύτατες.
—Είσαι ζώον!
—Και μπορεί να θρεθί ζώο χειρότερο από σένα του είπε ο άλλος.
—Αί, κύριοι, λέγει ο προϊστάμενος, ξεχάσατε φαίνεται, ότι είμαι και εγώ παρών!

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΤΑΚΤΟΣ

—Πάλι χωρίς δουλειά ο Τόμ; Και έμαθα ότι είχε τακτική εργασία.
—Η εργασία ήταν τακτική, αλλά ο Τόμ άτακτος.

ΓΚΑΦΦΑ ΣΤΗΝ ΓΚΑΦΦΑ

—Πολύ βλακώδες ύφος είχαν αυτή ή κοπέλλα που σου μιλούσε προόλιγου.
—Είναι αδελφή μου.
—Συγγνώμη! Είμαι εγώ ένας μεγάλος δόκτορας, γιατί έπρεπε να ιδώ ότι σου έμοιαζε!

ΠΑΡΑΠΟΜ

—Διαρκώς παραπονιέσαι πώς βαρύνεσαι!... Μήπως βαρύνει εγώ;
—Όχι... μά εσύ, είσαι με μένα!

Ο ασύλληπτος ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ντέκετιβ Σιμόν Τέμπλαρ κούταξε την γυναίκα που είχε απέναντί του. Ήταν μία γυναίκα του λαού με κουρασμένα χαρακτηριστικά.
—Ονομάζομαι, του είπε Φλώρενς Έλσαβ κι' έρχομαι για τον άντρα μου, κύριε.
—Σε τι μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος;
—Ακούστε. Με εγκατέλειψε πριν από ένα χρόνο, χωρίς λόγο. Χθές τον συνάντησα στο πεζοδρόμιο, στην πλατεία της Δουκίσσης. Μόλις με είδε έφυγε τρέχοντας. Έγώ τώρα δουλεύω σ' ένα γειτονικό σπίτι που μένουν δυο νεαροί κύριοι... Πού να τον κυνηγήσω με τους ρευματισμούς μου; Μπήκε μέσα σ' ένα σπίτι κι' έκλεισε την πόρτα. Χτύπησα το κουδούνι. Καμιά απάντηση. Περμένα μισή ώρα. Τίποτα απολύτως. Σήμερα, το πρωί, ξαναγύρισα εκεί και χτύπησα το κουδούνι. Ο άντρας μου μου άνοιξε την πόρτα. Έγινε έξω φρενών βλέποντάς με. Μ' έβρισε και μου είπε πως θάχανε την θέση του εξ αιτίας μου. Ύστερα μούδωκε λεφτά και μουκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. Έγώ ήρθα άμέσως να σάς βρώ. Πάρτε αυτά.
Και τούδωκε τρία χαρτονομίσματα των πέντε λιρών.
—Αυτά μούδωκε, είπε. Δεν μου φαίνονται τίμια λεφτά.
—Τι δουλειά έκανε ο άνδρας σας;
—Έκανε τον μεσίτη στις Ιπποδρομίες. Έπαγγελμα απαγορευμένο. Ποτέ στην ζωή του δεν είχε 15 λίρες. Δεν θέλω όμως να πάω φυλακή: παντρεμένος με ξηρα παιδιά... Τό σπίτι που τον είδα είναι ο αριθμός 6 της πλατείας της Δουκίσσης. Τό σπίτι που συγγιζώ είναι στον αριθμό 4.
—Αφήστε μου τὰ τρία πεντάλιρα και πάρτε δεκαπέντε μονές λίρες, είπε ο ντέκετιβ.

Στις δυο το πρωί, ο Σιμόν Τέμπλαρ επέστρεψε στο σπίτι. Ο πιστός Σάμ του είχε αφήσει το ξέχρις σημείωμα στον νυκτοφύλακα:
«Δυο τηλεφωνικοί υπάλληλοι ήρθαν να εγκαταστήσουν το συμπληρωματικό μηχανήμα που ζητήσατε κ. Τέμπλερ».
Ο Τέμπλαρ άπότησε. Δεν είχε ζητήσει κανένα μηχανήμα. Πήρε το ασανσέρ κι' ανέβηκε στο διαμέρισμά του. Μιά βαλίτσα ήταν άκουμπισμένη στην πόρτα. Άν ο Τέμπλαρ είχε κάνει ένα βήμα παραπάνω θά την έσπρωχνε με το πόδι. Και θά κομματιαζόταν, γιατί ή βαλίτσα περιείχε δυοαίτιδα. Ταυτοχρόνως, άντελήφθη πώς του είχαν κλέψει τὰ τρία πεντάλιρα.
Την επομένη, ο Σιμόν πληροφορήθηκε τον θάνατο της Φλώρενς Έλσαβ. Η αστυνομία είχε ανακαλύψει το πτώμα της μέσα στον Τάμεση.
—Άσφαλώς πρόκειται περί αυτοκτονίας, είπε ο Ινσπέκτορ Πόλ. Η γυναίκα αυτή έχει εγκαταλειφθεί από τον σύζυγό της προόλιγου. Έργαζόταν και συντηρούσε τὰ παιδιά της, έξ τον αριθμόν. Οι γείτονές της κατέθεσαν ότι ήταν πολύ ταραγμένη χθές βράδυ γιατί Ισχυριζόταν πώς είχε συναντήσει τον σύζυγό της που

Έκανε πώς δεν την άναγνώρισε. Άν είναι αλήθεια, αυτό θάναη ή αιτία της αυτοκτονίας.
Ο Σιμόν σήκωσε τους ώμους του.
—Ήρθε να με δῇ χθές το πρωί, είπε, και της υποσχέθηκα να την βοηθήσω. Θά έρχόταν να με συναντήσει την Πέμπτη. Γιατί λοιπόν ν' αυτοκτονήσει προτού μάθω το αποτέλεσμα των έρευνών μου; Έγώ βρήκα χθές την νύχτα στο σπίτι μου μία βόμβα που θά με τίναζε στον άέρα αν δεν πρόσεχα. Φαίνεται πώς το ίδιο πρόσωπο που έβαλε την βόμβα σκότωσε την δυστυχισμένη γυναίκα.
Φεύγοντας απ' την Σκότλαντ-Γουάρδ, ο Σιμόν πήρε ένα ταξί που τον ώδήγησε στην πλατεία της Δουκίσσης. Χτύπησε το κουδούνι του αριθμού 6 κτιρίου.
Σε λίγο, άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε ένα κοντός, ξερακιανός, με γκριζα μαλλιά, χλωμό πρόσωπο και μύτη κατακόκκινη.
—Θάβελαν να μιλήσω στον κ. Έλσαβ, είπε ο Σιμόν, καταλαβαίνοντας άμέσως πώς άπευθυνόταν σ' εκείνον άκριβώς που ζητούσε.
—Είμαι ο κ. Έλσαβ, είπε ο άλλος και σεις είσατε ο κ. Τέμπλαρ.
—Όστε με γνωρίζετε;
—Θάρχόμουν για να σάς πω κάτι. Περάστε μέσα.
Ο Σιμόν μπήκε με τὰ χέρια στις τσέπες του σακκακιού του, σφίγγοντας δυο ρεβόλβερ.
—Καθήστε, παρακαλώ. Θέλετε να πιήτε τίποτα;
—Όχι σάς εύχαριστώ. Τι θέλατε να μου πῆτε;
—Πρόκειται για τη γυναίκα μου. Είναι ένας χρόνος περίπου που την εγκατέλειψα. Είχε πολλά έλαττώματα, δεν κάνει όμως να κακολογούμε τους πεθαμένους. Διάβασα σήμερα την αυτοκτονία της στις έφημερίδες. Η γυναίκα αυτή ήταν πολύ φλύαρη. Η αστυνομία με άναζητούσε κάμποσο καιρό τώρα. Άν ήξερε ή γυναίκα που βρισκόμουν, σίγουρα θά τώλεγε.
Ο Σιμόν είχε την έντύπωση πώς ο κοκκινομύτης εκείνος έλεγε δολέκληρο παραμύθι έπιμελώς δασκαλεμένο.
—Τι μεπερδεψίεις είχατε με την αστυνομία; ρώτησε.
—Μέσα στο τραίνο, πηγαίνοντας για τις κούρσες, έπαίξα χασιτά. Μιά μέρα, κάποιος που έπαιζε μαζί μου διαμαρτυρήθηκε, Ισχυριζόμενος ότι τον έκλεβα. Ένας φίλος μου φιλονέκισε με τον συμπαίκτη μου και τον σκότωσε χωρίς να θέλη. Η αστυνομία με άναζητεί ως συνεργό του έγκληματος.
—Τι σύμπτωση! είπε ο Σιμόν. Πρόόλιγου μιλούσα για σάς με τον Ινσπέκτορ Τήλ. Δεν φαίνεται νάχη την πρόθεση να σάς συλλάβη.
Ένψ έλεγε αυτά, δεν έπαυε να κυττάζει τον συνομιλητή του. Για μία στιγμή, τον είδε να καρφώνει το βλέμμα του σ' ένα σημείο, πίσω απ' τον άμο Σιμόν. Ο ντέκετιβ θυμήθηκε πώς είχε τις πλάτες γυρισμένες στην πόρτα και τινάχτηκε

κύριος Έλσαβ ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΝΟΡΤΟΝ

απ' την θέση του. Σχεδόν την ίδια στιγμή, κάτω το βαρύ χτυπούσε την πλάτη της πολυθρόνας, στο μέρος όπου ο Σιμόν είχε άκουμπήσει πριν το κεφάλι.
Ο Σιμόν ώρησε κι' είδε ένα άτομο να χάνεται, τρανταζοντας την πόρτα πίσω του. Επέστρεψε στην αίθουσα όπου βρισκόταν πρώτα: ο Έλσαβ είχε γίνει άφαντος.
Μόλις ο Σιμόν επέστρεψε στο σπίτι του, βρήκε τον Τήλ να τον περιμένει:
—Κάνετε μου την περιγραφή της βόμβας που βρήκατε στο σπίτι σας, του είπε ο Ινσπέκτορ.
Ο ντέκετιβ άπάκουσε.
—Ε λοιπόν, συνέχισε ο Τήλ, την ίδια βόμβα άνεκάλυψαν σήμερα στο Σέπερτον, στο έξοχικό σπίτι του λόρδου Ρίτγουελ, του έκατομμυριούχου έφοπλιστού. Ο Ρίτγουελ θά περνούσε το Σαββατοκύριακό του σ' ένα μικρό έξοχικό σπίτι που είχε στις όχθες του Τάμεση. Σήμερα το πρωί, διαπίστωσε πώς ο γραμματέας του είχε ξεχάσει έναν σπουδαίο φάκελλο έγγραφων. Έστειλε τον σωφέρ του —που ξεχάσε να πάρη τὰ κλειδιά του σπιτιού. Φθάνοντας στο Σέπερτον, παραβίασε ένα παράθυρο της κουζίνας και μπήκε από εκεί. Είσε την βαλίτσα άκουμπισμένη στην πόρτα, από ο μέσα. Άν άνοιγε ο Ρίτγουελ άπόψε, θά είχε κομματιασθή.
—Πάμε στο Σέπερτον, είπε ο Σιμόν. Ινσπέκτορ, σάς παίρνω με το αυτοκίνητό μου.

Βρήκαν το λόρδο Ρίτγουελ στον κήπο του. Ψηλός και γερός, παρά τὰ λευκά μαλλιά του, ο έφοπλιστής τους δέχτηκε με έγκαρδιότητα.
—Ινσπέκτορ Τήλ, πολύ εύτυχής για την γνωριμία σας, είπε. Θά είναι κανένας άναρχικός ή κανένας τρελλός.
—Νά σάς συστήσω, μυλόρδε, τον κ. Τέμπλαρ.
—Τον κ. Σιμόν Τέμπλαρ, τον διάσημο ντέκετιβ; Πολύ εύτυχής.
Εκείνη την στιγμή, πλησίαζε ένας νέος με μεγάλο δλοστρόγγυλο κεφάλι και με γυαλιά από ταρταρούγα.
—Ο Μάρτιν Άϊρλοκ, γραμματέας μου, παρουσίασε ο λόρδος Ρίτγουελ.
Ο Σιμόν διηγήθηκε την Ιστορία της Φλώρενς Έλσαβ.
—Οι βόμβες τοποθετήθηκαν την ίδια μέρα, είπε. Ο γραμματέας σας...
—Μάλιστα, είπε ο Άϊρλοκ, ήρθα εδώ προχθές. Ξανάφουγα για το Λονδίνο στις 6 και 20' με το τραίνο.
—Όστε ή βόμβα τοποθετήθηκε στο σπίτι μεταξύ αυτής της ώρας και της ώρας που επέστρεψε ο σωφέρ, το πρωί, συμπεράνε ο Τήλ.
—Θά μείνετε, δεν είναι έτσι, Τέμπλαρ; ρώτησε ο λόρδος.
—Άσφαλώς: είναι τόσο δμορφα εδώ!

—Τι σκέπτεσθε για όλα αυτά, Τέμπλαρ; ρώτησε ο λόρδος Ρίτγουελ όταν κάθισαν μπροστά στο τσέερ.
—Μοφ φαίνεται πώς προσπαθούν να κοθαρρνούν εκείνους που θέλουν να

δούν τον Έλσαβ.
Μεσολάβησε σιωπή. Ο Άϊρλοκ ρώτησε γελώντας:
—Όστε το σπίτι μας είναι εις κατάστασιν πολιορκίας;
—Πάνω-κάτω, άποκρίθηκε ο Σιμόν. Σας συμβουλεύω να μην πολυτεκώσατε μπροστά σε άνοιχτό παράθυρο, να μην βγαίνετε περίπατο την νύχτα. Η συμμορία του Έλσαβ άναρνε άστραπαία...
Τον διέκοψε ο θόρυβος ενός μοτέρ. Ο γυιός του λόρδου Ρίτγουελ, ο έντιμότατος Τζάκ Μιλαντ έφθανε με το σπόρ αυτοκίνητό του. Ο Άϊρλοκ πήγε εις συνάντησιν του. Ο Τζάκ Μιλαντ ήταν νέος με ξανθά μαλλιά. Φαινόταν πολύ ταραγμένος όταν ο πατέρας του τον σύστησε στους ξένους του.
—Διαλευκνάτε το μυστήριο; ρώτησε. Ποιός έκανε την άπόπειρα; Έλπίζω να μάς άφήσουν να γεμιατίσουμε ήσυχά, γιατί πρέπει να φύγω άμέσως κατόπιν.
—Έλεγα πώς θάμνετε για το Σαββατοκύριακο, είπε ο λόρδος Ρίτγουελ.
—Με συγχωρείς, μπαμπά, ο φίλος μου Φέρις όμως με κάλεσε στην βίλλα του στο Χαμσάιερ όπου δίνει ένα γλεντάκι...
—Μά ή Σέσιλ άθάρρη αύριο...
—Έγνοια σου και θά παρηγορηθῇ εύκολα! είπε ο νέος σηκώνοντας τους ώμους.
Ο λόρδος τον κούταξε λυπημένος.

—Ύστερα απ' το γεύμα, ο Σιμόν έμεινε μόνος με τον Τήλ.
—Κάτι άνησυχεί αυτόν τον νέο, είπε ο Τήλ. Υποθέτω πώς θά κληρονομούσε την κολοσσιαία περιουσία του πατέρα του αν ή μπόμπα...
—Κι' όμως δεν θά κληρονομούσε τίποτα ούτε απ' την γυναίκα του Έλσαβ, ούτε από μένα, άποκρίθηκε γελώντας ο Σιμόν. Ψάξτε για τίποτε άλλο.
Ο λόρδος Ρίτγουελ τους πλησίασε:
—Ο Ινσπέκτορ Όλγουντ θάρρη εδώ σε καμιά δεκαριά λεπτά για να μάς φέρη φυσιγγία που δεν έχομε. Μαρτέν! Μαρτέν!
Ο Μιλαντ φαινόταν πολύ ταραγμένος, μόλις μπήκε πίσω απ' τον Άϊρλοκ.
—Μάρτεν, θυμάστε που βάλαμε το ρεβόλβερ; ρώτησε ο λόρδος. Άσφαλώς θά μάς έπιτεθούν άπόψε.
—Θά είναι κάπου στην σοφίτα. Πάω να ψάξω άμέσως.
—Όρβουάρ, Μαρτέν, είπε ο Μιλαντ. Καίρετε κύριοι, μπαμπά με συγχωρείς.
—Μιά στιγμή, είπε ο Τήλ. Θά ήθελα να σάς θέσω μερικές έρωτήσεις. Μήπως συναντήσατε ποτέ ή παρακολουθήσατε κανένα άτομο που λέγεται...
—Προσοχή!
Ο Άϊρλοκ ήταν που είχε φωνάξει. Ο Σιμόν στράφηκε πίσω κι' είσε τον γραμματέα να κυττά την πόρτα της βεράντας με τρομαγμένο ύφος.
—Είσα ένα κεφάλι... Ένα πρόσωπο με μάσκα...
Ο Ινσπέκτορ ώρησε προς την πόρτα.

(Τὸ τέλος στην σελίδα 39)

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΠΟΡΙΑ

Ο κύριος (στον σωφέρ του ταξί).— Πόσο θέλεις να με πᾶς στο νοσοκομείο των ζώων;
Ο σωφέρ.— Θά μείνετε κεί, ή θά γυρίσετε πίσω;

ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

—Λυπηθήτε με κυρία μου. Η γυναίκα μου είναι γυμνή σχεδόν και τρώγει μία φούρα μόνα στις δυο μέρες.
—Α! Την κουτή γυναίκα; Ποιός της λέει ν' ακολουθή τη σημερινή μόδα;

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

—Έγώ είμαι πρακτική στα δώρα μου. Κάθε χρόνο που έχω τὰ γενέθλιά μου ζητώ από το μπαμπά μου και μου χαρίζει ένα πολυτελές βιβλίο.
—Τότε δεν άμφιβάλλω πώς θάχετε σχηματίσει άρκετά μεγάλη βιβλιοθήκη!

ΤΙ ΘΑΚΑΜΝΕ

Έκλεινε.— Άν ο μπαμπάς άνέβαλε πάλιν τον γάμο μας, τί θά έκανες τότε;
Έκλεινος.— Χρήη.

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

—Έρχομαι να ζητήσω το χέρι της κορης σας...
—Ε; Κι' αυτός ο κύριος που σάς συνοδεύει;
—Είναι ένας φίλος... πρωταθλητής της πυγμαχίας όλων των κατηγοριών...

Θάρδη ή άνοιξη!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Δ^Ος ΑΝΝΑΣ ΣΑΝΤΡΗ

Ο Κωνσταντίνος κύτταζε την νεαρή ξαδέρφη του χαμογελώντας... Η 'Ελένη θόλωνε με τη θερμή ανάσα της τα τζάκια των παραθύρων, κι' ύστερα στά κουτουρού, σχεδίαζε πάνω του με τα μικρά της δαχτυλάκια... "Έξω ό βορριάς φύσασε δυνατός, μά μέσα σέ κείνη την κάμαρα δέν άκουγόταν παρά ή βοή των ξύλων που έτριζαν μέσα στη μεγάλη σόμπα... Μιά γλυκειά κι' ευχάριστη ζέση διαχυνόταν σ' όλη την ατμόσφαιρα της κάμαρας.

—Μάρτης μήνας καλ' τέτοιος καί καιρός! μουρμούρισε ή 'Ελένη σουφρώνοντας τα λεπτά της χείλια. "Έχει γούστο να χιονίση κι' όλος; ρώτησε τόν ξάδερφό της άνήσυχα.

—Μακάρι! είπε εκείνος ζωηρά, ένψ τά μάτια του πετούσαν φλόγες. Θά βγούμε έξω σ'όν κήπο καί θά κάνουμε χιονάνθρωπους!... 'Ελένη, γιά άκου!... Θά σου στήσω έδώ πάνω στο τραπέζι έναν χιονάνθρωπο ένα μέτρο ψηλό μ' ένα τσιμπούκι...

—Γιά να λυώση ύστερα καί να σφουγαριάπ ή 'Αγγέλα βογγώντας;... "Όχι, να σέ χαρώ!

—'Ε! καλά... Έκανε εκείνος με δυσρέσκεια. Δέν κάνω τίποτα τότε... Βγαίνουμε μονάχα έξω καί παίζουμε χιονοπόλεμο. Κακομοίρα μου, πόσες χιονιές έχει να φάη τό ξανθό σου κεφαλάκι!...

Καί μιλώντας έτσι, έπιασε με τό χέρι του μία-δυό μπούκλες του κεφαλιού της, κι' άρχισε να τις στρίβη...

—Τρελλάθηκες; είπε ή 'Ελένη. Να μου ρίξης χιονιές καί να πέση καμιά μέσα στην πλάτη μου να κρεββατωθώ ό-πως πέρσιν με την πούντα; "Άκου τον τώρα!

—'Ε! καλά είσαι, είπε εκείνος φανερά χαλασμένος πιά. Δέν κάνω τίποτα τό λοιπόν. Καθόμαστε 'δω πέρα κλεισμένοι καί γνήθουμε τη ρόκα μας σάν τις γρηές...

Η γρηά γιαγιά της 'Ελένης, που καθόταν κοντά στη σόμπα κι' έννεθε, γούισε καί τσούριζε μία λοξή ματιά σ' αυτά τά τελευταία λόγια του...

—'Ενοια σου καί θάρδη ή σεσιά σου καί άνοιξη! μουρμούρισε με σάβκα...

Η 'Ελένη έσκασε στα γέλια. "Ο Κωνσταντίνος πάντα κακομοίρα... Άπ' τά νεύρα του έστρωσε με τόσο δύναμη τις μπούκλες της 'Ελένης που εκείνη έμπηξε

μία φωνή:

—Τι κάνεις εκεί; μουρμούρισε. "Όλο «δέν κάνω τίποτα, λοιπόν» λές, καί μ' όλο τούτο κοντεύεις να μου ξεριζώσης όλα τά μαλλιά. Γιά φαντάσου να «έκανες καί τίποτα» κιόλας!

Η γρηά ποδχε παρακολουθεί απ' την άρχή όλη την κουβέντα τους, μόλις κρατούσε τά ποιηρά γέλοια της στην γωνιά της.

—Πάμε άπάνω; ψιθύρισε ό νεός στην ξαδέρφη του, γνέφοντας κατά τό μέρος της γιαγιάς της...

—Γιατί; είπε με όφος πονηρό ή 'Ελένη. Η γιαγιά ούτε μάς βλέπει, ούτε μάς άκούει!

Κι' άληθινά, ή γρηά στην γωνιά της, δέν φαινόταν να νοιάζεται καθόλου γιά τά δυό «παιδιά», όπως τάλεγε. Μά καί δέν είχε λόγο να νοιαστή. "Ο γάμος της έγγονής της με τόν ξάδερφό της, ήταν τό κρυφό της όνειρο. Η 'Ελένη ήταν όρφανή καί πλούσια, κι' ή γρηά σέ κανέναν άλλον δέν έδινε έπιμετοσύνη γιά να την πάρη. Όποτε κι' είχε καμιά πρόληψη γιά τό ζήτημα της συγγένειας, γιατί κι' ή ίδια με τόν πρώτο ξάδερφό της είχε παρηή από έρωτα, καί τη ζωή που πέρασε με τόν «μακαρίτη» την ευχότανε σ' όλα τά καινούργια άντρώγυνα που γνώριζε...

—Γιαγιά! πάμε άπάνω γιατί πεινάσαμε... είπε ή 'Ελένη τσαβώντας τόν ξάδερφό της κατά την πόρτα...

—Μήν άγγίξης τά ντυκά καί σέ πιάσουν τά δόντια σου πάλι... είπε ή γρηά.

—"Όχι... "Όχι...

—Καί να καθήσετε κοντά στο μαγκάλι. "Εβαλα πυρήνα κι' ανάβει όλο...

—Καλά... Καλά...

—Καί να τυλιχτής καλά στην σάρπα σου! Μήν τυχόν καί την βγάλης καθόλου...

—Μήν φοβάσαι, θειά! είπε ό Κωνσταντίνος άνυπόμονα καθώς άνέβαιναν τις σκάλες. "Όταν είναι μαζί μου ή 'Ελένη ζεσταίνεται!

Η ξαδέρφη του κοκκίνισε καί έκανε να του δώση μία σπρωξιά. "Εκείνος πρό-

λαβε καί τραβήχτηκε...

—Ναί γυιέ μου! άναστέναξε μέσα απ' την κάμαρα ή γρηά που δέν κατάλαβε καθόλου την έννοια των λόγων του. Γιά τούτο φωνάζει ή μάνα σου πώς κοιμάσαι θεόγυμνος όλη τη νύχτα!

Αυτή τη φορά ήταν ό Κωνσταντίνος που γίνηκε κατακόκκινος.

—Τ' άκουσες τί είπε ή γιαγιά; ρώτησε σκασμένη στα γέλοια ή 'Ελένη. Πώς κοιμάσαι, λέει, θεόγυμνος! Ού, δέν ντρέπεται, ού!

—Τι λές καλέ!... Παράκουσες! είπε εκείνος ταραγμένος.

—Ού, δέν ντρέπεται, ού! ξανάπε γελώντας εκείνη.

—Τά καρύδια είναι στο μικρό ντουλάκι... πάκι... μες στην κάμαρά μου! άκούστη-κε από κάτω ή φωνή της γρηάς.

—Καλέ τί μου λές! Δέν τάξερα, βλέπεις, καθόλου ή κακομοίρα... μουρμούρισε ή 'Ελένη, ένψ γελοΰσαν δυνατά κι' οι δυό...

—Δέν μπορεί να μου κρύψη τίποτα... Άπό μικρό παιδί ξετρώπωνα τό γλυκό καί στα πόδια περιέργια μέρη... συνέχισε καθώς έμπαιναν σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο στρωμένο όλο με χάλια. Σέ μία γωνιά ήταν ένα φαρδύ ντιβάνι γεμάτο μαξιλάρια όμοιόχρωμα.

Κάθησαν κοντά- κοντά.

—Γιά θυμήσου πώς περίμενα να κοιμηθ ή μαμά τ' άπομeseήμερο γιά να της τραβήξω τό κλειδί του ντουλαπιού απ' τό λαιμό της!... είπε ό Κωνσταντίνος μ' ένα πονηρό χαμόγελο...

—Ναί... ή κακομοίρα ή θειά Μαρίνα κοιμάται πολύ βαρεία... Η γιαγιά όμως πο! Καί φύλλος να πιδήση, πάει! Εύ-πηρε! Άλλά τό καλό ήταν που ξεχνούσε πάντα τά κλειδιά της... Πότε έδω... πότε έκε!

—Γιά θυμήσου τη φορά που τά βρήκαμε μαζί!... "Ήταν μετά τόν "Αη Γεωργιού, τη γιορτή του συχωρεμένου του παππού σου, καί τό ντουλάπι ήταν ως άπάνω γεμάτο... Φάγαμε... φάγαμε... καί τό βράδυ πέσαμε με πυρετό στα κρεβάτια μας κι' οι δυό!...

—Καί κανείς δέν μπορούσε να καταλάβη την αίτία της άρρώστιας μας... Γιά θυμήσου αλήθεια! είπε σκασμένη στα γέλοια ή 'Ελένη...

—Τι λές! Έκανε ό Κωνσταντίνος ζωηρά... τό είπαμε τό ίδιο βράδυ κι' όλας στο παραμυλητό μας! Δέν θυμάσαι τό κορόιδο που μάς κάνουν όλοι σάν ξαρρωστήσαμε;

—'Α! Ναί! Έχεις δίκιο... Φωνάζαμε, μου φαίνεται, «Δέν ξανατρώγω παντε-σπάνι! Δέν ξανατρώγω άμυγδαλωτά!...» "Αρχισαν κι' οι δυό να γελάνε με σπασμωδικά γέλοια. "Ο Κωνσταντίνος άνασκάλεψε τη φωτιά. "Ο Κωνσταντίνος όλη κατακόκκινη, καί σέ κάθε καινούργιο άνασκάλεμα της, μία δυνατή άχνια άνέβαινε καί σ'όν δυό τά πρόσωπα που ήταν σκυμμένα κοντά- κοντά άπάνωθε της...

—Πόσο μ' άρέσει τόν χειμώνα ή φωτιά! είπε με πάθος ή 'Ελένη...

—Κύτταζε πώς καίει τό πρόσωπό μου... είπε ό Κωνσταντίνος παίρνοντας τό χέρι της καί άκουμπώντας το στο μέτωπό του.

—'Α! Έκανε εκείνη άνοίγοντας διά-πλατα τά μάτια της. "Υστερα άρχισε να τόν χαϊδεύη στα δυό μάγουλα με τά δυό της χέρια. "Εκείνος στην άρχή άφέθηκε παθητικά στα χάρδια της, ύστερα καμώθηκε τόν θυμωμένο:

—Πώς! είπε, μόνο έσύ θα με χαϊδεύεις; Καί γιατί όχι κι' έγώ;

—Κάθισε τώρα! είπε με τόνο έπιταχτι-κό ή ξαδέρφη του. Θά σου φέρω ένα ώ-ραίο πράγμα απ' τό ντουλάπι...

Πήγε ν' άνοιξη τόν μπουφέ, κι' άνασή-κωσε ψηλά καί τά δυό χέρια της. Η μα-κρυά της σάρπα ξεφύγε απ' τούς ώμους καί κύλησε στο πάτωμα. "Ο Κωνσταντίνος έτρεξε άμέσως να την πιάση. "Υστερα ξανατύλιξε την ξαδέρφη του μέσα σ' αυ-τή, σάν να τύλιγε ένα μικρό παιδάκι, καί καθώς την έστρεψε κατά τό μέρος του, την άγκάλιασε σφιχτά απ' τούς ώμους καί της έδωσε ένα φιλι στα μάγουλο.

—Τι κάνεις εκεί τώρα; είπε εκείνη σό θυμωμένη...

—Την διαταγή της γιαγιάς! άπάντη-σε αυτός. Δέν είπε μη τυχόν καί βγάλης την σάρπα σου;

—Ναί, μά δέν διάταξε καί να με φιλάς! Πάω κι' έγώ να της τό πω τώρα!

—'Αντε! Τρέχα! Έκανε ό ξάδερφός της κοροϊδευτικά.

—Νά τώρα! Στάσου μονάχα να σου δώσω την κρέμα σου που στην έχω φυ-λαγμένη από χτές...

Κάθησαν στο ντιβάνι πάλι κοντά- κον-τά. Η 'Ελένη έδινε σ'όν ξάδελφό της την κρέμα κουταλιά- κουταλιά, ένψ εκείνος άνοιγε τό στόμα του, δείχνοντας τά γερά κάτασπρά του δόντια. Την τε-λευταία κουταλιά την έφαγε ή ίδια...

—Ούφ! είπε ό Κωνσταντίνος άμα την είδε. Τι έκανες τώρα! "Επρεπε να φας την προτελευταία κουταλιά έσύ, γιά να μου δώσης την τελευταία έμένα...

■ ■

Μέ τό τέλος του Μάρτη ήρθε καί ή ά-νοιξη. "Ο καιρός ζέστανε. "Ο ούρανός ή-ταν καταγάλανος... Μιά γλυκάδα είχε άπλωθ ή σ' όλη την ατμόσφαιρα, μαζί με μία έλαφριά, άόριστη μυρωδιά που σέ μεθούσε... Οι χρυσόβουνιγες βομβούσαν χαρούμενα, οι πεταλούδες άπλωναν τά φτερά τους σ'όν ήλιο, καί τά δέντρα εί-χαν γεμίσει φύλλα καταπράσινα.

—Έξω, σ'όν μενάλιο τους κήπο, ή 'Ε-λένη καθισμένη όλομόναχη, αισθανόταν μία γλυκειά νάρκη να την κυριεύη όλό-κληρη. "Ήταν άπομeseήμερο. Η γιαγιά της κοιμόταν άπάνω στην κάμαρά της. Η 'Αγγέλα, ή παραδουλεύτρα τους ά-κουγόταν που πηγαίνονερχόταν μες στην κουζίνα πλένοντας τά πιατικά...

Η 'Ελένη έννοιωθε μιά άνεξήγητη ά-νυπομονησία να την πνίγη. Σάν να πε-ρίμενε κάποιον που δέν έρχόταν... Ποιόν; Τόν Κωνσταντίνο;

Ποτέ της, αλήθεια, δέν τόν είχε περι-μένει όπως τόν περίμενε σήμερα. Μ' αυ-τήν την περίεργη λαχτάρα... Δέν είχε σκεφθ ή ποτέ πώς μπορούσε ν' άγαπήση τόν ξάδερφό της, ούτε καν της πέρασε από τό μυαλό ή σκέψη πώς εκείνος μπο-ρούσε ίσως να την έρωτευθ...

—Καλημέρα. 'Ελένη! είπε ό ξάδερφός της πλησιάζοντας την. Άλλοιότικη μου φαίνεσαι σήμερα. Τι ένεσι;

Η 'Ελένη άνασκάλεψε στη φωνή του. Μά πρώτη φορά την άκουσε

—Καλημέρα, Κωνσταντίνε! είπε με να-χέλεια. Ναί... ίσως είμαι άλλοιότικη σή-μερα, πρόσθεσε, μελαγχολικά, μά ούτε κι' έγώ δέν ξέρω τι έχω!

—"Ο Κωνσταντίνος δέν μίλησε. Στεκόταν εκεί δίπλα της όρθος, έχοντας τό ένα χέρι στην τσέπη του. Η 'Ελένη άπόρη-σε, λοξοκοιτάζοντας τό ψηλό καί κομ-ψό του σώμα. «Μά πρώτη φορά τόν βλέ-πω σήμερα;» σκέφθηκε.

—Κάθισε! του είπε γλυκά, δείχνοντάς του κοντά της ένα μικρό σκαμνάκι.

—Εκείνος καθισε εκεί όπως βρέθηκε, κι' ή 'Ελένη δέν πόρεσε να μην κινή μέσα της τήν σκέψη πώς άλλες φορές ό ξάδερφός της έσερνε τό σκαμνάκι κον-τά, πολύ κοντά της, άκουμπούσε σχεδόν πάνω στα γόνατά της, κι' άρχιζε τό ά-γαπημένο του παιγνίδι, να της υπερδεύη τά ξανθά μαλλιά... Η σκέψη αυτή της κακοφάνηκε σήμερα... «'Ω! δέν μ' άγα-πά πιά...» μουρμούρισε αθόρμητα με θλίψη...

—Τι είπες 'Ελένη; την ρώτησε ό εά-

—"Ο Κωνσταντίνος δέ μίλησε. Στεκόταν όρθος δίπλα της...

δερφός της που δέν του διέφυγε αυτό τό μουρμούρισμα.

—Είπα, έκανε άμέσως εκείνη ταραγμέ-νη, τί ώραιος καιρός!

—"Ο Κωνσταντίνος άνάπνευσε με δύναμη τόν άέρα...

—Τι ώραία μυρωδιά! Την φορείς στα μαλλιά σου;

—Τι λές είπε εκείνη. Είναι απ' τις πα-σχαλιές!

—'Απ' τις πασχαλιές! Έκανε ό ξάδε-ρφός της γεμάτος έκπληξη. Μά άνθισαν κιόλας;

—'Ανθισαν!

—Πάμε να τις δούμε, 'Ελένη;

Σηκώθηκαν... Τού κάκου ή 'Ελένη πε-ρίμενε να της δώση ό Κωνσταντίνος τό χέρι του καθώς περπατούσαν κοντά- κον-τά...

—Εκείνος έννοιωθε μία δυνατή τρεμούλα στην καρδιά του μόλις, χωρίς να τό θέ-λη, άγγιξη, καθώς περπατούσαν μαζί, ό

δμος του σ'όν δώμους της... Με συγκί-νηση κύτταζε τις ξανθές της μπούκλες... Δέκας φορές έκανε την σκέψη ν' άπλώση τό χέρι του άπαλά πάνω στο μεταξύνιο της κεφαλάκι, καί δέκα φορές δέν άπο-τόλμησε... Μιά περίεργη δειλία τόν συγ-κρατούσε... Τού φαινόταν πώς σήμερα έ-βλεπε την ξαδέρφη του γιά πρώτη φορά, καί υπόφερε πολύ δέν τολμούσε να την πλησιάση ελεύθερα, όπως πρώτα... "Αφσε έναν πνιγμένο στεναγμό.

—Τι έχεις; τόν ρώτησε δειλά ή 'Ελένη.

—Τίποτα! άπάντησε αυτός.

—Εφταναν κοντά στις πασχαλιές τώρα. "Ήταν μία γραμμή όλόκληρη απ' αυτές, αλλά μία μονάχα ξεχώριζε απ' όλες τις άλλες... Πρόβλεπε τά κλωνιά της ψηλά, περήφανα, γεμάτα απ' τά βαθειά μώβ λουλουδία της... Καθώς φύσγε ένα έ-λαφρό αεράκι, τό άρωμά τους τούς χτύ-πησε σάν δυνατό χάδι τό πρόσωπο... "Ε-σκυψαν σά μεθυμένοι, καί βύθισαν κι' οι δυό τά φλογισμένα τους πρόσωπα μέ-σα στις πασχαλιές...

Η έπιδερμίδες τους άγγιγαν τότε, όχι γιά πρώτη φορά, αλλά γιά πρώτη φορά αυτή ή γλυκεία ταραχή κυριέψε τις καρ-διές τους, αυτή ή άνατριχίλα τούς τρε-μούλιασε τά νέα κορμιά.

—Κωνσταντίνε! Κωνσταντίνε μου! "Ηρ-θε ή άνοιξη! μουρμούρισε ή 'Ελένη με-θυσμένη.

—Εκείνος δέν άπάντησε... Μά τρελλά-τά χέρια του άγκάλιασαν τη λεπτή της μέση, καί τά χείλη του άναζήτησαν τά χείλη της...

Η 'Ελένη άντιστάθηκε στο άγκάλιασμά του μία στιγμή... Μά όταν τά φλογι-σμένα του χείλη άγγιγαν τό στόμα της, κάθε άντιστάσή της παράλυσε...

Κι' άπόμεινε εκεί αδύνατη, με τά μά-τια μισοκλεισμένα, με τό ξανθό κεφάλι της άκουμπημένο στα γερά μπράτσα του, ένψ τά λεπτά ρουθούνια της άνοι-γοκλείνονταν με τ'όρανή, άνέπνεαν μεθυ-σμένα τό άρωμα των πασχαλιών που την είχε ρίξει νικημένη στα χέρια του...

ΑΝΝΑ ΣΑΝΤΡΗ

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

“Ενα άριστουργηματικό διήγημα του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΣΑ

“ΤΙ ΕΤΣΙ, ΤΙ ΑΛΛΟΙΩΣ...”

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΔΕΣΙΜΑΤΑ

“Υπάρχουν στην βιβλιοθήκη του Μέζμπο-ουν-Χάουζ, στην πόλη Γιορκαστέρ της ‘Αγ-γλίας, δυό παλιά βιβλία που είναι δεμένα με... ανθρώπινο δέρμα. Τό δέρμα αυτό εί-ναι από τό σώμα μιας φόνισσας, της Μαί-ρης Μπάτεμαν, που έχει καταδικασθ ή σε θάνατο καί έκτελεσθ ή τόν περασμένο αιώνα, γιάτί σκότωσε τόν άνδρα της, γιά να παν-τρευθ ή τόν έρωμένο της. Τά βιβλία, όμως, με τό μακάβριο αυτό δέσιμο, δέν είναι μο-ναδικά σ' όλο τόν κόσμο. “Υπάρχουν άλλα δυό σε διάφορες βιβλιοθήκες, τά περισσό-τερα, όμως απ' αυτά είναι δεμένα με δέρμα άγρίων.

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΣΕ

“Ο κ. ‘Εξνταβελόνης, καί έχει πάθει καί τόν πόνερα στο νοσοκομείο γιά να έν-χειρισθ ή. “Ενώ δέν έτοιμάζανε, ό κ. ‘Ε-ξνταβελόνης θάβει τό πορτοφόλι του καί μετά τά χημάτα του.

“Ο χειρουργός που τόν βλέπει, σπνινεί-ται καί σπεύδει να τόν διαβεβαιώση:

—“Ω! Μήν άσכולήσε τώρα μ' αυτό τό ζήτημα... “Εξνταβελόνης, θά με πληρώσετε όταν θά γίνετε έντελώς καλά.

—“Ω! κάνει ό κ. ‘Εξνταβελόνης, δέν έ-ποδκειτο να σάς πληρώσω. “Ήθελα απλά να έξρω, ποσού με άποκοιμώσε, τί λεφτά έχω έπάνω μου!...

ο Πρόεδρος με το χαμόγελο

Σαράντα εκατομμύρια 'Αμερικανοί και 'Αμερικανίδες έψήφισαν τις τελευταίες αυτές μέρες και το αποτέλεσμα το ξέρομε: ο πρόεδρος Ρουζβέλτ, έπανεξελέγη με ψήφους 523 κατά 8 πού δόθηκαν στον αντίπαλό του, κ. Λάντον.

Νίκη καταπληκτική, συντριπτική για τον αντίπαλό του κ. Ρουζβέλτ. Πρωτοφανής θάλεγε κανείς στα έκλογικά χρονικά ύλου του κόσμου.

Και την άξιζε ολόκληρη ο έπανεκλογείς, γιατί είναι ο πιο αγαπητός σήμερα άνθρωπος σ' όλες τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ο «Πρόεδρος με το χαμόγελο», όπως τον λένε όλοι, για το αίσιο, το ασβυστο χαμόγελό του, πού ποτέ δεν τον άφησε ούτε και στις πιο δύσκολες στιγμές του δημόσιου του βίου, ούτε όταν συνελάμβανε και έθετε σε εφαρμογή το μεγαλειώδες σχέδιό του της οικονομικής αναδιοργάνωσης της 'Αμερικής. Όλα τα κάνει με το χαμόγελο αυτό και ποτέ του δεν αποτυγχάνει.

Είναι το μυστικό του.

■ ■

Είναι όμως και κάτι άλλο εκτός από τον άνθρωπο με το γλυκύτερο χαμόγελο του κόσμου, ο Πρόεδρος Ρουζβέλτ: αδέκαστος, άκεραίος χαρακτήρας, συμβατικός, άνθρωπος καλής θέλησας και το σπουδαιότερο, άνθρωπος γεμάτος με νέες ιδέες εκτάκτως 'αμερικανικές. Γι' αυτές του έπιασε τις αρετές τον ψήφισαν οι παναμερικανοί, παρά τας επιθέσεις και τις επιρρίσεις των αντιπάλων του, παρά την πολεμική των ιδιών, κατά το οικονομικό του προγράμματος.

Εξ άφορμής των επιθέσεων αυτών, οι όπαδοί του δημοκρατικοί τον παρέβαλαν μία μέρα σε κάποια συζήτηση, με τους μεγάλους προέδρους της ιστορίας των: τον Βάσιγκτον, τον Λίνκολν, τον Τζέφερσον. 'Ο γερουσιαστής 'Οουεν Γιούγκ, ο δ πατέρας του γνωστού σχεδίου για τας έπανορθώσεις, πήρε τότε τον λόγο και είπε ειρωνικά:

—'Εγώ φρονώ, ότι μοιάζει μάλλον με τον Χριστόφορο Κολόμβο. Καί ο κ. Ρουζβέλτ, όπως ο Κολόμβος, ξεκίνησε για την περιπέτειά του: χωρίς να ξέρη πού πηγαίνει. 'Εφθασε δέ εκεί πού έφθασε χωρίς να ξέρη από πού είχε φθάσει και έπέστρεψε, χωρίς να ξέρη από πού έπέστρεφε!...

■ ■

Εννημέρος στις 30 'Ιανουαρίου του 1882, στο Χαϊν Πάρκ της πολιτείας Νέας 'Υόρκης, ο Πρόεδρος Ρουζβέλτ, μακρυνός συγγενής του προέδρου Θεοδώρου Ρουζβέλτ, παντρεύτηκε το 1905 την ανιψιά του Λίνα—'Ελεονώρα, από την οποία απέκτησε πέντε παιδιά, τέσσερα αγόρια και ένα κορίτσι.

Για πρώτη φορά εξέλεγη γερουσιαστής στα 1910 και στα 1913 του ανέτιθετο το ύφυπουργείο των Ναυτικών, το οποίο διετήρησε ως τα 1920.

Όπαδός του πολέμου, κατά της Γερμανίας, θέλησε κατά την παναμερικανική κινητοποίηση, να πάρη και ο ίδιος μέρος στο πόλεμο, ως απλός στρατιώτης. 'Ο

Πρόεδρος Βίλσον, όμως τον διέταξε να μείνη στη θέση του, ως ύφυργός, όπου χρειαζέτο περισσότερο.

Η σταδιοδρομία και η δράση του υπήρξαν από τις καταπληκτικότερες. 'Υπήρξε, ο Πρόεδρος Ρουζβέλτ, ο άνθρωπος—άποφαση, ο άνθρωπος—δράση. Σημειώστε μονάχα την αλληλογραφία του και θα καταλάβετε μέσα σε τί πυρετό περνά το 24ωρο του: Ξε χιλιάδες γράμματα την ημέρα, δηλ. 280.000 τον μήνα, δυό εκατομμύρια έκατον έννηντα χιλιάδες τον χρόνο. Όλων αυτών πρέπει, όπως οδήγησε, να λάβη γνώση, έστω και με δυό λέξεις! Και του γράφουν άνθρωποι, από τους πιο έπισήμους ως τους πιο απλούς.

Ένας μαύρος π.χ. μάγειρος, του έγραφε μία μέρα:

«Σας εύχαριστώ κ. Πρόεδρε για την οικονομική σας πολιτική. 'Αν θέλατε, θα έρχομουν στον Λευκό Οίκο σας να σας μαγειρέψω ένα κοτόπουλο, όπως ξέρω εγώ...»

Όλόκληρο σχεδόν το είκοσιτετράωρο του είναι «γεμάτο».

Το πρωί ο Πρόεδρος της μεγαλειέρας δημοκρατίας του κόσμου θα σηκωθή στις 6, θα πάρη το λουτρό του, θα προγευματίση με ένα σάντουιτς ή ένα παξιμάδι και ένα ποτήρι γάλα και θα δεχθή τους γραμματείς του. Το ύπόλοιπον της ημέρας, συνεργασίες, μελέτη των προβλημάτων της ημέρας, διεκπεραίωση της αλληλογραφίας και έγγραφων κ.τ.λ. Στις 11 ύπνος και ξύπνημα πάλι στις 6. Ουδέποτε ο Πρόεδρος Ρουζβέλτ κοιμάται άργότερα από τας 11. Είναι η μόνη πολυτέλεια πού επιτρέπει στον έαυτό του: να κοιμάται νωρίς.

**ΕΚΛΕΚΤΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ**

Γραφιάς

Οι δρες μ' έχλώμιαν, γυρτός πού βρέθηκα ξανά στο άχάριστο τραπέζι. ('Απ' τ' άνοιχτό παράθυρο στον τοίχο αντικρυνά ο ήλιος γλυστράει και παίζει).

Διπλώνοντας το στήθος μου, γυρεύω άναπνοή στη σκόνη των χαρτιών μου. (Σφύζει γλυκά και ακούγεται χιλιόφωνα ή ζωή στα ελεύθερα του δρόμου).

'Απόκαμα, θολώσανε τα μάτια μου και ο νους,

δμως άκόμη γράφω. (Στο βάζο ξέρω δίπλα μου δυό κρίνους φωτεινούς.

Σα νάχουν βγί σε τάφο).

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΝΩΤΑΚΗΣ

('Απ' τα «Νηπενθή»)

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΙΑ ΠΟΛΙΣ ΘΑΥΜΑ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

Λίγες πόλεις του κόσμου, έχουν να παρουσιάσουν τόση γοργή εξέλιξη—άληθινά φαινόμενο—όσο η Ιαπωνική Ναγκόγια. Είναι η τρίτη πόλις της 'Ιαπωνίας και έχει πληθυσμό 1.121.000 κατοίκους. Πριν 115 χρόνια η Ναγκόγια, είχε μόλις 157.000 κατοίκους! Από τότε ο πληθυσμός της ένδεκαπλασιάσθη, και η έκτασή της, από 14 τετραγων. χιλιόμετρα, είναι σήμερα 151. Στον σιδηροδρομικό της σταθμό φθάνουν 80 τρέινα την ημέρα με 25.600 επιβάτας.

■ ■

Η ΙΟΥΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΚΑΣ

Εναν έκατο χρόνια πού πρωτοχορεύηκε στο Παρίσι η πόλκα. Από τους πιο παλιούς χορούς η πόλκα, έχει προηγηθή του βάλς και της μαζούρκας.

Θεωρείται καταγωγής βοεμικής και ο κόσμος είχε τότε ξετραλλαχθή με αυτήν. Είχε γίνει μια μεγάλη μούδα. Όλοι ζούσαν και άνεπνεαν... πόλκα! Έδωσε το όνομά της σ' ένα σωρό πράγματα: ρούχα, καπέλλα κ.τ.λ.

Η πόλκα είναι από τους χορούς πού και σήμερα άκόμη χορεύεται με εύχαρίστηση, και θα χορεύεται για πολλά άκόμη χρόνια γιατί είναι εύγριστη και ελαφρά και θυμίζει καλούς παλιούς καιρούς.

■ ■

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Οτην τελευταία ραδιοφωνική έκθεση πού έγινε στα 'Ολύμπια του Λονδίνου, έξετέθη και ένα πολύ περίεργο έπιπλο: «δισαυός γραφείου, ραδιοφώνου... και γραμμωφώνου. Είναι ένα είδος 'αμερικανικού γραφείου, το οποίο πλάι στο αναλόγιο έχει από το ένα μέρος ένα γραμμόφωνο και από το άλλο έναν δέκτη άσυρμάτου, πού μπορεί να πάρη όλα τα κύματα.

Κονοσθήκατε να γράφετε και θέλετε λίγη άναψυχή; Δέν έχετε παρά να κάμετε μισή στροφή επάνω στο καθίσμά σας προς τα δεξιά ή τ' άριστερά, για να βρεθήτε στο Γκόβεν Γκάρντεν του Λονδίνου, στην Σκάλα του Μιλάνου, ή ν' ακούσετε τον Καρούζο.

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΣΑΠΙΖΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΜΑΣ

Λένε ότι τα δόντια καταστρέφονται όταν δέν τα περιποιείται κανείς. Και όμως, οι άγριοι οι όποιοι ούδέποτε πλένουν τα δόντια τους, έχουν τα γεωύτερα δόντια Σπανιώτατα θα βορεθή άγριος με χαλασμένο δόντι. Οι ύγιεινολόγοι το άποδίδουν αυτό στο ότι οι άγριοι τρώνε κατά το πλείστον το κρέας και τις άλλες των τροφές ώμές, με όλες δηλ. τις βιταμίνες των, τις όποιες έτσι αντελούν στην καλή διατήρηση των δοντιών. Ενώ ήμεις οι πολιτισμένοι, συνηθίζομε να ά βράζωμε όλα και πολύ, Γι' αυτό και χάνομε τα δόντια μας!

■ ■

ΕΝΑΣ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Οτην 'Αμερική κατασκευάσθηκε ο μεγαλύτερος σταυρός του κόσμου. Είναι μονοκύματος και από γρανίτη, ζυγίζει δέ τριάντα πέντε τόνους. 'Ο σταυρός αυτός προορίζεται για το νεκροταφείο του Σινάγρου.

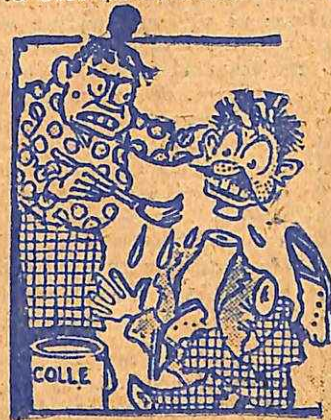
'Αεροπόρος.... χωρίς να δέλη ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Οτδ μπάρ της κερά-Μαρίας, ο Τιμπούς, εργάτης στο εργοστάσιο άεροπλάνων Φαρέλ, τα κοπανούσε μ' έναν μαθητευόμενο... πού κερνούσε, φυσικά!

—'Αλλο ένα ποτηράκι, κερά-Μαρία. 'Ακου, νεαρέ μου, μπαίνει σε μια όργάνωση όπου χρειάζονται επαγγελματική συνείδηση και κουράγιο! Τι είναι αυτοί οι ξένοι, κερά-Μαρία, πού πάνε στο άεροδρόμιο;

—Είναι ήθοιοι του κινηματογράφου! —Πάλι αυτοί πού κάνουν γκριμάτσες τσοτά στον φακό, δίπλα στα άεροπλά-

Να του ράβη τα κομμάτια του...

να χωρίς να τολμάνε να μπουν μέσα! Κι' ύστερα τους βλέπεις επί της όθονης σε πόδες πού ργνίζεται οι καρδιά σου! Τους άπατεώνες!

—Εσείς... έχετε πετάξει ποτέ; ρώτησε δελιά ο μαθητευόμενος.

—'Ο Τιμπούς στραβοκατάπιε: —'Αν πέταξε, λέει!

—'Η κερά-Μαρία έσκασε στα γέλια. —Να πετάξη ο Τιμπούς; 'Ω λαλά! Εί-ναι να πεθάνης στα γέλια! Και τι θάλεγε ή 'Αρτεμής;

—'Η γυναίκα μου! Έκανε φοβερά πειραγμένος ο Τιμπούς. 'Ας κοπιάση να μου μιλήση! 'Αν πέταξε με άεροπλάνο, νεαρέ!

—'Αμ' δέν έχω αφήσει γωνιά του ούρανου πού να μη την πάτησα!

—Τόν φαφλατά! φώναξε ή κερά-Μαρία. Λές κι' είναι πιλότος! 'Ακούα δέν πήρε το βάπτισμα του άέρος! Πού να τολμήση να πετάξη πού συλλογιέται την 'Αρτεμής! Δέν έχει όρεξη ή γυναίκα να του ράβη τα κομμάτια του καμιά μέρα, άφοδ πάρη τομπά απ' την στον βόσφαιρα—πως τη λένε;

—'Ο Τιμπούς άλλαξε απ' το κακό του όλα τα χρώματα της τριζόρας. Καθώς ειχε πη ένά σωρό «ποτηράκια», έγινε μπαροϋτι απ' τον θυμό του:

—Κερά-Μαρία, φώναξε, δέν ξαναπατέ το πόδι μου στο ρημάδι σου! Δέν θα μοι λερώσετε όμως έτσι την υπόληψη! Έλεος δής, γυιέ μου, αν ξέρη να πιλοτάρη, ο Τιμπούς! Θά δής τομπές στον άέρα. πού θα τρελλαθής!

Κι' όρμησε προς το άεροδρόμιο άκε λουθούμενος απ' τον μαθητευόμενο. Έφθασε σ' ένα ύπόστεγο όπου στεγαζόταν

ένα άεροπλάνο μακράς πτήσας πού το ξεσκόνιζε κάθε πρωί.

—'Ανοιξε αυτό το ντουλάπι, διέταξε τον μαθητευόμενο. Δόσε μου το δερμάτινο παλτό, την κάσκα, τα γυαλιά...

—'Αφεντικό, αν δέν ξέρετε να πιλοτάρητε, μην νομίζετε πως...

—Τι έκανε, λέει; Συμβουλές θα μου δώσης τώρα; Βοήθησέ με να σκαφαλώσω άπάνω, κι' ύστερα άνοιξε διάπλατες τις πόρτες! Έτσι, μπράβο!

Καθισμένος στην θέση του πιλότου, ο Τιμπούς χειρίστηκε την «έκκίνηση» πού ήποτελούσε το άπαντον των άεροπορικών γνώσεων του. Αυτό ήταν όμως άρκετό για να άρχιση να στρέφεται ή έλιε με φοβερό θόρυβο!

—'Ο θόρυβος ξεμέθυσε κάπως τόν Τιμπούς. Δέν πρόλαβε όμως να κάνει τίποτα. Το άεροπλάνο άρχισε να κυλά έξω απ' το ύπόστεγο.

Παραχαλισμένος, ο Τιμπούς θέλησε να ρβύση τη μηχανή, έκανε όμως λάθος στο χειρόλι. Το άεροπλάνο αντί να σταματήσει... άνωρθώθηκε μεγαλοπρεπώς στον έέρα!

—'Ο Τιμπούς, τρέμοντας απ' τον φόβο του, πάτησε το πόδι του σ' ένα φρένο. Τότε έπληθε ή καταστροφή: το άεροπλάνο έπεσε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άναλαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε... τελευταίες σκηνές του φίλμ.

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Οτι θέλετε παραδέχτηκε ο Τιμπούς πού συλλογιζόταν την 'Αρτεμής.

—'Αφοδ είναι έτσι, έλατε, είτε ο άλλος και τόν παρέσυρε σ' ένα άεροπλάνο πού ο έλικας του γυρνούσε κιάλας.

Τι να κάνει; 'Ο Τιμπούς αφήνει να του δέσουν ένα αλεξίπτωτο στην πλάτη και να τόν ανεβάσουν άπάνω στο άεροπλάνο.

—Θά σκύψετε έξω απ' το άεροπλάνο με κίνδυνο να κατακυλήσετε στο κενό, ύστερα θα βγίτε άπάνω απ' τα φτερά, περίπατο...

Οι όπερατέρ, κινηματογραφοϋσαν τόν Τιμπούς ενώ έκανε αυτές τις άκροβασίες. Στο σύνθημα πού τούδωκαν, άφοδ έχυσε ένα δάκρυ γιατί θυμήθηκε τη μάνα του, ο Τιμπούς αφήθηκε να πέση στο κενό...

—'Ο άνεμος τόν παρέσυρε στην άρχή. 'Υστερα, καθώς έφευγε προς τη γη, άνοίχτηκε το αλεξίπτωτο κι' ο Τιμπούς κατέβηκε ήρεμα-ήρεμα...

—'Ο Τιμπούς, τρέμοντας απ' τον φόβο του, πάτησε το πόδι του σ' ένα φρένο. Τότε έπληθε ή καταστροφή: το άεροπλάνο έπεσε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

—'Ακούστε, έλεγε στον Τιμπούς, άνα-

λαμβάνω να πληρώσω όλα τα σπασμένα, ύπό τόν όρο να δεχθήτε να γυρίσετε...

Ο Τιμπούς αφήθηκε να πέση στο κενό.

ΜΑΞΙΜ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ ΤΕΛΕΤΗ

τίποτα δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταπολεμή-
ση. Δὲν ἔξερα τί νὰ πῶ στὸν "Εὐναρ, οἱ

φράσεις που είχα ετοιμάσει μού φαίνονταν γελοίες κι' άκούσιες. Ξαφνικά, είδα ακριβώς μια μαύρη σιλουέτα πάνω σ' ένα πεδίο. Ήταν ένα «τιούρ» άγριο πουλί που με την άνατολή του ήλιου άρχιζε τα ξεφωνητά του.

—Κύτταξε είπα στον σύντροφό μου. Νά ή εικόνα και των δυοών μας και των ανθρώπων της κοιλάδας. Είμαστε όμοιοι με το μαύρο πουλί που ζή τη ζωή του μέσα στα δάση μας. Έχει κλείσει συμφωνία μαζί τους. Η έπικράτεια του τελειώνει εκεί που σταματούν τα τελευταία έλατα. Ποτέ δεν ριψοκινδυνεύει να πάη παραπέρα. Ή Κάρεν είναι ένας απ' τους άσημένιους γλάρους που χορογοπετούν άνήσυχα άπάνω απ' τα φρόντες.

Πρόσεξες ποτέ, Έυναρ, τους γλάρους μέσα σ' ένα λιμάνι; Μόλις σαλπάρη ένα καράβι, τρέχουν κοπάδια κοπάδια, στριγγλίζοντας, ν' ακολουθήσουν το άφρισμένο αλάκι που αφήνει πίσω του το πλοίο. Ή νύχτα δεν σταματά το κυνηγητό τους, ούτε ο άνεμος, ούτε η τρικυμία. Μόλις σκύβουν για μια στιγμή άπάνω στην κορυφή του κύματος για να φάνε τα άποφάγια που τους ρίχνουν οι έπιβάτες. Ύστερα, όταν το καράβι φθάση στο τέρας του ταξιδιού, παραφυλάνε στριφογυρίζοντας το φευγιό ενός άλλου καραβιού και το παίρνουν κι' αυτό από πίσω, αώνιοι αλήτες.

—Ο Έυναρ μ' άκουγε με ειρωνεία. Άντι άπάντησας πήρε μέσα απ' τον κόρφο του ένα αντικείμενο που το άπλωσε στην παλάμη του. Άναγνώρισα το μύβ μπουκαλάκι που ή Κάρεν φύλαγε σαν τα μάτια της. Ξαφνικά, το πέταξε με όρμη άπάνω σ' ένα δέντρο. Ή άτυμόσφαιρα γέμισε άμέσως εωωδιές που γρήγορα τις σκόρπισε ο άνεμος, σαν να είχε πετάξει για πάντα ή ψυχή της παληάς Κάρεν. Ο καύμένος ο Έυναρ, δεν ήξερε πόσο πιο έπιμονη είναι ή εωωδία των άναμνήσεων!

—Δεν είχαμε πιά τίποτα να πούμε ο ένας στον άλλο. Σηκώθηκα και πήραμε, πωπηλοί, τον δρόμο του γυρισμού. Πάντως, ο Έυναρ μ' έβαλε να όρκιστώ πως δεν θάλλεγα λέξη για ό,τι είχα άκούσει.

—Δεν ήξερα τί να συμπεράνω. Γιατί καλαβάρινα πολύ καλά πως μού είχε κρύψει ένα μεγάλο μέρος απ' την αλήθεια. Το συμβολικό δώρο του μπουκαλιού δεν ήταν άσφαλώς το μόνο που είχε λάβει απ' την νέα. Νά την άγαπούσε όμως, άναγε; Τότε, γιατί όλοι αυτοί οι μυστηριώδεις τόποι; Μήν ήταν δοκιμασία που είχαν έπιβάλει ο ένας στον άλλο; Μήπως για να ύπάκη το θέλητρο του άπηγορευμένου; Ή μήπως ήταν ο βαθύς υπολογισμός μιας γυναίκας που ήθελε να ξεγλυστρήσει χωρίς κίνδυνο, άφοψ ίκανοποίηση την περιέργειά της;

—Ή σκέψη αυτή μού ήταν άνυπόφορη και προσπάθησα να την διώξω. Έξ έλλου, τί πείρα μπορούσα να έχω εγώ αυτών των πραγμάτων; Και γιατί αυτοί οι δυο έμοι να μην άγαπηθούν όπως τόσοι άλλοι; Γι' αυτό τους άφησα μόνους και μάστα τους διευκόλυνα στις συναντήσεις τους.

□ □

—Ένα πρωί, ένα άμάξι σταμάτησε μπροστά στο σπίτι μας. Κατέβηκε ένας καπετάνιος με στολή, ψηλός, λεβέντης. Ταρουσιάστηκε ως φίλος του πατέρα της Κάρεν, που ταξίδευε για λογαριασμό της ίδιας εταιρίας. Το βατόρι του ίκαμε την συγκοινωνία των Καναρίων

Μήσων. Στο τελευταίο του ταξίδι, όίκο-γένειες της Χάρρης του είχαν αναθέσει να παραδώσει κάτι γράμματα και δέματα στην νέα. Και καθώς το φορηγό του, άγκυροβολημένο στην Χριστιανία, δεν θάφευγε προτού περάσουν δυο βδομάδες, ο καπετανός έσπευσε να εκπλήρωση την άποστολή του.

—Τόν κάλεσαν να μείνη στο κτήμα μερικές μέρες και δέχτηκε χωρίς πολλά παρακάλια.

—Ήταν εδθυμος γλεντζές ο Κνουτ Σβέρντρουπ, λίγο φαφαλάς, λίγο κυνικός και χωρίς ίχνος αίσθηματικότητας. Διηγόταν ένα σωρό ιστορίες. Ή Κάρεν, προς την όποια φερόταν σαν να είχε να κάνει με ένα μικρό κορίτσι, ήταν κρεμασμένη στα χείλη του και κάρφωνε τα μάτια της στα δικά του. Τό παρελθόν της ξαναζωντανεύε άπότομα σ' αυτόν. Οι ματιές που τούδριχνε και τα χαμόγελα που τον άντάμειβαν, μ' έκαναν έξω-φρενών. Ο Έυναρ δεν πρόσχε τίποτα και φερόταν με την μεγαλύτερη ευγένεια στον φιλοξενούμενο. Έγώ μετρούσα τις μέρες με άνυπομονησία κι' άφησα ένα στεναγμόν άνακουφισέως όταν έφθασε ή στιγμή της άναχωρήσεως. Τραγουδήσαμε, ήπιμα και χορέψαμε ως άργα την νύχτα κι' ο Σβέρντρουπ, που έπρόκειτο να φύγη τα ξημερώματα, άποχαίρετσε τις γυναίκες. Τά ξημερώματα, είχα ζήσει το άμάξι για να τον οδηγώ ως την στάση του λεωφορείου κι' ύστερα καθόσαμε να προγυμνάσουμε με τον ναυτικό.

—Στο γειτονικό δωμάτιο, που ήταν χωρισμένο μ' ένα παραπέτασμα, ο Έυναρ έπεσε: —Τις το καμουςτό μου. Δεν ξέρω ποιός σατανάς με έσπρωξε να ρωτήσω τον Σβέρντρουπ αν τον ευχαριστούσε ή παραμονή του στην έρημική χώρα μας. Με κύτταξε γελώντας.

—Μά την πίστη μου, όχι, φώναξε. Θά ήταν μεγάλη μου γαϊδουριά νάχω παράπονο. Δεν φαντάζομαι να κακοπερνάτε κι' έσείς εδώ... Τρεις νύχτες τώρα, ή μικρή έρχεται και με βοίσκε μεσα στο δωμάτιό μου...

—Τόν άδραξα ζωηρά απ' το χέρι. Ήταν όμως πολύ άργά. Το παραπέτασμα παραμέρισε κι' ο Έυναρ φάνηκε κατάχλωμος, με άγριο βλέμμα. Έβλεπα το πηγούνι του να τρέψη. Έκανε μερικά βήματα προς το μέρος μας και είπα πως θά ώουμούσε έναντιόν του Σβέρντρουπ. Κρατήθηκε όμως και μούδωκε το καμουςτό.

—Πάρε, Λάρς, μού είπε άπλά, είναι έτοιμο.

—Κι' έφυγε χωρίς να ποολάβω να τον συγκατήσω. Είχα σηκωθεί.

—Πάμε να φύγουμε, είπα άπότομα. Ο νόμος της φιλοξενίας σου έσωσε την ζωή. Μόλις περάσης όμως την αύλη του κτήματος, παύεις να είσαι φιλοξενούμενος μας. Πάμε... και μη γυρίζεις να κυτάξεις πίσω. Θά σε πάω με τ' άμάξι μου.

—Ο Σβέρντρουπ δεν γελούσε πιά. Ήταν σαν άποβλακωμένος. Με ακολουθούσε.

—Έφυγα με καλπισμό, με κίνδυνο να τσακιστώμε σε καμιά ρεμματιά. Ή σκέψη πως ίσως κάτι το άνεπανόρθωτο γινόταν πίσω μου ενώ ώδηνοόσα αυτόν τον ήλιθιο, μ' έκανε να τρελλάθω. Τι έκανε άραγε ο Έυναρ; Ύστερα από δυο ώρες, τά άλωνα μου έξαντλημένα απ' το τρεγισμό, ή έφερναν πάλι στο κτήμα. Μάταια άναζήτητα τον νέα. Ένοιωθα να με κυριεύη άγωνία, πως μπορούσα όμως να είδοποιήσω χωρίς να προδώσω το μυστικό

που είχα όρκιστή να φυλάξω;

—Άπελπισμένος, πήγα στο δωμάτιό μου όπου βρήκα ένα γράμμα του Έυναρ:

«Καλέ μου Λάρς, πρέπει να φύγω το γρηγορότερο. Όλοι εύτυχώς κοιμούνται άκόμα. Άργότερα, δεν θά είχα πιά το θάρος. Πάω να προσληθώ ως θεμαστής στο πρώτο βαπόρι που φεύγει. Κανόνισε τά πράγματα όπως καταλαβαίνεις με την μητέρα. Να μη μάθω όμως τίποτα ή Κάρεν. Ο Θεός μαζί σου. Έυναρ».

—Αυτό το γράμμα όμολογώ πως μ' άνακούφισε. Πήγαινε με την εύχή του Θεού, σκέφθηκα. Στόν γυρισμό σου, ή καλή σου θάχη πάει περίπατο, αυτό εγώ το άναλαμβάνω. Θά την ξεχάσης, ταξιδεύοντας. Και δεν μπορείς να μην ξαναγυρίσης. Έυναρ, στην γοητεία των δασών μόλις οι καταραμένες εικόνες σβυστούν απ' τα μάτια σου.

—Για να δικαιολογήσω τον Έυναρ έπενόησα όλόκληρο παραμύθι: ότι δherent τον παρέσυρε ο Σβέρντρουπ να ταξιδέψουν μακριά. Άνησυχισαν, έκλαψαν, είχαν όμως τόσο έμπιστοσύνη με μένα που με πίστεψαν χωρίς δυσκολία.

—Ή Κάρεν δεν κατάλαβε τίποτα. Άπόρησε όταν άκουσε την είδηση, χωρίς όμως τον κλονισμό που περίμενα. Ο Έυναρ κι' ο Σβέρντρουπ άντιπροσώπευαν ήδη τό παρελθόν κι' αυτή ή φλογερή νέα δεν ζούσε παρά με τό παρόν. Είπε μόνο: «Τι τυχεροί που είναι! Νά μπορούσα τουλάχιστον να τους ακολουθήσω!»

—Όλο το φθινόπωρο δεν είχαμε καμιάν είδηση απ' τον Έυναρ. Έφθασε τέλος ο χειμώνας. Χιονίσε τρία μερόνυχτα στη σειρά κι' όλη ή φύση νύθηκε με τον λευκό μανδύα.

—Τά Χριστούγεννα, κύριε, είναι μεγάλη γιορτή για μας. Δεν είναι μόνο ένα πρόσημα για να τό ρίξουμε στο φαγοπότι και να μοιράσουμε δώρα στα παιδιά. Είναι μια εύλογημένη γιορτή που την ετοιμάζουμε πολλές βδομάδες πριν και διαρκεί δεκατρείς μέρες. Όλες οι ψυχές ξεκουράζονται σ' αυτό το καταφύγιο της χαράς και του φωτός μέσα στην καρδιά της ατέλειωτης και παγωμένης νύχτας του χειμώνας.

—Στο κτήμα μας έγιναν μεγάλες προετοιμασίες. Όλο το σπίτι στολίστηκε, καινούργιες κουρτίνες σκέπασαν τά παραθύρα, τινάχτηκαν τά χαλιά. Έτοιμάσαν τά χοιρινά και τά γλυκίσματα.

—Στήσαμε το δέντρο μέσα στο σαλόνι, την παραμονή των Χριστουγέννων και τό στολίσαμε.

—Όταν βοάδυσσε, όλοι κατεβήκαμε στην μεγάλη τραπέζια, ντυμένοι με τά γιορτινά μας. Το γεύμα ήταν πλούσιο.

—Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα του σαλονιού και φάνηκε το δέντρο, με όλα τά κεράκια του άναμμένα, σημαιοστολισμένο, γεμάτο τρέσες, παιχνίδια, κ.τ.λ... Κάλεσαν τους ύπηρέτες, ή μητέρα άνοιξε την παλιά Βίβλο και διάβασε την Γέννηση του Σωτήρος. Ύστερα, κρατημένοι απ' τά χέρια, άρνίσσαμε να γυρίζουμε σιγά-σιγά γύρω απ' το δέντρο με ψαλμούς που είναμε διδαχθή στα νόνατα της γαγίδος. Τέλος, άρχισα να μοιράζόμαστε τά δώρα και τά παιχνίδια που ήταν κρεμασμένα στο δέντρο.

□ □

—Την στιγμή εκείνη, άκούστηκαν δυνατά ναυγίσματα στην αύλη. Τά σκυλιά τραβούσαν τις άλυσσίδες τους σαν να ζητού-

σαν να τις σπάσουν. Χτύπησαν την πόρτα. Άνοιξε ή φρόντα, ή ύπηρέτρια, και σε λίγο ένααγυρνούσε. Κρατούσε ένα μεγάλο δέμα.

—Τόφερε ένας άγνωστος, είπε. Μού είπα μόνο πως ήταν ένα δώρο για την δεσποινίδα Κάρεν κι' έφυγε άμέσως.

—Ή μητέρα έστρεψε προς το μέρος μου:

—Λάρς, μού είπε, τρέξε να προλάβης τον ξένο και να τον περιποιηθής. Κανείς δεν πρέπει να μείνη έξω τέτοια μέρα.

—Έσπευσα στην αύλη και είδα έναν άνδρα που έτρεχε προς το έλκθηρο, όπου τον περίμενε ένας άλλος που μού γύριζε τις πλάτες. Μάταια φώναξα, δεν με πρόσεξε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος.

—Τη στιγμή που ο οδηγός του έλκθηρου σήκωνε το χέρι του με το καμουςτό, σάθηκα σαν άποσβολωμένος. Ήταν άδύνατο να γελιέμαι: αυτή ή κίνηση, αυτή ή κορμιοστασία—γιατί είχε άνασκηκωθεί έλαφρά—... Ήταν ο Έυναρ! Κάποιο δνειρο θάβλεπα σίγουρα: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

—Έπέστρεψα μέσα στο σαλόνι, κυριευμένος από μια παράξενη άγωνία. Όλοι τώρα είχαν σηκωθεί: γιατί φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τον Έυναρ να γλεντά στην ταβέρνα κανενός μακρινού λιμανιού με ναύτες και γυναίκες...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΝΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΔΑΝΕ

Κάποτε μιλούσε στη Βουλή ο δουλευτής Ρηγόπουλος. Άφου τελείωσε νόμισε καλό να κλείση την άγόρευση του με τον έπόμενο έπίλογο:

—Νομίζω κύριοι, ότι καλώς έξετύλιξα ένώπιόν σας το νήμα των ιδεών μου.

—Άλήθεια, του άπαντά ο συνάδελφός του Δημητριάδης. Άκούσαμε τον δόμδον της έκτυλίξεως άλλα νήμα δεν είδαμε καθόλου.

□ □

ΤΟ ΦΛΕΓΜΑ ΤΗΣ Κας ΝΤΕ ΣΕΒΙΝΙΕ

Ή κυρία ντε Σεβινιέ ήταν περίφημη για τον άτάραχο χαρακτήρα της. Μια μέρα που γύρισε στο σπίτι δρόγη την ύπηρέτριά της να έρωτοτροπή με τον σύζυγό της. Χωρίς να θυμώσει καθόλου της είπε:

—Πήγαινε στην κουζίνα σου, κοπέλα μου. Τη δουλειά που κάνεις έσύ, τόσα μπουρώ να την κάνω κι' εγώ!

□ □

ΑΥΤΟΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ο Μπαλζάκ, όπως είναι γνωστόν ήταν κοντός και χονδρός. Κάποτε, βλέποντας σε ένα περιοδικό μια καρικατούρα, ή όποια στυριζε το χαμηλό του άνάστημα, είπε:

—Οι μεγάλοι άνδρες πρέπει να είναι κοντοί. Κι' αυτό γιατί το κεφάλι τους πρέπει να βρίσκεται κοντά στην καρδιά τους και να υπορξή να συνεργάζεται μαζί της!...

□ □

ΤΥΧΕΡΟΣ

Κάποιος σαλπινγίτης ένώ έσήμαινε έφοδο κατά την ώρα της μάχης, δέχτηκε μια έχθρηκή σφαίρα, ή όποια του έκοψε το δεξί του χέρι.

Ο γενναίος στρατιώτης σηκώθηκε άμέσως άπάνω, άρπαξε τη σάλπιγγα με το άλλο χέρι και φώναξε άτάραχα προς τους συμπολεμιστάς του:

—Τι τυχερός ήμουν να μη μάθω βιολί, που χρειάζεται δυο χέρια!

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ Ή ΜΗ ΖΗΤΑΤΕ ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΛΟΡΕΑΝ

—Γί εύτυχής σύμπτωσης, ά-
γαπητέ μου γιατρέ, που σάς
συναντώ! Ήθελα άκριβώς να
σας ζητήσω μια συμβουλή...
Δεν αισθάνομαι τον έαυτό μου
υγιή...

—Α, έτσι; Κλείστε
τά μάτια σας... Βγάλετε
τη γλώσσα σας... Μην κί-
νησθε.., μια στιγμή...

—Έπειτα από τρία λεπτά!

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΚΕΦΑΛΙ

Ὁ περίφημος Ἀγγλος συγγραφεὺς Οὐίλλιαμς λέγει σ' ἓνα του βιβλίου, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅσον πάντε καὶ μικραίνουν. Ἡ μηχανοποίηση τῆς ἐποχῆς μας κάνει

τοὺς ἄνθρώπους νὰ ξαρώνουν, ἀλλὰ μόνον στὸ σῶμα, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ κεφάλι τους μεγαλώνει. Θάρη δὲ μιὰ μέρα, ποὺ ὁ ἄνθρωπος θάναι σχεδὸν μονάχα... κεφάλι. Αἰτία τῆς τερατοποίησης αὐτῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κάθε μέρα καὶ περισσότερο ἀπασχόληση τοῦ μυαλοῦ των μὲ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Καὶ πραγματικά, δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ εἶξῃ ἓνα βλέμμα στὰ μουσεῖα φυσικῆς ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας. Θὰ δῇ ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἦσαν πολὺ πρὸ εὐσσομοὶ ἀπὸ μᾶς. Μὴν ξεχνᾶτε ἐξ ἄλλου καὶ τοὺς Γίγαντας καὶ Κύκλωπας...

Τώρα, ποὺ ὅσο πάμε γινόμεθα περισσότερο... πολιτισμένοι, καὶ χρησιμοποιοῦμε ὀλιγώτερο τὰ μέλη μας καὶ περισσότερο τὸ μυαλὸ μας, θὰ γίνουμε ἀσφαλῶς μιὰ μέρα... ὀδονόκεφαλοι!

Ἔτσι, στὸ μέλλον, κανένας πιά πατέρας δὲν θὰ τολμᾷ νὰ πῇ τοῦ γιου του «ἐσὺ δὲν εἶχες ποτὲ κεφάλι».

■ ■

ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ ΤΡΑΙΝΑ

ΓΙΑ.. ΑΓΕΛΑΔΕΣ!

Δὲ σὰς φανῇ ἀπίστευτο καὶ ὅμως εἶναι ἀληθινόν: στὴν Γαλλία ἐγκαινιάσθηκαν ἀπὸ τὸ περασμένο καλοκαίρι ἐκδρομικὰ τρέινα γιὰ τετράποδα, καὶ συγκεκριμένα γιὰ βόδια καὶ ἀγελάδες!

Μεταφέρουν τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ μηχαναστικά ἀπὸ τὸ Σαιν-Μαρτέν καὶ τὴν Μπελλεβίλ τῶν Ἀλπεων, ὅπου κάνουν τὸν χειμῶνα πολὺ

κροῖο, σὲ ἡμιώτερες περιφέρειες, ὅπως στὴν Προβηγκία π.χ. Ἐκεῖ διαχειμᾶν τὰ κοπάδια τῶν κτηνοτρόφων τῶν Ἀλπεων καὶ

τὸ καλοκαίρι ξαναγυρίζουν μὲ τὰ ἴδια τραῖνα στὰ βουνά τους.

Δὲν εἶναι ὥραια ἡ ἰδέα;

■ ■

ΔΕΝ ΤΑ ΣΒΥΝΟΥΝΕ ΠΟΤΕ

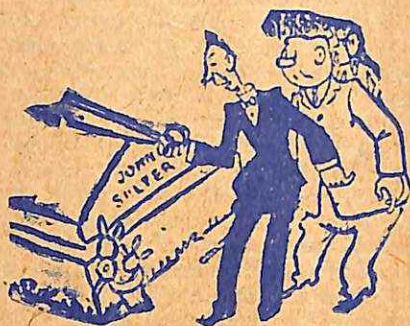
Ὑπάρχει καὶ μιὰ πόλη τοῦ κόσμου, ὅπου τὰ φῶτα τῶν δρόμων δὲν σβύνουν ποτέ. Εἶναι ἡ μικρὴ πόλη τῆς Πολωνίας, Ζάσλο. Γιατὶ τώρα γίνεται αὐτό; Ὁ λόγος εἶναι πολὺ περίεργος. Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο, πηγαίνοντας κάποτε νὰ κάνῃ οἰκονομίες, ἔκρινε ὅτι στοίχιζε πάρα πολὺ στὸν δήμο ἡ ὑπηρεσία ἀνάμματος καὶ σβυσίματος τῶν φανῶν τῶν δρόμων (ἡ πόλη φωτίζεται μὲ φωταέριο) καὶ ἔβριξε, ὥστε ἀπὸ ἓνα πρόχειρο λογαριασμὸ, συμφερότερο νὰ καίνε τὰ φῶτα μέρα νύχτα, παρὰ νὰ ὑπάρχουν ἰδιαίτεροι ἄνθρωποι ποὺ νὰ τὰ ἀναβοσβύνουν! Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Λογάριασαν ὅμως οἱ κ.κ. δημοτικοὶ σύμβουλοι τοῦ Ζάσλο χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποὺ

Ὁ Σύλλογος ἔχει καὶ ἓνα θῖασο ποὺ μπορεῖ νὰ καυχήθῃ ὅτι ἔχει τὸ ρεκόρ... τῆς ἀναδομείας. Μόλις ἔχει παίξει δυὸ φορές σὲ διάστημα 300 ἐτῶν.

Ἡ πρώτη παράστασή του δόθηκε τὸ 1608 μπροστὰ στὴν βασίλισσα Ἐλισάβετ καὶ ἡ

δευτέρη στὰ 1931, μὲ τὴν εὐκαιρία μιᾶς μεγάλης γιορτῆς.

■ ■

ΨΑΡΙΑ... ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ

Ἀντασθήκατε ποτὲ σὰς ψάρι ποὺ νὰ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ; Ὑπάρχει ἓνα τέτοιο φαινόμενο στὸ Σουδάν. Ζῇ τὸ ψάρι ἐν τῷ ὕδατι ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ ἀέρι. Ἐν τῷ νερῷ εἶναι τὸ «κλάριον λαζέρι» καὶ βρῖσκται μέσα στὰ ἔξη, ποὺ δέκα μῆνες στοὺς δώδεκα εἶναι ξερά. Μόλις τὸ νερὸ τραβηχθῇ, τὸ ψάρι αὐτὸ σκάβει μιὰ τρύπα στὸ θυθὸ, ὅπου καὶ περιμένει τὸ ὕδρὸ στοιχεῖο νὰ ξαναγυρίσῃ!

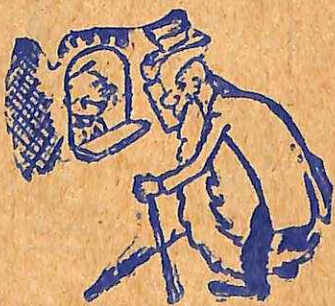
■ ■

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΤΑΙ

Ἀπὸ τὰ 1819 μιὰ τράπεζα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔχει τὴν ἴδια οἰκογένεια ὡς καταθέτη. Ἀπλά, τὸ πρῶτο μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ἔκαμε τὴν πρῶτη του κατάθεση λίγες μέρες μετὰ τὴν ἰδρυση τῆς τραπεζῆς καὶ ἀπὸ τότε, δηλ. ἐπὶ ἔξ τῶρα, γενεὴς, ἡ οἰκογένεια ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ πιστότερος πελάτης τῆς τραπεζῆς.

Ἡ τελευταία κατὰ χρονολογικὴν σειρὰ κατάθεση στὴν τράπεζα, ἀπὸ τοὺς ὀνομόνους τοῦ πρώτου καταθέτου, ἔγινε φέτος, ἀπὸ ἓνα νεαρὸ κύριο.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἡ διεύθυνσις τῆς τραπεζῆς διοργάνωσε μιὰ μικρὴ δεξίωση—γιὰ

τὰ ἐορτάζον τὸ ὅτι τὴν ὁποία προσεκληθῆσαν ὅλα τὰ ζῶντα μέλη τῆς ἱστορικῆς γιὰ τὴν τράπεζα, αὐτῆς οἰκογενείας!

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

Ὁ Λέντσαμ συναντᾶται στὴ Λέσχη μὲ τὸν πατέρα τῆς Μάργκαρετ, τὸν πολυκατομιμυριοῦχο Σερ Τιμόθεο Μπράστ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀναφέρει ὅτι σὲ λίγο ἐκεῖ κοντὰ θὰ γίνη κάποιο ἐγκλήμα.

Πράγματι, δολοφονεῖται ὁ νεαρὸς Βίλμορ Μπίντλερ, καὶ ὅπως εἶναι φυσικόν, ὁ Λέντσαμ ὑποθέτει πὺς ὁ Σερ Μπράστ ἐνέχεται στὸ ἐγκλήμα, ἀφοῦ γνωρίζε ὅτι θὰ γινόταν καὶ δὲν ἐφρόντισε νὰ τὸ προλάβῃ. Ἐκθέτει τὶς ὑποθέσεις του στὸν φίλο του Ἀντριου Βίλμορ.

(Ἡ συνέχεια)

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΛΕΝΤΣΑΜ

Βίλμορ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ὁχι, ἀλλὰ ὅτι εἶναι πατέρας τῆς χήρας τοῦ Ὀλίβερ Χίλδρις.

Ὁ Φράνσις διεκόπη γιὰ μιὰ στιγμή, σαστισμένος.

—Αἰ, ναι, ναι, εἶπε μὲ μιὰ προσπάθεια. Αὐτὸ τὸ εἶχα ξεχάσει...

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, μιὰ μέρα ποὺ πῆγαινε στὸ γραφεῖο του, ὁ Φράνσις Λέντσαμ συνάντησε τὸν ἱσπότη Σόπλαντ. Ὁ ντέκετιβ τὸν χαίρεται καὶ ὁ Φράνσις τὸν πλησιάζει.

—Βοήκαμε τίποτα, Σόπλαντ;

—Τίποτα ἀπολύτως, κ. Λέντσαμ. Πηγαίνουμε στὰ στραβά.

—Ἐμαθα πὺς βρήκατε τὸ φονικὸ ὄπλο;

Ὁ Σόπλαντ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Εἶναι ἓνα στρατιωτικὸ πιστόλι τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου, ὅπως ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ἑκατοντάδων. Κι' οἱ ἐρευνεὲς ποὺ κάναμε σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση δὲν κατέληξαν σὲ τίποτα.

—Ποῦ βρήκατε τὸ ρεβόλβερ;

—Στὸ μέσον τοῦ οἰκοπέδου ποὺ συνορεύει μὲ τὸ ρεστωρὰν Σότο. Ὁ δολοφόνος ἀσφαλῶς τὸρριξε ἐκεῖ ἀφοῦ πυροβόλησε. Θὰ φοροῦσε σόλες ἀπὸ λάστιχο γιὰτὶ κανένας δὲν τὸν ἄκουσε νὰ περνεῖ.

Ὁ Φράνσις κούνησε τὸ κεφάλι του σκεπτικῶς.

—Ἀνακρίνατε τὴν μὲς Νταῖζν Χίλοπ, τὴν νέα ποὺ βρισκόταν μαζὶ μὲ τὸν Μπίντλενικ τὴν βραδυὰ τοῦ φόνου.

—Τὴν κάλεσα τὴν ἐπομένη. Δὲν εἶχε νὰ καταθέσῃ τίποτα.

—Εἶναι βέβαιον, παρατήρησε ὁ Φράνσις, πὺς ἡ καμμένη κοπέλλα ὑπῆρξε ἡ ἐμμεσὸς αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Μπίντλερ. Ἄν δὲν ἐπέμενε τόσο νὰ πᾶ ἑκείνος νὰ βρῇ ταξί, τὸ ἄτομο ποὺ ἐνέδρανε στὰ πόρτς τοῦ ρεστωρὰν δὲν θὰ εἶχε πιθανότητα τὴν εὐκαιρία νὰ δια-

πράξῃ τὸ ἐγκλήμα του.

Ὁ ντέκετιβ κούνησε λοῦζὰ τὸν συνομιλητὴ του. Φάνηκε σκεπτικῶς γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ἐμμεθα ἀπ' τὸν γκροῦμ, εἶπε, πὺς ἡ μὲς Χίλοπ ἦταν κάπως νευρική ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Φαίνεται πὺς εἶχε ἐπιθυμία νὰ πᾶ σ' ἓναν χορὸ ποὺ δινόταν στὸ Κένσιγκτον, ἀπ' τὴν μὲς Κλάρα Μπουλτβέλ. Ἡ μὲς Κλάρα εἶχε συστήσει στὴν μὲς Χίλοπ νὰ πᾶ ὅσο τὸν δυνατόν πρὸ γρήγορα.

—Ὅστε μόνον αὐτὰ ξερετε;

—Μόνον αὐτὰ, κ. Λέντσαμ.

Προχωροῦσαν συνομιλῶντας.

—Δὲν ἔκλεψαν τίποτα ἀπ' τὶς τσέπες τοῦ νέου; συνέχισε ὁ δικηγόρος.

—Καθὼς φαίνεται, ὄχι, κύριε Λέντσαμ.

—Καὶ πιστεύω νὰ κάνετε ἀνακρίσεις ἐπὶ τῶν σχέσεων τοῦ νέου μὲ τοὺς φίλους του.

—Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες μας, ἦσαν ἀπολύτως ἐγκάρδιες.

—Αὐτὸ φαίνεται νὰ δείχνῃ πὺς βρισκόμαστε ἐνώπιον ἐνὸς ἀσκόπου ἐγκλήματος ποὺ διέπραξε ἓνας τρελλὸς, χωρὶς κανένα ἐλαττήριο.

—Ἀκριβῶς, κ. Λέντσαμ.

—Ἐ, λοιπόν, παρ' ὅλα αὐτὰ, δὲν τὸ πιστεύω.

—Ὅτε καὶ ἐγὼ, κ. Λέντσαμ.

Ὁ Φράνσις χαμογέλασε:

—Σόπλαντ, εἶπε, μόνη ἡ Νταῖζν Χίλοπ μπορεῖ νὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ κάτι.

Οἱ δυὸ ἄνδρες χωρίστηκαν.

Ὁ Φράνσις πῆγε στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ ἐργαζόταν ὡς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

Ὑστερα, ἓνα ταξί τὸν ὠδήγησε σὲ κάποιο μπάρ. Ὁ δικηγόρος κούνησε ὀλιγοῦρα τοῦ καὶ δὲν ἄφησε νὰ δῇ ἐκεῖνον ποὺ ζητοῦσε.

Ἐνῶν ἔκλεισε τὸ καφενεῖο, ποὺ καθόταν μὲ τοὺς φίλους του.

—Καλημέρα, θεῖε, εἶπε ὁ νέος. Παίρνετε ἓνα κόκτεϊλ;

Ὁ Φράνσις ἐνευσε καταφατικῶς.

—Ἐλα μαζὶ μὲ σ' αὐτὴ τὴν γωνιά. Τσάφην, εἶπε, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

Ὁ νέος κάθισε μαζὶ μὲ τὸν θεῖο του.

—Ἀνεψιέ, εἶπε ὁ Φράνσις, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ μιὰ γνωστὴ σου.

—Ὁχι δά! Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι κανένα φέρετ δικό μου;

—Ὀνομάζεται Νταῖζν Χίλοπ, εἶπε ὁ Φράνσις.

—Μήπως θέλετε νὰ πιάσετε σχέσεις μαζὶ της, θεῖε; Γιατὶ, σὰς προειδοποιῶ...

—Ἀφῆσέ τα αὐτὰ. Πὺς πάντε τὰ οἰκονομικά σου;

—Σὰς χρωστῶ σαράντα λίρες, θεῖε. Δόστω μου ἄρδια καμιά δεκαριά νὰ γίνωιν πενήνη καὶ δὲ σὰς κάνω μιὰ συστατικὴ ἐπιστολή.

λή πρώτης γραμμής.

—Θα σου δώσω τις δέκα λίρες, θα γράψω όμως ακριβώς ό,τι θα σου υπαγορεύω. Ο άνεμος έγραψε την επιστολή, πήρε τις δέκα λίρες.

—Τώρα, θείε, να σάς κεράσω ένα κόκτελ πριν φύγετε, είτε χαρούμενος.

Ο Φράνσις Λέντσαμ όμως βρισκόταν ήδη μακριά.

ΝΤΑΙΖΥ ΧΙΣΛΟΠ

Η μίς Νταίζυ Χίςλοπ δέχτηκε τον Φράνσις το ίδιο απόγευμα στο ξενοδοχείο της. Ήταν ντυμένη στα μαύρα.

—Τί εύγενής που είσαστε, κύριε, να μου στείλετε τόσο όμορφα τριαντάφυλλα, του είπε δίνοντάς του το χέρι. Νομίζω όμως πως έχωμε συναντηθί κάπου τελευταία.

—Συναντηθήκαμε στο ρεστοράν Σότο, την βραδυά του φόνου του Βίκτωρ Μπίντλερκ, υπενθύμισε ο Φράνσις. Ήμουν κοντά σας την ώρα που περιμένατε το ταξί.

Η μίς Χίςλοπ ανατρίχιασε.

—Για τόνωμα του Θεού, μή μου θέσετε έρωτήσεις γι' αυτή τη φοιτητή βραδυά! Ικέτευσε. Δεν θα μπορούσα πια να υπομείνω. Η αστυνομία με άναγκρισε δυο φορές και δεν ήξερα τίποτε να της πω, άπολύτως τίποτε.

Και για ν' αλλάξει όμιλία, πρόσθεσε:

—Ο Τσάρλς Σαουθβόκερ μου γράφει πως είσθε φίλος του που επιθυμούσατε να κάνετε την γνωριμία μου. Δεν λείει όμως το γιαντί.

—Σας είδα πολλές φορές στην σκηνή, είπε ο Φράνσις, και μούκανε έντύπωση το τάλέντο σας.

Έκείνη τον κύτταξε κατάματα και σήκωσε τους ώμους.

—Δεν είναι γι' αυτό, είπε. Δεν μοιάζετε καθόλου με άνθρωπο που περνά τις βραδιές του παρακολουθώντας τις ρεβυ των μιούζικ-γούλ.

Ο Φράνσις χαμογέλασε:

—Τί μοιάζω λοιπόν;

—Με άνθρωπο που επιδιώκει ένα σκοπό.

—Αρχίζω να πιστεύω πως θα συνεννοηθούμε, είπε ο Φράνσις. Είσθε πολύ έξυπνη νέα.

—Δεν φαντάζομαι σείς να είσθε, σάν τους εργασίτες ντέντεντβ που ξεφυτρώνουν στα μυθιστορήματα.

—Ασφαλώς όχι. Όμολογώ μόνο πως ο θάνατος του Βίκτωρ Μπίντλερκ κινεί το ενδιαφέρον μου και θα ήθελα να ανακαλύψω την αλήθεια. Τόν ίδιο τον Μπίντλερκ δεν τον γνώρισα, ποτέ. Έσείς χάσατε έναν φίλο που σάς ήταν αγαπητός, το ξέρω. Αν μου διηγηθίτε όλη τη ιστορία, δέ θα χάσετε.

Έκείνη κατάλαβε. Είχε ξαναβρή την έμπιστοσύνη της για τον συνομιλητή της.

—Ο Βίκτωρ κι' εγώ ήμασταν άραβωνιασμένοι είπε. Θα παντρευόμασταν σύντομα και στο άναμεταξύ με βοηθούσε οικονομικώς. Τώρα που τον έχασα, δεν ξέρω τί θ' απογίνω. Χρωστώ τον λογαριασμό του ξενοδοχείου.

Ο Φράνσις χαμογέλασε και πάλι.

—Πόσα χρήματα θα είχατε προσωρινώς ανάγκη;

—Διακόσιες λίρες.

Ο Φράνσις υπέγραψε ένα τσέκ. Η μίς Χίςλοπ το πήρε με στεναγμό άκουσίμως και συνέχισε.

—Φοβούμαι ότι δεν θα βρήτε ενδιαφέρον από τον έγω να σάς πω, όμολόγησε. Ο Βίκτωρ ήταν ένας τύπος μιλάζέ. Δεν έβρισκε ενδιαφέρον σε τίποτα. Τις τελευταίες εβδομάδες όμως, μου φάνηκε άλλαξιμένος. Μου είπε πως έβρισκε πως ή ζωή είχε κάτι

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΣ,"

το εύχάριστο. Έγκατέλειψε τους φίλους του κι' άρχισε να κάνει παρέα με ύποπτα ύποκειμενα. Έμενε έξω όλη τη νύχτα κι' έπαψε να με συνοδεύη στα ντάνσιν και στα νυκτερινά κέντρα. Έρχόταν πολλές φορές το απόγευμα, τσακισμένος απ' την κούραση, μούλεγε δυο-τρία λόγια και τον έπαιρνε ο ύπνος στην πολυθρόνα. Κι' έδλεπε εφιάλτες: τόν άκουσα να λέη φοβερά πράγματα στον ύπνο του.

—Μήπως είχε οικονομικές στενοχωρίες; ρώτησε ο Φράνσις.

Έκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι:

—Καθόλου. Κέρδιζε πολλά χρήματα, έκτος από όσα του έδιναν οι γονείς του. Θα είχα κάνει την τύχη μου μ' αυτόν τον γάμο. Μια βραδυά πριν απ' τόν φόνου, ήρθε να με επισκεφθί. Φαινόταν παραξάλιομένος. Έκλαιγε σάν μαρδ παιδί, έκανε σάν τρελλός, έβριζε τόν εαυτό του... Τόν είχα μεθύσει κι' είχε παραστή σε κάτι φοβερό. Μου ζήτησε να δειπνήσουμε μαζί το βράδυ της έπομένης όπου θα έκοβε τελειωτικά τις σχέσεις με τους καινούργιους φίλους του. Κάτι που σχετιζόταν μ' αυτούς του είχε προξενήσει μεγάλο φόβο.

—Συνθημαμένα πράγματα, είπε ο Φράνσις, κακές συναναστροφές... Υποθέτω πως κάποιος θάμαθε ότι ο νέος έπαιρνε μαζί του συνήθως μεγάλα ποσά.

—Συνήα του έλεγα να μην παίρνη πολλά χρήματα μαζί του. Η αστυνομία δεν το παραδέχεται, εγώ όμως είμαι άπολύτως πεπεισμένη πως τόν λήστεψαν. Είχα προσέξει όταν πλήρωσε τόν λογαριασμό, πως είχε στο πορτοφόλι του ένα μάτσο χαρτονομίσματα που δεν βρέθηκαν ύστερα άπάνω του.

Ο Φράνσις σηκώθηκε:

—Σας εύχαριστώ για τις ενδιαφέρουσες πληροφορίες σας, είπε. Σκότωσαν τόν Βίκτωρ Μπίντλερκ για να τόν ληστεύουν, αυτό είναι φανερό.

—Δεν χωρεί καμιά άμφιβολία, πρόσθεσε εκείνη συνοδεύοντάς τον ως την πόρτα.

ΜΑΡΙΚΑΡΕΤ ΧΙΛΔΙΤΣ

Μόλις έγκατέλειψε το ξενοδοχείο της μίς Νταίζυ Χίςλοπ, ο Φράνσις Λέντσαμ έκανε την μόνη συνάντηση που ποθούσε στόν κόσμο, έντελώς τυχαία. Καθώς δεν βρήκε ταξί στο Στράντ, προχωρούσε πεζή. Όπου, στην γωνία του Γκρήν πάρκ, βρέθηκε αντίμέτωπος με την γυναίκα που άπασχολούσε την σκέψη του τους τελευταίους μήνες. Έκπληκτοι κι' οι δυο τους, στενοχωρημένοι, άντηλλάξαν μερικώς τυπικές φράσεις και χωρίς να τó προσέξουν άρχισαν να περπατούν ο ένας κοντά στόν άλλο.

—Πολύ επιθυμούσα να σάς συναντήσω, είπε ο Φράνσις. Δεν τοίμουσα να σάς επισκεφθώ.

—Γιατί να με επισκεφθίτε; ρώτησε εκείνη. Οι σχέσεις μας άρχισαν και τελείωσαν με μια τραγωδία. Ποιός ο λόγος να συνεχιστούν;

Την κύτταξε για μια στιγμή χωρίς να άπαντησθ. Ήταν κατάμαυρα ντυμένη κι' ή αϊθήρια όμορφιά της δεν φαινόταν πλάσμένη για τόν κόσμο τών θνητών.

—Προτιμώ να μην πιστέψω πως οι σχέσεις μας διεκόπησαν τόσο άπτόμα, διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Κακό δεν σάς έκανα.

—Κακό; Όχι, άπεναντίας, πρέπει να σάς εύχαριστήσω για τήν κατάθεσή σας στήν άνάκριση.

—Είχε και κάποια αλήθεια.

—Τό υποθέτω. Κάνετε τήν κατάθεσή σας με μεγάλη... τέχνη.

Τήν κύτταξε κατάματα:

—Τό έπάγγελμά μου μ' έχει διδάξει να καταθέτω ό,τι πρέπει. Τώρα, το τι προκάλεσε τήν κατάθεσή μου, είναι ζήτημα συνειδήσεως.

—Ζήτημα συνειδήσεως; Όστε υπάρχουν άνδρες με συνείδηση;

—Ελπίζω κάποτε να τó εξακριβώσετε μόνη σας. Πήτε μου τά σχέδιά σας. Πού μένετε;

—Προς τó παρόν μαζί με τόν πατέρα μου, τó Κώρζον στρή.

—Μαζί με τόν σερ Τιμόθεο Μπράστ;

—Μάλιστα. Τόν γνωρίζετε; ρώτησε με άδιαφορία.

—Πολύ λίγο. Συναντηθήκαμε προ ήμερών στο ρεστοράν του Σότο. Φοβούμαι ότι δεν με πήρε από καλό μάτι. Κατάλαβα πως είχε κάπως... ιδιότροπα γούστα.

—Σπανίως βλεπόμαστε με τόν πατέρα μου. Συναντηθήκαμε πριν από μερικούς μήνες, για πρώτη φορά ύστερα απ' τόν γάμο μου και στήν άρχή... δεν μονιάσαμε πολύ. Σχεδόν δεν τόν βλέπω στο Κώρζον στρή. Θα έχετε άκουστά δέβαια πως έχει έναν πύργο στίς όχθες του Τάμεση.

—Τόν πύργο του Βαλχάουζ; Όλος ο κόσμος έχει να κάνει με τις διασκέδασεις που δίνονται εκεί-μέσα.

—Ποτέ μου δεν βρέθηκα σ' αυτές. Λίγον καιρό έμεινα στήν Άγγλία από τήν έποχή του γάμου μου. Ο σέξυγος μου ταξίδευε πολύ, όπως σάς είπα κι' άλλοτε.

Ο Φράνσις ανατρίχιασε. Τού φαινόταν άπάνθρωπη ή άδιαφορία με τήν όποία τού μιλούσε για εκείνον που δ είχε σκοτώσει!

—Ο πατέρας σας άκουσε κάτι που είπα, συνέχισε ο Φράνσις. Βρισκόμουν στο Σότο μαζί με κάποιον φίλο μου, τόν συγγραφέα Άντριου Βίλμορ. Έλεγα πως στο έξέχ θα κήρυσσα τόν πόλεμο εναντίον όλων τών εγκλημάτων κι' όλων τών εγκληματιών.

—Έτσι έξηγώ τήν στάση του πατέρα μου. Είναι μέγας θαυμαστής της δεξιοτεχνίας στο έγκλημα. Έχει έξωφρενικές ιδέες για τήν μονομαχία και γενικώς τόν φόνου. Έκανε έξη μήνες φυλακή στήν Νέα Όρλεάνη γιατί σκότωσε έναν άνδρα που είχε προσβάλει τήν μητέρα μου. Τίποτα στόν κόσμο δεν θα μπορούσε να τόν πείση πως δεν είχε κάνει κάτι τó άπολύτως νόμιμο.

—Ελπίζω να βρώ στόν πατέρα σας ένα πολύ ενδιαφέρον αντικείμενον μελέτης, φοβούμαι μόνο μήπως διάκειται έχθρικά προς έμένα κι' άρνηθί κάθε έπαφή μαζί μου.

—Ίσως αυτό να ήταν προτιμότερο για σάς, τού άποκρίθηκε ή Μάργκαρετ Χίλδιτς. Δεν συμφερίζομαι τήν άποψή σας. Οι δρόμοι μας στή ζωή είναι τόσο διαφορετικοί... που κάπου θα συναντηθούμε! Δεν φαντάζομαι να έχετε τά ίδια γούστα με τόν σερ Τιμόθεο Μπράστ; Σας άρέσει τó μπόξ;

—Ποτέ μου δεν παρέστην σε πυγμαχικό άγώνα κι' ελπίζω να μην παραιστώ.

—Αλήθεια όμως, γιατί να άσολοιούμεθα τόσο με τόν πατέρα σας; Γιατί δεν μιλάμε λίγο... για μās; Πήτε μου τί σας ενδιαφέρει πιδ πολύ στή ζωή;

—Τίποτα άπολύτως.

—Αυτό είναι προσωρινό. Περάσατε από τραγικές δοκιμασίες που σάς έπηρέασαν. Εί-

σθε όμως νέα κι' άξίζει κανείς να χαρή τά νεάτια του. Οι κακές άναμνήσεις θα σβυστούν.

—Η άνάμνησις εκείνων που υπέφερα δεν θα σβυσθί ποτέ.

Μεσολάβησε μια βαρειά σιωπή. Ο Φράνσις ξαναείδε τήν σκηνή της τραγικής βραδυάς, τά γεμάτα μίσος κι' άπελπισία βλέμματα της γυναίκας, τó έγγχειρίδιο στο χέρι του Όλιβερ Χίλδιτς, τó ειρωνικό του χαμόγελο. Άραγε οι τύψεις να τόν βασάνιζαν αυτή τήν στιγμή;

—Κυττάξτε με, της είπε άπτότομα.

Έκείνη έστρεψε τó κεφάλι με κάποια έκπληξη. Ο Φράνσις τήν κύτταξε κατάματα με τó διαπεραστικό του βλέμμα. Έκείνη διάβασε κάτι άλλο στά μάτια του κι' ένοιωσε μεγάλη ταραχή.

Δεν ήταν μονάχα ή περιέργεια ενός ψυχολόγου ή ενός έρευνητού που κάτι καινούργιο ζήτη να ανακαλύψη στο μυστήριο της σκέψης ενός άτόμου. Ήταν κάτι παραπάνω—μια συμπάθεια, ένα ενδιαφέρον μια συμπόνια—τόσα αισθήματα που είναι επικίνδυνο να τά άκολουθήση κανείς άν δεν θέλη να παρασυρθί στο μονοπάτι τού έρωτος.

Τό βλέμμα του Φράνσις Λέντσαμ έλεγε πολλά πράγματα. Σ' αυτό κανείς δεν μπορούσε να γελασθί. Άκόμα λιγότερο μια γυναίκα που έχει και τήν διαισθητική δύναμη..

Ο δικηγόρος της μίλησε:

—Είμαι πολύ εύτυχης που σάς ξαναείδα, της είπε.

Έκείνη σταμάτησε άπτότομα. Είχαν φθάσει στο Κώρζον στρή.

—Δεν πρέπει να με κυττάξετε έτσι, τού είπε με παράπονο.

—Γιατί; Γνωρίζαμε υπό παράξενες και δυσάρεστες συνθήκες, είναι αλήθεια—είσθε όμως τόσο διαφορετική απ' τις άλλες γυναίκες!

Έκείνη δεν άποκρίθηκε άμέσως, μά φάνηκε να γίνεται πιδ ζωντανή, πιδ άνθρωπινη, σάν να τήν κυρίεψε κάτι τó άναπάντεχο. Σάν ν' άντιρούσε μιάν άλλη όψη της ζωής... τήν πιθανότητα της εύτυχίας... Σή λίγο όμως, συνήλθε και ξαναγύρισε στήν σκληρή πραγματικότητα.

—Είμαι πολύ διαφορετική απ' τις άλλες, είπε ήρεμα. Έγώ έζησα τήν ζωή μου. Γνώρισα όλη τήν φοικη της ζωής. Και δεν θέλω πιά, κ. Λέντσαμ, να μου μιλήση κανένας άνδρας όπως μου μιλάτε σείς.

—Όστε δεν θα δεχθίτε τήν φιλία μου;

—Είναι άδύνατον.

—Θα μου επιτρέψετε να σάς επισκεφθώ;

—Δεν δέχομαι επισκέψεις.

Τού είχε δώσει να καταλάβη πολλές φορές πως ήθελε να μείνη μόνη. Έκείνος άναγκάστηκε να άποταχθί.

—Αυτούμαι, είπε, δεν θα παραδεχθώ όμως να μέ... διώξετε έτσι. Θα σχετισθώ με τόν πατέρα σας. Μπορεί να με άντιπαθί είναι όμως λογικός.

Τόν κύτταξε με κάποια άνησυχία.

—Όσο μπορούσατε κι' όπως καταλαβαίνατε, φανήκατε καλός σε μένα, τού είπε. Είς άντάλλαγμα, θα σάς δώσω μια συμβουλή. Σας ίκετε σ'ω να μην έχετε καμια άδοσοληψία με τόν πατέρα μου, είτε ως φίλος είτε ως έχθρός. Και τó ένα και τó άλλο μπορεί να είναι όλέθριο για σάς. Και τó ένα και τó άλλο, μπορεί να σάς στοιχίση άκριβά.

—Αφού έχετε αυτή τήν γνώμη για τόν πατέρα σας, γιατί μένετε μαζί του; ρώτησε.

—Γιατί είμαι σάν ένας σκλάβος της πλοσίας ζωής, που αγαπά τó κονφόρτ και τήν κομψότητα. Ο πατέρας μου πληρώνει τις τουαλέτες μου... Είναι γενναίωδωρος σε μένα και καλός. Πάντως τó 70 Β. της

Κώρζον στρή δεν είναι για ανθρώπους που θέλουν να ζήσουν κανονική ζωή...

Κι' άπομάκρυνε τόν Φράνσις με μια χειρονομία. Ο δικηγόρος έμεινε θυσιμένος σε σκέψεις: μόλις τήν είχε ξαναβρή και τήν ξανάχανε τόσο γρήγορα από κοντά του...

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Δυό εβδομάδες άργότερα, στο άμερικανικό μπάρ του Σότο, τέσσερις άνδρες συζητούσαν ζωηρά για τήν άποτυχία τών άνακρίσεων επί της ύποθέσεως Βίκτωρ Μπίντλερκ. Ήταν ο Ρόμπερτ Φαίρφαξ, νεαρός συγγραφέας όπερεττών και έπιθεωρήσεων. Ο Πέτερ Τζάκς, σκηνοθέτης, ο Τζέιμς Μάρς, ντε-κορατέρ κι' ο Σίντνεϋ Βόζ συνθέτης και λιμπρετίστας—όλοι θαμώνες του κέντρου όπου σίγναζε ο Μπίντλερκ τις τελευταίες μέρες της ζωής του. Έκει κοντά, ο Φράνσις Λέντσαμ ρουφούσε ένα κόκτελ. Φαινόταν δυσημένος στήν άνάγκωση της έφημερίδος του χωρίς να προσέχη τί λεγόταν κοντά του.

—Αυτό μās άποδεικνύει άπόλύστα, είπε ο Πέτερ Τζάκς, πως τó έγκλημα είναι τó εύκολότερο πράγμα στόν κόσμο. Δεν χρειάζεται ναχη μεγάλη έξυπνάδα ο έγκληματίας.

—Η αστυνομία, παρητήρησε ο Τζέιμς Μάρς, παίρνει ως βάση δυό πράγματα: τις άποδείξεις και τó έλατήριο.

Στήν περίπτωσή μας, άποδείξεις δεν υπάρχουν κι' όσο για έλατήριο, οι τρέλλες τού δυστυχισμένου Βίκτωρ τού είχαν δημιουργήσει τόσες έχθρότητες.

Ο Σίντνεϋ Βόζ γύρισε ξαφνικά και κύτταξε με σεβασμό τόν Λέντσαμ:

—Γνωρίζετε πολλά πράγματα για έγκλη-

ματα κι' έγκληματίας, κ. Λέντσαμ, είπε. Έχετε σχηματίσει γνώμη για τήν ύπόθεση Μπίντλερκ;

Ο Φράνσις άφησε τήν έφημερίδα του.

—Μάλιστα, είπε, έχω σχηματίσει γνώμη. Τά λόγια αυτά τού δικηγόρου έκαναν έντύπωση. Ο Ρόμπερτ Φαίρφαξ στράφηκε προς τó μέρος του. Ήταν ένας ψηλός με ειρωνικό ύφος που οι καταχρήσεις τόν έκαναν να ξεχάση τήν καλή άνατροφή του. Τά μάτια του έλαμπαν.

—Προσοχή, φίλοι μου, φώναξε, ο κ. Φράνσις Λέντσαμ, ο μέγας ποινικολόγος, θα διαλευκάνη για μās τó μυστήριο τού θανάτου τού δυστυχισμένου μας Βίκτωρ.

Κι' οι άλλοι νέοι στράφηκαν ταυτοχρόνως προς τόν Φράνσις και άόρφωσαν τά βλέμματά τους άπάνω του. Κανένας δεν φάνηκε να πρόσεξε τόν ξαφνικό έρχομό τού σερ Τιμόθεου Μπράστ που έβριζε μια ματιά στήν παρέρα τών νέων και παράγγειλε ένα κονιάκ.

—Αυτό δεν μπορώ να σάς τó υποχεθώ, είπε ο Φράνσις κυττάζοντάς τους με προσοχή. Πάντως, μπορώ να σάς δεβαιώσω πως τó πρόσωπο που είναι υπεύθυνο για τόν θάνατο τού Βίκτωρ Μπίντλερκ βρίσκεται τώρα μέσα σ' αυτή τήν αίθουσα.

Μεσολάβησε και πάλι σιωπή, άκόμα πιδ δραματική. Όλοι κύτταζαν με ύπουσία όλόγυρά τους. Οι τέσσερις νέοι, ο Τζέιμς κι' ένα γκαρσόνι ο Φράνσις κι' ο σερ Τιμόθεος Μπράστ βρίσκονταν μόνοι εκεί.

—Εγώ δεν βρισκόμουν στο Λονδίνο, άλλά στο Μάντσεστερ, τραύλισε τέλος ο Σίντνεϋ Βόζ.

—Εγώ γεννιάιζα στο Καφέ Ρουαγιάλ, είπε δυνατά ο Τζάκς.

—Όλος ο κόσμος ξέρει πως βρισκόμουν στο Μπράϊτον, δήλωσε ο Μόρς.

—Εγώ επέστρεφα στο σπίτι μου μόλις έλεισα τó μπάρ, είπε ο Τζέιμς. Τό πρωί της έπομένης πληροφορήθηκα τήν δολοφονία.

—Βροχή από άλλοι, είπε ο Φαίρφαξ γελώντας νευρικά. Όσο για μένα, βρισκόμουν στο θέατρό μου, όλος ο κόσμος, τó ξέρετε. Ποτέ δεν πήγα στόν τόπο τού έγκλήματος.

—Ο φόνος δεν έγινε στόν τόπο τού έγκλήματος, είπε με άπάθεια ο Φράνσις.

Ο Φαίρφαξ κατέβηκε απ' τó ταμπουρέ του. Έγινε κατακόκκινος και τó ποτήρι έτρεμε στα χέρια του.

—Πού διάβολο θέλετε να καταλήξετε; ρώτησε. Κατηγορείτε έμένα... ή κατηγορείτε κανέναν άλλο;

—Δεν κατηγορώ κανέναν, άποκρίθηκε άτάραχα ο Φράνσις. Με ρωτήσατε τήν γνώμη μου: σάς τήν είπα.

Ο σερ Τιμόθεος Μπράστ σηκώθηκε, πήγε κοντά στόν Φαίρφαξ και τού είπε με χαμόγελο:

(Συνέχεια στο προσεχές)

—Για τ' όνομα τού Θεού, μή μου θέσετε έρωτήσεις γι' αυτή τη φοιτητή βραδυά.

«Θά σου γράψω κάθε μέρα...»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΡΙΝΤΕΝΤΣΙ

Στις έξη άκριβώς, ή δακτυλογράφος σηκώθηκε κι' άφού άποχαιρέτησε τόν λογιστή έφυγε.

Στις όχτώ, ή ψηλή σιλουέττα του Γκουίντο Ρέσε φάνηκε στην πόρτα του γραφείου. Με κουρασμένο βήμα, ό προϊστάμενος πλησίασε τόν λογιστή:

—Κύριε Γκαουντέντσι, είπε άφηρημένα, πρέπει νά σάς...

Σώπασε σάν νά μετανόωσσε. «Υστερα συνέχισε με θάρρος:

—Κύριε Γκαουντέντσι, οι δουλειές πάνε πολύ άσκημα. Διαλύεται ή εταιρία. Τίποτε πιά δέν ώφελεί. Η καταστροφή είναι άναπόφευκτη. Σεις είσθε στην ύπηρεσία μου πέντε όλόκληρα χρόνια, έμπιστεύομαι λοιπόν σέ σάς και σάς έξομολογούμαι πώς άπόψε βράδυ φεύγω. Για πού; Κι' εγώ δέν ξέρω. Ένα όποιοδήποτε τραίνο θά με μεταφέρει μακριά. Θά κλειστή τό γραφείο. Όταν έπιστρέψω θά σάς πληρώσω όλους, γιατί είμαι τίμιος άνθρωπος. Αυτό τό ξέρετε σεις. Σας άφήνω τό άπορτημόν μου: μπορείτε νά πάτε νά κοιμήστε σ' αυτό γιατί έχω πληρωμένο τό ένοίκιο ως τό τέλος του χρόνου. Έγώ—ή φωνή του μαρτυρούσε βθεϊά συγκίνηση—δέν θά ξαναγυρίσω προτού περάσουν μερικά χρόνια. Σας έμπιστεύομαι, πρόσθεσε, βγάζοντας άπ' την τσέπη του ένα φάκελλο, αυτό τό γράμμα. Άπευθύνεται σέ μιάν άγαπημένη μου φίλη: την Έρρίκα. Σας παρακαλώ νά τό ταχυδρομήσετε άσπρo τό άπόγευμα, στίς τρεις πάνω-κάτω. Όχι όμως πριν. Αυτό έδω είναι τό πιστοποιητικό σας. Θά σάς χρησιμεύει για νά βρήτε μιάν άλλη θέση. Σας εύχομαι καλή έπιτυχία. Είσθε φιλόπονος κ' εύσυνεϊδητος. Υπήρξατε πάντα άφροσι μένος στό καθήκον σας...

Τό άπορτημόν ήταν έξοχο. Κομψό γάλλ. σολονάκι, κρεβατοκάμαρα καλοεπιπλωμένη. Π διαφορά με τό δικό του φτωχικό!

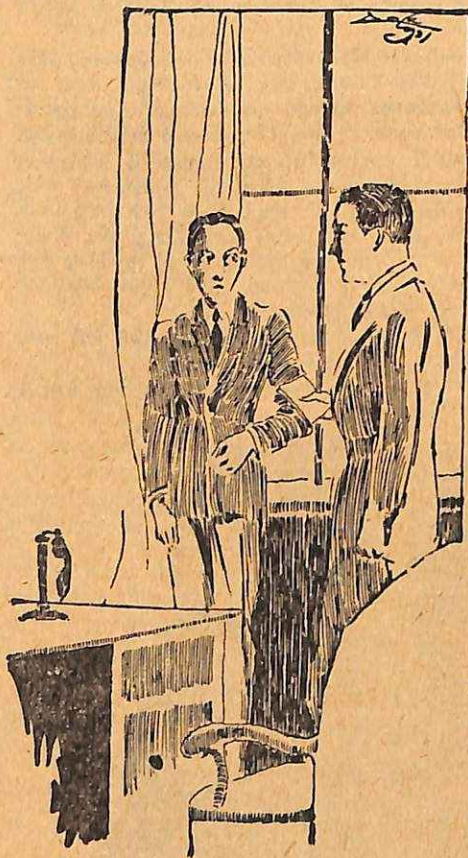
Τό παρκέτο ήταν λουστραρισμένο και τά έπιπλα τελευταίου στυλ. Πατού καθρέφτες, μιμπλά σπαρμένα έδω κι' εκεί. Π πλούσια χαλιά!

«Νά γιατί πήγε κατά διαβόλου ή έπιχείρηση—σκέφθηκε ή λογιστής— και γιατί έφυγε χρεωκοπημένος. Πλούσιο άπορτημόν, έξοδα και συναλλαγαιτικές άπάνες στίς συναλλαγματικές...» Έπισκέφθηκε τά δωμάτια, κάθησε άπάνω στό ντιβάνι. «Οί γυναίκες, σκέφθηκε, είχαν άδυναμία στόν άμορφο Γκουίντο, αυτό είναι γνωστό. Κάθε τόσο έρχόταν και μιάν καινούργια στό γραφείο: όλες κομποντυμένες και παρφουμαρισμένες. Πόσα λεφτά, πεταμένα στόν άέρα! Κι' αυτή ή τελευταία ποιά ήταν; Πήρε τόν φάκελλο άπ' την τσέπη του και διάβασε την σύσταση: «Δεσποινίς Έρρίκα Μορτέλι». Όποτε άσπρo στίς τρεις θά ταχυδρομούσε τό γράμμα. Έσως ό προϊστάμενος του νά είχε κανένα ραντεβού με την γέα. Μπορεί και νάθελε ν' άποφύγη τόν σπαργισμό του άποχαιρέτισμού, τά δάκρυα...

«Ό άμορφος Γκουίντο». Νά ένας πού ήξερε νά γλεντήσει την ζωή του. Δέν ήταν σάν αυτόν πού ποτέ δέν είχε άγαπη-

θή άπό καμιά γυναίκα, ούτε όταν ήταν έικοσι χρονών κι' ή ζωή ήταν γεμάτη δειρα λουλουδιών...

Ήταν ή ώρα έντεκα. Ό λογιστής τό πήρε άπόφαση. Άρχισε νά γδύνεται. Φόρεσε μιάν μεταξωτή πυτζάμα και χώθηκε κάτω άπ' τά σεντόνια. Έκλεισε τά μάτια. Όνειρευόταν. Ποτέ του δέν είχε όνειρευτεί ως τώρα στην ζωή του. Όνειρευόταν πώς γινόταν ένας τύπος σάν τόν Γκουίντο, πώς τόν περιστοιχίζουν οι γυναίκες. Μιά άπ' αυτές πλησίασε με ύποταγή, ταπεινά. Ποιά νά είναι; Είναι ή Έρρίκα, μιάν ξανθούλα με γλυκερά φωνή.

—Σας έμπιστεύομαι αυτό τό γράμμα...

Πι νά λέη; Τά συνηθισμένα έρωτόλογα... Τό όνειρο διακόπτεται. Ένας θόρυβος άκούεται άπ' την πόρτα της εισόδου. Ποιος νάναι; Ό λογιστής δέν κουνιέται, χωμένος κάτω άπ' τά σκεπάσματα. Άσφαλώς θά είναι ή Έρρίκα.

Άκούει ν' άνοικιελίνουν διάφορες πόρτες. Υστερα, άνοίγει ή πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

«Έξαφνα άκούει μιάν φωνή: «Γκουίντο! Κοιμάσαι;» Τί μελωδική, νεανική φωνή!

Ό λογιστής τό παίρνει άπόφαση. Άνασηκώνεται και κάθεται στό κρεβάτι. Η γυναίκα μίγει μιάν τρομαγμένη κραυγή. Ό λογιστής με μιάν χειρονομία της δείχνει τό γράμμα πού άρχισε ό ίδιος άπάνω στό τραπέζακι. Η γυναίκα παίρνει τό γράμμα, τό άνοίγει και διαβάζει. Τό πρόσωπό της γίνεται κατάχλωμο, τά μάτια της πλημμυρίζουν δάκρυα. Κάθεται με θλίψη στό κρεβάτι. Ό λογιστής την

λυπάται και της λέει: «Δεσποινίς Έρρίκα, μην άπογοητεύεσθε. Ό Γκουίντο σίγουρα θά ξαναγυρίση. Θά ξαναρχίση ή παλιά ζωή...»

Η γυναίκα τόν κυττάζει με κουρασμένο ύφος. Του ψιθυρίζει: «Είμαι ή άδελφή του Γκουίντο. Έλαβα πριν άπό μιάν ώρα στό σπίτι αυτό τό άλλο γράμμα—και τό δείξε—άπευθυνόμενο πρoς τόν Γκουίντο. Ήταν έπείγον. Πήγα στό γραφείο. Φυσικά, ήταν κλειστό. Ήρθα έδω γιατί ή καμαριέρα μας πού σιγουρίζει έχει τό κλειδί. Μέσα στό ταξί άνοιξα τό γράμμα: ήταν της Έρρίκας. Όλα πιά τέλειωσαν μεταξύ τους. Διαβάστε και κι' έσεις.

Και άφήνοντάς του τά δυό γράμματα, φεύγει...

Κατάπληκτος, ό λογιστής διαβάζει:

«Γκουίντο, είναι περιττόν νά μου κρύβης την κατάσταση. Τά ξέρω όλα. Και γι' αυτό άκριβώς τό μέλλον μου με άνησυχεί τόσο. Γκουίντο, συγχώρεσέ με. Είμαι άναγκασμένη νά σέ άποχαιρέτησω. Δέχτηκα την πρόταση ενός άλλου πού μου προσφέρει μιάν γαλήνια και ξένοιαστη ζωή. Συγχώρεσέ με.—Έρρίκα».

Διαβάζει και τό δεύτερο:

«Έρρίκα, όταν θά διαβάξης αυτό τό γράμμα μου, θά δρoσκομαι μακριά. Είμαι άναγκασμένος νά φύγω. Θά ξαναγυρίσω όμως. Θά με περιμένης μ' έμπιστοσύνη με σταθερή έλπίδα: γιατί θά ξαναζωντανέψω. Γράψε μου στην Βιέννη. Έγώ δέν θά μωρεώσω νά σου άπαντήσω, στην άρχή. Τά γράμματά σου όμως θά είναι μιάν μεγάλη ένθάρρυνση για μένα, άνακούφιση, θά με κάνουν νά φέρω σέ πέρας τό σκοπό μου. Με τά πιό φλογερά φιλά μου. Γκουίντο».

Ό λογιστής μένει καθισμένος στό κρεβάτι. Υστερα άπό λίγο, σηκώνεται. Πλησιάζει τό γραφείο και διαλέγει ένα κλειδί άπ' τόν κρίκο πού του έμπιστεύθηκε ό προϊστάμενός του. Άνοίγει ένα, δυό, τρία συρτάρια. Τέλος, του φαίνεται πώς βρήκε ό τι ζητούσε. Γυναίκεία γράμματα. Ψάχνει με ύπομονη άνάμεια στούς φακέλλους, άνάμεσα στό πολύχρωμα, μωρωμένα χαρτιά. Διαβάζει γυναίκεία δύόματα: Τζίνα, Λίλα, Άννα, Ροζάννα, Κάρολα, Έρρίκα... Νά ένα γράμμα της Έρρίκας. Λιγόλογο... μ' άπό είναι αρκετό. Μελετά προσεκτικά τόν γραφικό χαρακτήρα. Δέν δύσκολο νά τόν μιμηθή κανείς. Ό λογιστής κάθεται στό γραφείο κάνει πρwτα δοκιμή άπάνω σέ άπλό χαρτί. Τέλος, τά καταφέρει καλά. Παίρνει ένα γαλάζιο χαρτί και γράφει σιγά-σιγά, με προσοχή:

«Άγαπημένο μου Γκουίντο, δρoσκομαι πάντα κοντά σου, πρo πάντων τώρα. Θά σου γράψω καθέμερα για νά άναπτέρωνω τό ήθικό σου και τίς έλπίδες μου. Έσδ μη μου άπαντήσης. Πρώτα άπ' όλα, πρέπει νά νητέξεις νά ξαναφτιάξης την ζωή σου. Έρρίκα».

Κλείνει τό χαρτί μέσα σ' ένα φάκελλο και γράφει την σύσταση. Υστερα ντύνεται και βγαίνει. Οι δρόμοι είναι έρημοι τ' άστέρια πλησιάζουν νά σβδoσουν στόν ούρανό...

ΜΑΞ ΡΙΝΤΕΝΤΣΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ιστορία ενός λευκού πιθήκου

Η ιστορία πού θά σάς διηγηθούμε, δέν είναι διόλου κανένα παραμύθι ή καμιά φαντασιοληξία έξερευνητού ή πρωτόγαλτου περιηγητή. Είναι πραγματικότητα άπό την άρχή ως τό τέλος και την άφηγείται ένας Γάλλος έμπορος πού την έζησε, μέσα στην αφρικανική ζούγκλα, ένα είδος Τρεντιερ Χόρν, άληθινού όμως, διόλου κινηματογραφικού.

□ □

Η παρακάτω ιστορία, τοιμώ νά πώ πώς είναι μοναδική σ' όλο τόν κόσμο και ούτε πρόκειται νά επαναληφθή καμιά φορά υπό τίς περιστάσεις πού την έζησα εγώ άκόμη και αν περάσουν ένα χιλιάδες χρόνια. Έδού την.

Βρισκόμουν πριν άπό τόν πόλεμο κοντά σ' έναν άπό τούς μεγάλους εκείνους και πλατείς ποταμούς της δυτικής Αφρικής, πού τούς λένε εκεί κάτω ποταμούς του Νότου, μεταξύ Γαμβίας και γαλλικής Γουινέας.

Μιά μέρα, ένας μικρός μαύρος γυδός καλλιερηγτού, μου έφερε πηδώντας ένα περιεργό μικρό ζώο: ήταν ένας μόλις γεννημένος λευκός πιθήκος. Τό δέρμα του, εκεί πού φαινότανε γυμνό, ήταν άσπρο σάν τό χιόνι με κνανωπέδες άποχρώσεις, τό τρίχωμά του δέ είχε ένα γλυκό φιλιτισμένο χρώμα. Τά μάτια του ήταν τριανταφυλλιά.

Η μητέρα και ό πατέρας του φαινομένου αυτού, τού γένους τών κερκοπιθήκων, είχαν πολύ μακρυνές ουρές και τό τρίχωμά τους ήταν πρασινωπό ένφ ή μουσούδα τους ήτο κατάμαυρη.

Εκπληκτος για τό περιεργό αυτό ζώο ρώτησα τόν μικρό μαύρο πού μου τώφερε, πού τό δρhκε.

—Κυνηγούσα, μου είπε, έναν πιθήκο μέσα στούς όρυζώνες του πατέρα μου, όποτε τόν βλέπω νά αφήνη στό δρόμο του αυτό τό πιθήκaki. Τό πήρα και σάς τώφερα!

Χάρισα τού μικρού ένα καπέλλο φέτρ, πού δέν τό χρειαζόμουν έδω πέρα και κράτησα τόν πιθήκο.

Ό μικρός έφυγε πηδώντας άπό τη χαρά του για τό άναπάντεχο άντάλλαγμα, ένφ τό πιθήκaki έχωνε την ροδόλευκη μουρίτσα του στην φουχτα μου, σάν νά γύρευε νά τρυπώση κάτω, νά κρυφθή.

Σέ λίγο είχα κιόλας έτοιμή την φωλίτσα του. Τίς πρώτες μέρες τό έτρεφα με μιμπερόν. Κατόπι άρχισε νά τρώη ρύζι, ψωμί και φρούτα. Ήταν μιάν χαρά.

Την νύχτα κοιμότανε κοντά στό κρεβάτι μου. Τό χείδενα και τού μιλούσα όσο πιά συχνά μπορούσα.

Τό πιθήκaki γρήγορα με συνήθισε και κατήντησε νά με θεωρή σάν μητέρα, και σάν πατέρα του, σάν όλόκληρη την οικογένειά του, πού έτρεχε τώρα χωρίς αυτό μέσα στό δάσος, πηδούσε άπό δένδρο σέ δένδρο και ροκάνιζε τά άγρια φρούτα πού εύρισκε μρωστά της.

Σπανιώς άπεμακρύνετο άπό κοντά μου. Έμενε τό περισσότερο επάνω στόν άμo μου, όταν εγώ έγραφα, και με δάγκανε χαϊδευτικά τά αυτιά, για νά μου δείξη την άγάπη του.

□ □

Τό πιθήκaki μου μεγάλωνε έτσι, έσπρo πάντα και φιλιτισμένο. Τό έλουξα, τό σακουνίζα τό περιερούσα με χλιαρό νερό, πρwγμα πού τό εύχαριστούσε έξαιρετικά, γιατί άντιθέτως με τούς άλλους πιθήκους πού δέν

άγαπούν διόλου την καθαριότητα, τό λευκό μου πιθήκaki, την άγαπούσε έξαιρετικά και άπελάμβανε κυριολεκτικώς μέσα στό νερό. Μετά δέ τό λουτρό, πρόσεχε έξαιρετικά μην λερωθή. Έπίσης άπέφευγε και κάθε έπαφή—παιχνίδια, και συναναστροφές—με τούς άλλους πιθήκους.

Τό πρwί, μόλις ό όπηρετάκος μου μου έφερε τό πρwινό μου ρόφημα, ό πιθήκος μου έτρεχε, άνέβαινε στόν άμo μου και άφου με φιλούσε όσο μπορούσε πιά τρυφερά, έπαιρνε μέρος στό πρόγευμα μου, τρώγοντας με πολλή δρεξη τίς φρυγανιές με τό φρέσκο βούτυρο πού του έδιναν.

Άφου χόρταινε, έστρεφε σέ μένα τά ώραία του ρdς ματάκια και με εύχαριστούσε με ένα βλέμμα, τόσο έκφραστικό όσο δέν μπορούσε νά γίνη κανένα ανθρώπινο.

Ήταν λευκός και φιλιτισμένος...

Ήταν για μένα, σάν ένα λατρεμένο παιδί.

Έζησε έτσι ό μικρός άσπρος πιθήκος κοντά δυό χρόνια μαζί μου.

Κατά τό διάστημα αυτό με συνόδευε στό ταξίδια μου και στίς εκδρομές μου. Μέσα στό σπίτι μου ζούσε φυσικά έλεύθερος, άνάμεσα σ' όλα τά άλλα ζώα, πού τόν άπέφευγαν έντοτοις σάν κάτι τό μυστηριώδες.

Η φήμη του, ξεπέρασε τά όρια του κτήματός μου τού χωριού της πόλεως. Άπ' όλα τά μέρη έρχόνταν Ευρωπαίοι για νά δούν τό «φαινόμενο» μου. Μιά μέρα, ήλθε και ένας άποικιακός άνώτερος γιατρός. Αυτός τόν έξήτασε και με ρώτησε:

—Τί γένους είναι;

—Μά, άρσενικού, τού άπάντw.

—Νομίζω, μου λέγει πώς είναι θηλυκός.

—Και εγώ σάς λέγω ότι είναι άρσενικός! Στοχηματίσαμε... και κερδίσαμε ή χάσαμε αν θέλετε και οι δυό τό στοιχημα.

Ό πιθήκος ήταν και άρσενικός και θηλυκός. Ήταν δηλαδή έμφερόδιτος!

Αυτό απέδειξε μιάν προσεκτικότερα εξέταση.

Είχα άκούσει την έποχή εκείνη για κάποιον

Άγγλο πού είχε μιάν συλλογή άπό λευκά ζώα, άπό την πολιτική άρκτο και τόν άσιατικό έλέφαντα, ως τά λευκά ποντικία, τίς λευκές κατσίκες τά λευκά σπουργίτια και τούς λευκούς άετούς.

Ό Άγγλος αυτός πλήρωσε πολύ άκριβά τά λευκά ζώα πού του έλειπαν άκόμη άπό την συλλογή του.

Πήγα και δρhκα τόν Άγγλο αυτόν και συμφωνήσαμε νά τού παραχωρήσω τόν πιθήκό μου για χίλιες στερίλινες. Τό ποσό για την έποχή εκείνη ήταν πολύ σθεδαρό.

Άπό την ήμέρα εκείνη, προσέχω περισσότερο τόν άσπρo μου πιθήκο.

Τόν πρόσεχα δέ περισσότερο, γιατί οι Ιθαγενείς, άρχισαν νά μην τόν βλέπουν πιά με τόσο καλό μάτι. Τόν θεωρούσαν ως ένσάρκωση τών κακών πνευμάτων. Ό πιθήκος μου, σάν νά τά άντιλαμβάνετο όλα αυτά, άπέφευγε έξ ένστίκτου και αυτός τούς μαύρους.

Η τύχη, όμως, τού δυστυχισμένου είχε, όπως άποδείχθηκε έκ τών ύστερων, προδιαγραφή.

□ □

Υστερα άπό μιάν περίοδο βροχών, έξαιρετικώς κουραστική, όλοι σχεδόν οι Ιθαγενείς τού χωριού έπεσαν άρρωστοι. Την ίδια οδομάδα, πέθαναν τρεις άπ' την τροπική άρρώστεια «μπερί-μπερί».

Οι δυστυχισμένοι πρίσκονταν έχαναν τίς αισθήσεις των και πέθαναν χωρίς διόλου νά συνέλθουν.

Τη ίδια έποχή, άρρώστησε θαρεια και ένας συμπατριώτης μου, πού ζούσε σέ άπόσταση κάπου ένατό χιλιόμετρον άπό εκεί.

Έφυγα λοιπόν βιαστικώς νά τού πάγω νερό Βισό, πάγο και φάρμακα. Έχασα νά πάρω μαζί μου τόν άσπρo μου πιθήκο.

Στην επιστροφή μου, δρhκα τό δυστυχισμένο μου ζώο έαλωμένο δίχως πνοή, παγωμένο μπροστά στην πόρτα μου...

Κανένα ζώο δέν τού είχε έπιτεθή, ούτε ή παραμικρή κηλίδα αίματος. Τό τρίχωμά του ήταν πάντα άσπρo.

Η λύπη μου ήταν άπεριγραπτή. Ρώτησα άμέσως τούς ανθρώπους μου, τούς έδρσα, τούς άπέλησα άλλα κανείς των δέν ήτο σέ θέση νά με πληροφορήση τί έγινε. Άργότερα, και έντελως έμπιστευτικά, έμειθα άπό κάποιον Ιθαγενή γέρο τί συνέβη.

Οι μαύροι τού χωριού, είχαν άποδώσει στόν πιθήκό μου τό κακό πού τούς δρhκε κι' έπωφελήθηκαν της άπουσίας μου για νά τόν δηλητηριάσουν, και νά αλλαγή τό χωριό άπό την άρρώστεια.

Έπαυσε τό κακό μετά τό έγκλημα αυτό; Κάθε άλλο. Η έπιδημία έχωνε τόν κύκλο της για καλά. Όπως ό πιθήκος μου δέν ζούσε πιά για νά δη πώς τίποτε δέν έφταιγε αυτός, αν είχε γεννηθή λευκός, σάν τό χιόνι τών δουνών...

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΙΙΑ

—Ό έρωας είναι μιάν τέχνη όπως ή μουσική. Δίνει τίς ίδιες συγκινήσεις, έξω σου παλλόμενες, κάποτε μάλιστα άκόμη πιά έντονες.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολίτευτης Μιχαήλ Τεσσάει φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, δέκατος μέλλων υπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μίας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δύο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αύλα, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσάει είναι φριχτά δυστυχημένος. Άλλα μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστέβ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του ανέθεσε την προστασία της.

Η πάλη μεταξύ του καθήκοντος και του αίσθηματος τον φέρνει σε απόγωση. Αγαπά την γυναίκα του και τα παιδιά του, με την ήρεμη αγάπη του οικογενειάρχου, σέβεται τις υποχρεώσεις του ως πολιτικού που πρέπει να δίδει το καλό παράδειγμα, με έρχονται ώρες που ο έρωτάς του τα σβύνει όλα. Και τότε ο Τεσσάει είναι σαν τρελλός, δεν ξέρει τι να κάνει.

Μία μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της και επικούλου-θει μία τραγική σκηνή. Πρέπει να διάλεξε άμεσα αυτήν ή μέναι. «Πρέπει να διάλεξε άμεσα αυτήν ή μέναι», του λέγει η Σουζάν.

5. (Η συνέχεια)

Δεν ξέρετε πόσα βάσανα δοκίμασα, αν ξέρετε πόσο πόνο μάς έδωσε η αγάπη μας, πιστεύω, ότι θα συγχωρούσε. Ήσυχασε. Δεν δοκίμασα καμιά χαρά, που να μπορείς να ζηλέψεις...

Ξέρεις, ότι δεν είμαι άνθρωπος των απολαύσεων. Ξέρεις ότι έχω συνείδηση που με οδηγεί σε όλες τις πράξεις της ζωής μου. Όταν ανακάλυψα μέσα μου αυτό το αίσθημα, που μεγάλωσε χωρίς να το καταλάβω κάτω από το πέπλο μιας φιλίας σχεδόν πατρικής, όταν κατάλαβα, ότι οι προσπάθειές μου ήταν ανίσχυρες για να το ξεριζώσουν, αισθάνθηκα άμεσως τόσο βαθιά το σφάλμα και αισθάνθηκα την απελπισία, που εμπνέει ένα άναντρο κακό. Στις αρχές το έκρυψα με όλες μου τις δυνάμεις στο βάθος της ψυχής μου. Μόλις, ότι εκείνη την στιγμή βρέθηκα πολύ κοντά στην τρέλλα. Τόσο βα-

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

σανίστηκα μέσα σε αντικρουόμενα αίσθημα, σε τρομερές ελπίδες και φοβερές αγωνίες. Και έβρισκα μία έγκληματική ευχαρίστηση, αναλογιζόμενος τις λεπτομέρειες ενός τέτοιου μυθιστορήματος. Συλλογίστηκα και το διαζύγιο και το όμολογώ ότι χρειάστηκε όλη η δύναμη του λογικού μου για να καταλάβω την φρίκη του. Μήνες δλόκληρους την νύχτα και την ημέρα μέσα στις ασχολίες μου, μέσα στην εργασία, ενώ έπαιζα με τα παιδιά στο πλάι σου, όταν μιλούσα, δεν είχα άλλη σκέψη. Δεν άνηκα πια στον εαυτό μου. Είχα μέσα μου την τυραννία μιας μυστηριώδους και νικητριάς ουνάμεας.

Ρο σε καιρό ξαφνικοί φόβοι με γέμιζαν. Απελπισία. Θυμάσαι πέρυσι που έγινε λόγος για κάποιο συνδικέσιο για την Μπλάνς. Δοκίμασα προκαταβολικά την αγωνία ενός τέτοιου ενδεομένου. Υπέφερα τόσο. Έν τούτοις, θυμάσαι, δεν έκανα τίποτα για να εμποδίσω το σχέδιο αυτό. «Α! Αν ήμουν ένοχος, ήμουν συγχρόνως και δυστυχισμένος. Και η ίδια σκέψη που ήταν σφάλμα μου ήταν και η τιμωρία μου.

Σε μία στιγμή παραφοράς το μυστικό μου μου διέφυγε. Την στιγμή εκείνη νομίζω ότι η Μπλάνς δεν με αγαπούσε ακόμη. Πώς ήταν δυνατόν να σκεφθώ να με αγαπήσει; Μά μάντεψε σε ποιο σημείο ήμουν ελκρινής και δυστυχής, και αισθάνθηκε οίκτο για μένα. Ο οίκτος πάντοτε καταστρέφει τις γυναίκες. Αντί να με άπωθή, θέλησε με την αθωότητά της να έπουλώσει την πληγή που έπροξένησε χωρίς να το θέλη. Άλλα το κακό είναι μεταδοτικό. Έγινε και αυτή θύμα, μπήκε στον πυρίνο κύκλο μέσα στον οποίο βασανίζομαι έχω.

Ντρέπομαι για την αδυναμία μου και αισθάνομαι φρίκη για τον εαυτό μου, όταν συλλογίζομαι πόσο φάνηκε ευγενής και γενναία.

Μου θυσάσε το μέλλον της, το μέλλον που για μία γυναίκα είναι ο σκοπός της ζωής, με απόλυτη ήρεμία. Γιατί εύθους έξι άρνης έννοσης, καλλίτερα από μένα ποιός ήταν ο μόνος δυνατός έχω την ανανδρία να της μιλήσω για τα τρελλότερα σχέδιά μου με μισές λέξεις. Μου επέβαλε να σωπάσω. Αισθανόμαστε και οι δύο ότι ήσαν άπραγματοποιήσιμα και εγώ ο ίδιος μιλούσα γι' αυτά χωρίς να τα πιστεύω. Ποτέ ούτε εγώ ούτε εκείνη, ολιγότερο εκείνη παρά εγώ, δεν θα δεχόμαστε να αγοράσουμε την ευτυχία σπείροντας δυστυχίες γύρω μας. Δεν το λησμονήσαμε ποτέ. Μέσα σε μάς και στο όνειρό μας ήσαν τα παιδιά, ήσαν σύ. Να! Σὺ, δι-δήποτε και αν πιστεύεις. «Α! Πόσο αισθάνθηκα την δύναμη των δεσμών που μάς ενώνουν τις ώρες ακριβώς που ή-

σκέψη να τους συντρίψω με κατεδίωκε! Το ήξερα καλά αυτό, κι' εκείνη έμενε ικανοποιημένη στην μικρή θέση που μπορούσε να έχει στην ζωή μου. Το μόνο που ήλπιζε ήταν να την διατηρήσει για πολύ, για πάντα...

Μεταξύ της αγάπης, που μάς ενώνει, και του έρωτος, που μάς χωρίζει, Σουζάν, πώς να εκλέξω; Αυτό εξαρτάται από σένα, γιατί ήσουν πιο δυνατή, έχεις το δικαίωμα και μπορείς να αξιώσεις από μάς, ότι θέλεις. Θά είσαι λιγότερο γενναία από αυτήν; Θά θελήσεις να την διώξεις από την μικρή θέση που κατέχει; Θά θελήσεις να μου επιβάλεις την πλήρη θυσία, που δεν μπόρεσα να κάνω στην αρχή;

Σκέψου, φίλη μου. Είσαι κυρία της τύχης μου, όπως και της δικής σου. Άλλα σε ικετεύω! Μη ζητήσης πάρα πολλά. Μη καταχρασθής ένα δικαίωμα, που σου άγνωρίζω. Σκέψου, σε παρακαλώ, και μη μου άπαντήσης, παρά όταν θά είσαι ήσυχότερη και, συνεπώς, δικαιότερη. Δεν σκεπτόμουν να σε απειλήσω χθές, όταν σου έλεγα το «Πρόσεξε» εκείνο, που τόσο σε θύμωνε. Ήθελα μόνο να σε ειδοποιήσω για τους κινδύνους, που μπορεί να δημιουργήσει για όλους μας πολλή αυστηρότης και πολλή σκληρότης εκ μέρους σου.

Πόσα πράγματα θά ήθελα να σου πω ακόμη! Άλλα προς τί; Όσα σου έγραψα άρκοον. Ξέρεις πάν, ότι πρέπει να ξέρεις και μου φαίνεται, ότι δεν μπορείς να αμφιβάλλεις ούτε για την ελκρινειά μου, ούτε, παρ' όλα, για την αγάπη μου. Μιχαήλ»

Η ΜΠΛΑΝΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΟΥΖΑΝ

«Θά ήθελα με κάθε θυσία, έστω και με την απώλεια της ήσυχίας της συνειδήσεώς μου και της αξιοπρεπειας μου, να αποφύγω το να μάθετε το πικρό μυστικό μας. Μά αφού το μάθατε, αισθάνομαι μίαν άπειρη ανακούφιση, γιατί πετώ το προσωπείο και δείχνω τον εαυτό μου, όπως είμαι πραγματικά, ένοχη και δυστυχισμένη, βέβαια, με όχι και υποκρίτρια, παρά τα φαινόμενα.

Έκανα, ότι μπορούσα για να μη μάθετε τίποτα. Γιατί έφ' όσον δεν ξέρατε μπορούσατε να ζητή ήσυχη και ευτυχισμένη. Και για να μην ταραξώ την ευτυχία σας ή τουλάχιστο για να σας άφήσω την παραισθήση της ευτυχίας ελπίζω ψέμματα, έπονηρεύθηκα, υποκρίθηκα, σαν αυτός να ήταν ο χαρακτήρας μου. Για χάρη σας, έπρεπε να παίζω καλά τον ρόλο μου και τον έπαιξα όσο καλλίτερα μπορούσα. Δεν θέλαμε να υποφέρετε εξ αίτιας μας και δεχθήκαμε το ψέμμα σαν ένα θλιβερό καθήκον. Σεις που μάς ξέρετε τόσο καλά και τους δύο, φαντάζεστε την μεγάλη έσωτερική εξέγερση που αισθανθήκαμε και θά καταλαβαίνετε ότι το ψέμμα αυτό ήταν ως τώρα η έξιλαστήριος τιμωρία μας, ή σκληρότερη τιμωρία.

Πόσο αισθάνομαι, ότι είμαι ένοχη, όταν τα θυμολογώ όλα...

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤΟΥΑΡ ΡΟΝΤ

Μία μέρα πήρατε κοντά σας ένα παιδί, όρφανό και σχεδόν χωρίς οικογένεια, αφού η μητέρα του το παραμελούσε. Υπήρξε μια μέρα γι' αυτό και όταν κατόπι με τον καιρό ξεμεγάλωσε, μία μεγαλύτερη αδελφή. Η σκέψη σας το έκανε να βρή μια έστια στο φιλόξενο σπίτι, στο οποίο έχει όλες τις άνανμήσεις του. Χωρίς σας ή νεότης του θά ήταν εγκαταλειμμένη και πένθιμη. Χάρης σε σας υπήρξε σχεδόν ευτυχής. Της έδωσατε κάθε δείγμα έμπιστοσύνης, της έδωσατε την φιλία σας. Είχατε το δικαίωμα να υπολογίζετε πάνω στην ιδική της. Και πώς σας άποδίδει το καλό που της έκάματε;

«Α! Είναι μία πολύ κακή ιστορία! Ζητεί κανείς έλαφρυντικά και δεν βρίσκει.

Όλες οι λεπτομέρειες, αντίθετως, κάνουν βαρύτερη την προδοσία. Και άδικα θά προσπαθήτε να βρήτε πώς αυτό το κορίτσι, που αναθρέψατε σχεδόν, που το έποναμάτε τίμιο και εύθυ, που έπιστεύατε ότι έχετε την αγάπη του, μπορούσε όλόκληρο χρόνο, χωρίς ταραχή, να παίξει την κωμωδία, της οποίας είσθε θύμα; Τι θέλετε να σάς πω; Ο Μιχαήλ αισθάνθηκε πάρα πολύ οίκτο για μένα όταν με είδε έτσι μόνη στον κόσμο. Πώς αυτή ή συμπάθειά του το έλλαξε σιγά-σιγά τον χαρακτήρα; Δεν ξέρω. Είναι δικό του μυστικό. Άλλα μου φαίνεται, ότι έγω πάντοτε τον άγαπούσα μόνο, ότι ο έρωας αυτός κοιμόταν στο βάθος της ψυχής μου. Μία λέξη έφτασε για να τον ξεπνήσει και ήταν τόσο δυνατός, ώστε δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα εναντίον του. Είναι λάθος μου, αν ο Μιχαήλ είναι το ευγενέστερο πρόσωπο που μπορεί να γωρήσει κανείς; Έπειτα, είχα τόσο ανάγκη αγάπης! Και ήταν τόσο άραιο να αγαπιούμαι! Και τόσο τρελλό! Γιατί, το ήξερα καλά, δεν είχα τίποτα να περιμένω από τον έρωτα αυτό. παρ' όλην σημερινή ντροπή και την απελπισία!

Θά φύγω! Δεν θά με συναντήσετε, λοιπόν, πια στον δρόμο σας. Θά με ξεχάσετε. Ο Μιχαήλ θά με ξεχάσει έπίσης. Καταλήγει πάντοτε κανείς στην λήθη. Σιγά-σιγά η ανάνησή μου θά οβύση στην σκέψη σας. Δεν θά μείνη, παρά σαν ένα μακρινό κακό όνειρο. Και ίσως άργότερα θά σας ξαναφέρει στην εποχή που είμεθα φίλες. Ίσως τότε δεν θάχετε τόσο κακή ιδέα για μένα. Ίσως ακόμα—τό να το πιστεύω είναι η παρηγοριά μου—θά βρεθώ και πάλι ευτυχία για σας, άργότερα, όταν η γαλήνη και η συγγνώμη θά μπούν στην καρδιά σας. Βλέπετε, ότι το μερίδιό σας είναι, όπως όποτε, το καλλίτερο, αφού μπορείτε, να συγχωρήσετε και μπορείτε να ελπίζετε. Έγώ θά φύγω, για να βρεθώ μόνη, όπως άλλοτε, με τις τύψεις για μόνο σύντροφο. Σε σας μένει το σπίτι σας, είσθε μητέρα, ο άνδρας σας θά σας ξαναγυρίση. Μά σας ικετεύω, Σουζάν. Μη τον απομακρύνετε με την υπερβολική αυστηρότητα. Φοβούμαι πώς σας κάνω κακό μιλώντας έτσι. Άλλα ποέπει να σας το πω, πώς το συμφόνον ήλυν μας. Αν τον έξωθοσε κανείς στα

άκρα, μιλώντας άσχημα για μένα, ποιός ξέρει τι θά ήταν ικανός να κάνει;

Σκεφθήκα πολύ αυτά τα πράγματα. Ή κρίσις, την οποία περνούμε σε ερχομα καποτε, μοιραία και, όταν η πρώτη αγωνία περαση, μου φαίνεται, ότι θα είμαστε σχεδόν ευτυχής όπως είπατε. Απο μια άναγκαία εγχείρηση. Η εγχείρηση είναι όουνηρή αλλά τι ανακούφιση δίνει κατόπι... Η απολύτρωση να μην ψεύεται κανείς πια!

Άγαπημένη μου θετή μητέρα! Σας ικετεύω, ως προσπάθησα να μην μισούμαστε! Μία δυστυχία έπесе επάνω μας, είναι αλήθεια, ότι μία από τις δύο μας πρέπει να παραχωρήση τη θέση της στην άλλη. Λοιπόν! Βλέπετε, ότι φευγω. Δεν θέλω να παρ... την σκληρή αυτή σκέψη. Ότι κατέστρεψα την γαλήνη και των δύο σας και ότι, έπειδή αγάπησα πολύ τον Μιχαήλ, τον άφηκα γυμνό από κάθε αγάπη στο έρημωμένο σπίτι του. Άξίζει κάτι καλλίτερο. Δεν είναι έτσι, Σουζάν; Άς συλλογισθούμε περισσότερο αυτόν ή τον εαυτό μας και άς προσπαθίσουμε να μην τον κάνουμε να υποφέρει περισσότερο.

Θά ήθελα να χύσω μαζί την αγάπη μου, τον οίκτο μου, τις τύψεις μου με την τρυφερότητά σας και την συγγνώμη σας για να κάνω ένα ρεύμα τελείας αγάπης που θά τον περιέβαλε όλόκληρο και μέσα στο οποίο θά εύρισκε την γαλήνη και την χαρά. Θά ήθελα να το δώσω το καλλίτερο μέρος του εαυτού μου, να στολίσω την ζωή του με ό,τι υπάρχει αγνότερο στην καρδιά μιας γυναίκας. Την τρυφερότητα και την συμπάθεια. Άλλα δεν μπορώ τίποτα το ξέρω. Σεις μόνο μπορείτε να εκπληρώσετε αυτή την άποστολή, Σουζάν, και η καρδιά σας, αν και πληγωμένη, είναι αρκετά ευγενική για να την άνα-

λάβρη. Γι' αυτό πρέπει να συγχωρήσετε χωρίς ύστεροβουλία και χωρίς μνησικακία. Θά συγχωρήσετε, είμαι βέβαιη. Στο κάτω-κάτω, ή μόνη ένοχη του έρωτός μας είναι ότι υπάρχει. Δεν έχει τίποτα, που να μην μπορή να το λησμονήση μία γυναίκα. Έγώ θά έξαφανισθώ από την ζωή του. Σας το υπόσχομαι. Και αν ή θυσία αυτή μπορεί να διορθώση λίγο το κακό που έκαμα, αν μπορέση να τον φέρη και να σας άποδώση λίγη ευτυχία, θά θεωρούσα τον εαυτό μου συγχωρεμένο και θά ήμουν σχεδόν ευτυχισμένη.

Μπλάνς Έστέβ»

Η ΜΠΛΑΝΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

«Τι να κάνω, τι να κάνω; Ήλθε ή στιγμή και η αγωνία μου είναι χίλιες φορές μεγαλύτερη από όσο έφантаζόμουν. Μη με εγκαταλείψης ποτέ! Τι θά γινόμενα χωρίς σεένα. Αν μπορούσα να σε δω και να σου μιλήσω έστω και ένα λεπτό, θά ήμουν ήσυχότερη, θά έβλεπα καθαρότερα την κατάσταση μου. Μά δεν μπορώ ούτε να σκεφθώ. Αισθάνομαι μόνο τον εαυτό μου συντετριμμένο από ντροπή

και μου φαίνεται, ότι δεν θα μπορούσα ποτέ πια να συνέλθω. Δεν ντρέπομαι πού οε αγάπησα, αλλά ντρέπομαι για την ύποκρισία, στην οποία έσκύβαμε τόσο καιρό και οι δύο μας. Τα ψέμματά μας με πνίγουν, είναι το δηλητήριο της πληγής. Πόσο θά ήταν απλούστερο και ευγενέστερο να λέγαμε την αλήθεια... Μά τότε η Σουζάν θα υπέφερε και σύ... Ένοιάσαμε, ότι... το καλλίτερο που έχουμε να κάνουμε και τώρα δεν ξέρω πιά! Τα ψέμματά μας δεν έχρησιμευσαν σε τίποτα. Η Σουζάν υποφέρει εξ αιτίας μας. Μας περιφρονεί χωρίς αμφιβολία. Δεν ξέρει πόσο έπαλαιάσαμε έναντιον του έαυτού μας και ότι πρό πάντων είμεθα δυστυχισμένοι...

«Έν τούτοις είναι καλή και, όταν η πρώτη απέλπισα περάση, θα συγχωρήση, είμαι βέβαιη, και θα μās λυπηθή τ-σας.

Φεύγω, Μιχαήλ. Πηγαίνω στην Λυών στους φίλους μας Σ., που τόσο καιρό τώρα με καλούν. Και θα ζητήσω ένα τρόπο να εξαφανισθώ έξ ολοκληρώου από την ζωή σου. Έννοεις όμως, ότι δεν μπορώ να βιάσω τα πράγματα, πρέπει να λάβω προφυλάξεις. Η μητέρα μου δεν ξέρει τίποτα και πρέπει να εξακολουθήση να είναι εν άγνοια.

«Σύ, Μιχαήλ, θα μείνης. Δεν θα ζητήσης να με ακολουθήσης, ούτε να μου γράψης. Έννοεις, αγαπητέ φίλε, ότι αυτό είναι μια αναγκαία θυσία, αν θέλεις να ανακτήσης την αγάπη και την έκτιμηση της συζύγου σου. Ω! Είσαι περισσότερο ευτυχής από μένα και αυτό με παρηγορεί λίγο. Ναί. Ένεις τα καθήκοντά σου ως πολιτικού, που θα σου δίνουν άπασανόληση και θα σε έμποδίζουν να συλλογίζεσαι άλλο πράγμα. Και έχεις και τα παιδιά σου. Τις καυμένες τις μικρές, που αγαπούσα, γιατί ήσαν κορίτσια σου, δεν θα έχω πιά την ευτυχία να τις δω να μεγαλώνουν! Και αυτές με αγαπούσαν, ίσως θα ρωτήσουν γιατί δεν έρχομαι πιά... Α! Είθε να μη γνωρίσουν ποτέ ώρες σαν αυτές που περνούμε!

«Εγώ θα είμαι μόνη, τόσο μόνη, όταν δεν θα σε έχω πιά, ώστε όλο μου το θάρρος κλονίζεται στην σκέψη αυτή και μου έρχεται να φωνάξω: «Ελα! Έλα να με πάρης να φύγουμε μαζί, άς πάμε πολύ μακριά, σε έναν τόπο που θα είμαστε ευ-τυχισμένοι».

«Βλέπεις πόσο είμαι αδύνατη. Δεν έχω τίποτα το κοινό με μια ήρωίδα. Μιχαήλ. Υποφέρω και έχω ανάγκη παρηγοριάς σαν μικρό παιδάκι. Έν τούτοις έννοεις, ότι σου λέω αυτά τα πράγματα από μια τελευταία γλυκειά συνήθεια να μη σου κρύβω τίποτα απ' ότι περνά απ' το κεφάλι μου, άλλ' ότι κατά βάθος δεν έχω καμιά σκέψη να φύγω μαζί σου. Θα είχαμε πάρα πολλές τύψεις. Θα έσκότωναν την ευτυχία μας... και ίσως την αγάπη μας. Δεν θέλω ό έρωας μας να πεθάνη, θέλω να τον διατηρήσω ανέπαφο, καθαρό από κάθε κηλίδα ως την τελευταία στιγμή του χωρισμού. Είναι πάν ό,τι έχω καλό και άραιο στην ζωή μου, αυτός μό-νος είναι ή πίστις μου. Δεν πιστεύω πραγματικά στον Θεό, παρά από τότε που με αγάπησες, γιατί δεν μπορούσα να έννοήσω ένα τέλος του έρωτός μας ή μιαν αιωνιότητα, από την οποία θα έλειπες. Ε! Λοιπόν! Τώρα που ό πόνος είναι έμπρός μου μου φαίνεται, ότι είναι πλησιέστερα πός τον Θεόν αυτόν, τον όποιο έβλεπα πολύ μακριά. Λέγομε ότι παρηγορεί αυτούς που πόνουν! Ίσως αν στρέ-

ψω το βλέμμα πρός αυτόν θα άποκτήσω οίγα-σιγά δυνάμεις, θάρρος. Ίσως θα με βοηθήση να υποφέρω την άπουσία σου, την τρομερή μόνωση που θα βρεθώ, την οίγη στην οποία είμαστε καταδικασμένοι στο εής. Γιατί δεν θα σου γράψω πιά. Δεν θα έχης νέα μου παρά από τη μητέρα μου ή τους στενούς μας φίλους. Είναι προτιμότερο να κόψω άποτόμως όλες τις μικρές χαρές μου, γιατί πρέπει η Σουζάν να είναι ήσυχη και βέβαιη, ότι δεν υπάρχει τίποτα μεταξύ μας. Τίποτα έκτός του έρωτος που θα διαρκή παρ' όλη την άπόσταση.

«Αγαπητέ μου φίλε. Η καρδιά μου είναι γεμάτη άναμνήσεις. Συλλογίζομαι τις ώρες μας που δεν θα ξαναγυρίσουν πιά...

Θά ήθελα να τελειώσω το γράμμα μου, γιατί σου είπα ότι ήθελα, ότι μπορούσα να σου πώ. Άλλά δεν μπορώ: ξέρω ότι είναι ή τελευταία λέξις της σχέσας μας αυτή που γράφω ότι είναι ή τελευταία φορά που άφηνω την καρδιά μου να μιλή, ότι ό όριστικός χωρισμός άρχίζει μόλις κλείσω αυτό το γράμμα.

«Θυμάσαι το πρώτο μου γράμμα;... Σου έλεγα: «Είς το εής ό,τι κι αν συμβή, είτε καλή είτε κακή είναι ή ζωή, τι έχει να κάνει; Έπληρα το μερίδιό μου απ' την ευτυχία και αυτό είναι άρκετό για να στολίζή με ήλιο της κακής ήμέρας που κι αν έλθουν, δεν θα έχω το δικαίωμα να παραπονεθώ...

«Οί κακές μέρες ήλθαν, Μιχαήλ και δεν θα παραπονεθώ. Άλλά γιατί ήλθαν τόσο γρήγορα;

«Μιά τελευταία λέξη: «Αν θέλεις να είμαι έντελώς ήσυχη, να μην αισθανθώ ποτέ τύψεις, να μην κατηγορήσης ποτέ τον έαυτό σου για μένα. Να είσαι βέβαιος ότι δεν έφταιξες άπέναντί μου. Σε τί άλλωστε; Γιατί μου έδωσες ψυχή; Με έκανες να γνωρίσω το μόνο πράγμα για το όποιο άξίζει να ζή κανείς. Τόν τέλειό έρωτα. Πρίν από σένα δεν έζούσα. Μην λυπάσαι λοιπόν, γιατί με έκανες ευτυχισμένη!...

«Και τώρα, χάρη, αγαπημένε μου φίλε. Σου λέγω χάρη, κι όμως μένω δι-σής σου...

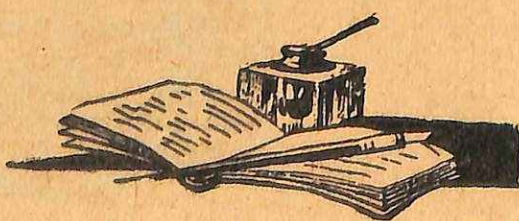
Μ π λ ά ν ς

Η ΣΟΥΖΑΝ ΠΡΟΝ ΤΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

«Πιστεύω, ότι μου λέγεις. Άντιλαμβάνομαι, πράγματι άρκετά πόσο σου στοί-χισε ή προσπάθειά σου. Άλλά τώρα που έρριξες τη μάσκα, ή ειλικρινεία σου αυτή, δεν είναι έγωϊστική και σκληρή; Δεν θάκανες καλλίτερα να μου πής ψέμματα;

«Δεν μπορούσες τουλάχιστον στην έ-ξομολόγησή σου, να διορθώσης την αλή-θεια, σε τρόπο, ώστε να μου είναι ολι-γώτερο άδυνηρή; Θά νόμιζε κανείς ότι αντίθέτως ανέλαβες να μου πής ότι θά έκανε περισσότερο πικρή την άπογοήτευ-ση που σου όφειλο.

«Έτσι με βεβαιώνεις ότι ή Μπλάνς δεν έγινε έρωμένη σου. Τι με ένδιαφέρει αυ-τό; Θά προτιμούσα χίλιες φορές καλλί-τερα να ήταν να έβλεπα την κατάσταση

περισσότερο σαφή, να ξέρω τι πρέπει να σκέπτομαι για σένα. Τουλάχιστο αν ή-μουν βέβαιη ότι από διάκριση πρός έμέ-να την έσεβάστηκες; Μά όχι! Το έκανες για τον έαυτό σου, γι' αυτήν, γι' α-τήν προπάντων! Άν δεν είναι έρωμένη σου, αυτό συνέβη γιατί την αγάπας πο-λύ...

«Νομίζετε ότι θα με συγκινήσετε—για-τί κι' αυτή μου έγραψε όπως και σύ—διη-γούμενοι την δθεν πάλη έναντιον του έαυτού σας, τις άγωνίες σας τις τύψεις, όλα τα μικρά μαρτύρια που υποφέρατε. Μά σεις το θελήσατε αυτό!

«Θά βρίσκετε φυσικά κάποιο αντίσταθ-μισμό κάπου. Και τόν δικό μου πόνο, μήπως τόν συλλογίζεσαι; Νομίζεις ότι δεν υποφέρω και εγώ; Και γιατί; Ποιό είναι το σφάλμα μου; Δεν έκανα άλλο ποτέ παρά ότι σε αγάπησα πολύ, Μιχαήλ. Έν τούτοις όμολογείς, με όλη την λεπτό-τητα, ότι δεν με αγαπάς πιά με έρωτα, ότι δεν έχεις πιά για μένα παρά προσή-λωσι. Και θάλεγε κανείς ότι νομίζεις, ότι και πάλι αυτό είναι πολύ. Προσήλωσι! Μά αν εγώ, κατά τύχη, σε αγαπούσα ά-κόμη με έρωτα; Το συλλογίστηκες καν; Έμέτρησες τι κακό θα μου έκαναν σε μια τέτοια περίπτωση τα λόγια σου; Με έλυπηθηκες έμένα σύ που θέλεις να σάς λυπηθώ σάς, παρά τόν πόνο που μου κά-νατε; Όχι! Χάρηκες άπλως, δεν θά λές πιά ψέμματα, άνακουφίστηκες από ένα μεγάλο βάρος. Αυτό έπιασε επάνω στην δική μου καρδιά. Οί άνδρες είναι πάντο-τε έγωϊσται και συχνά βάνουσι, και αυ-τοί οί καλλίτεροι... «Ημουν πάντοτε της γνώμης, ότι είσαι από τούς καλλίτερους, και την γνώμη αυτή διατηρώ παρ' όλα δσα συνέβησαν. Και όμως...

«Μου μίλησες ειλικρινά. Πρέπει να σου είμαι ευγνώμων, δεν είναι έτσι; Λοιπόν ειλικρινεία άπέναντι ειλικρινείας. Θά σου πώ ότι σκέπτομαι και δεν θα παραπονε-θής. Και πρέπει. Διότι κατάλαβες τώρα που τα ξέρω όλα ότι έχομε κάτι καλλί-τερο να κάμωμε από το να συγκινούμε-θα ό ένας για τόν άλλο με μια ρωμαντι-κή γενναιοτήτα.

«Άκουσέ με λοιπόν! Δέχομαι να άρ-κεσθώ στην συμπάθειά σου άφού μόνο συμπάθεια έχεις για μένα. Μά δεν θέλω να έχης έρωτα για μια άλλη. Με έννο-εις; Θά ήταν πολύ βολικό να δίνης σε μένα το ήρεμο αίσθημα, χωρίς συγκίνηση άλλη από την φροντίδα για το φαγητό, την περιποίηση του σπιτιού, και την ύ-ποδοχή των έπισκεψων. Και σε μια άλ-λη και ότι διατηρείς σε ποίηση και σε έξαρση. Και δεν έσυλλογίστηκες ότι έχω κι' εγώ ανάγκη αυτής της ποιήσεως και της έξάρσεως, αλλά δεν μπορώ να την ζητήσω άλλου, γιατί σύ μόνος μπορείς να μου την δώσης. Και μου ζητείς να σε βλέπω ήσυχα, να δίνης σε μια ζένη αυτό που μου παίρνεις. Πάν ό,τι θέλω να έχω.

«Τολμάς να μου μιλής περί αίσθημάτων που γεμίζουν μια δολιχληρή ζωή. Άν ή-σουν σύ, για μένα αυτό το αίσθημα; Ξέ-ρεις; Σε κατηγορώ διότι δεν έθεσες στον έαυτό σου κανένα από αυτά τα έρωτή-ματα. Τα έχω μαζί σου, γιατί με έθεώ-ρησες έντελώς άδιάφορη στην υπόθεση αυτή. Μου λές ότι δεν είσθε άγιοι. Άλλά γιατί τότε θέλεις να είμαι εγώ άγια; Δεν ζεζίζω περισσότερο από σάς, αν και δεν έχω τίποτα να κατηγορήσω τόν έαυτό μου άπέναντί σου. Όπως έλες οί γυναί-κες, δεν θέλω να έγκαταλειφθώ.

(Εγχαρούμενο και επελυγμένο)

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένα έρωτικό γεύμα

—Είσε! Έσείσε! —Ναί, εγώ! —Ωστε δεν με περιμένετε!

—Δεν τολμούσα να πιστέψω τέτοια ευτυχία. Τι όμορφη που είσθε! Σας αγαπώ τρελλά. Ποτέ δεν ήσασταν τόσο όμορφη. Ήρθατε επί τέλους! Σας αγα-πώ τρελλά... τρελλά... τρελλά!

—Μά... μην ξεφωνίζετε έτσι! —Θά το διαλαλήσω σ' όλο τόν κόσμο!.. Έξέ, άλλω, είμαι όλομόναχος στο σπίτι. Έξαπείστελα όλο το προσωπικό μου! Ό καμαριέρης μου έχει ένα αυτοκινητάκι και πήγε έκδρομη μαζί με την μαγειρί-σα! Είμαι άφηντης στο σπίτι μου και μπορώ να ξεφωνίζω όσο θέλω πώς σάς λατρεύω!

—Τι τρελλός που είσθε! —Είσθε έδω κι' ή παρουσία σας με με-θά. Τι ευτυχία! Θά γευματίσουμε μαζί! —Άρκετες φορές το ζητήσατε!

—Ίσως τώρα να μην εύχαριστήθηκε φαγητό. Εγώ ψώνισα, εγώ έστρώσα το τραπέζι. Θά λείπουν πολλά πράγματα. Έβαλα δυό ποτήρια... μολονότι είναι περιττό το ένα. Θά πούμε απ' το ίδιο ποτήρι, για να μάθουμε τα μυστικά ό έ-νας του άλλου... Τι περίεργο! Δεν είμαι κανένας νεαρός, πάτησα τα τριανταπέντε κι' όμως είμαι δειλός σαν έρωτευμένος φοιτητάκος. Κυττάζει τι είναι γραμμένο σ' αυτό το...

—Πέμπτη 8 Απριλίου. Άν το θέλη έ-κείνη, άδρηνση μια μεγάλη αγάπη...

—Λέτε όμως να το θελήση;

—Τό ελπίζω, άλλ' άς γευματίσουμε. Σας προειδοποιώ όμως πώς πρόκειται για γεύμα έρωτευμένων. Μόνο όρεκτικά και φροφτα. Γλυκίσματα... Πράγματα που δεν σ' έμποδίζουν να φιλήσαι ένόσω τρώς. Και σαμπάνια. Σας άρέσει;

—Τρελλά. —Γεμίζω το ποτήρι σας. —Χτύπησαν την πόρτα. —Πάω ν' άνοιξω. Είναι ό πωλητής του παγωτού. Βανίλλια, φραμπουάζ, φροφτα και κρέμα σαντιγύ. —Τρελλά! ναι, γι' αυτά. —Πάω ν' άνοιξω!

■ ■

Άργεί να έπιστρέψη. Όταν έρχεται ό-μως, δεν κρατά τίποτα στο χέρι. Μιά ρυ-τίδα αλακώνει το μέτωπό του.

—Αγάπη μου, της ψιθυρίζει, δεν είναι αυτός με τα παγωτά...

—Α... και ποιος είναι;

—Είναι... ό γυιός μου.

Δεν της είχε πη πώς έχει γυιό... Δεν μπορούσε να της πη πώς ήταν παντρεμέ-νος, πώς πήρε διαζύγιο... πώς είναι πα-τέρας κι' έχει παιδί όχτώ χρονών... Όλα αυτά θα τόν έδειχναν πιο γέρο. Και θά έμποδίζαν ίσως μια γυναίκα να γίνη έ-ρωμένη του.

—Και τι έρχεται να κάνει ό γυιός σας;

—Έρχεται... να φάη μαζί μου...

—Πώς είπατε;

—Είναι ή μέρα του. Δικαιούμαι να βλέπω τόν γυιό μου μια φορά τόν μήνα. Κάθε μήνα, μου τόν στέλνει μια Πέμπτη.. Είχα όλωοδιόλου ξεχάσει πώς είναι ή

Πέμπτη του σήμερα! Όταν μου είπατε προχθές: «Μεθαύριο, αν θέλετε, θα είμαι έλεύθερη», ήμουν τρελλός από χαρά και δεν συλλογίστηκε τίποτε άλλο!

—Ελπίζω να στείλετε πίσω τόν γυιό σας;

—Όχι. Η μητέρα του τόν άφησε κάτω, όπως συνήθως, κι' έφυγε. Πήγε με παρέα έκδρομη και θα λειψη όλη μέρα. Πού να γυρίση ό μικρός; Υπηρέτη δεν έχω για να τόν στείλω στο ρεστοράν... Ωστε να προσθέσω ένα σεβρίτιο...

Της μιλά όμως άνόρεχτα. Έκείνη κα-ταλαβαίνει: παίρνει το καπέλλο και την γούνα της, τα φορεί.

—Ω! Δεν πιστεύω να φύγετε; της λέει με παράπονο.

—Και τι άλλο θέλετε να κάνω;

—Και τί άλλο θέλετε να κάνω;

Άπάνω στο τραπέζι είναι άνοιγμένο το καλαντάρι με την σημείωση: «Πέμ-πη, 8 Απριλίου. Άν το θέλη εκείνη, θ' άρχισή μια μεγάλη αγάπη...» Κι' ό-μως δεν είναι εκείνη που δεν το θέλησε. Παίρνει ένα μολύβι κι' άρχίζει να σβήνη την φράση. Την έμποδίζει όμως εκείνος με χίλιες βαστικές φράσεις: «τίποτε δεν πρέπει ν' αλλάξω, θά την έπισκεφθώ αύ-ριο, θά συμφωνήσουν για όλη μέρα, την λατρεύω...» Εκείνη άπαντά άόριστα —μια γυναίκα που πάει με άρισμένο σκο-πό δεν συγχωρεί ποτέ τόν άνδρα που την πρόσβαλε έτσι...

Και τόν παρατά σύζυλο.

■ ■

Ό μικρός πάει να φιλήση τόν μπαμπά του. Τι σκεπτικός που είναι ό μπαμπάς, που κυττάζει, με το μέτωπο κολλημένο στο τζάμι, να άπομακρύνεται κάποιος στο δρόμο, χωρίς να στρέφεται πίσω... Τι νευριασμένα που πατά το σιγαρέτο του!

—Τι όμορφο κοστούμι που φοράς ση-μερα, μπαμπά! του λέγει.

Είναι πράγματι όλοκαίνουργιο. Του θυ-μίζει όμως, αλλοίμονον! γιατί φόρεσε τό-σο όμορφο κοστούμι!

—Κάθισε να φάς! λέει του μικρού.

Ό Ιδιος δεν έχει πιά καθόλου όρεξη.

—Μπαμπά! Είναι για μένα όλα αυτά τα όμορφα πράγματα! Για μένα τὰ πη-ρες;

—Ναί... φυσικά...

—Τι καλός που είσαι, μπαμπά...

Κι' ό μικρός άρχίζει τα κλάματα. Για-τί; Ποιος ξέρει;

—Ωστε μ' αγαπάς, μπαμπά;

Και ό μπαμπάς μαυτεύει.

Δεν υπήρξε καλός μπαμπάς. Άγαπούσε υπερβολικά τις γυναίκες... και παραμε-λούσε πολύ την δική του. Άγαπούσε τις διασκεδάσεις... Το καλοκαίρι, έστελνε την μητέρα και το παιδί στην άκροθαλα-σία, τρεις μήνες, χωρίς αυτόν. Το χειμώ-να, διαρκώς έλειπε απ' το σπίτι του... Έκανε άδιάφορα κάτι έρωτήσεις για τόν μικρό καί... τίποτ' άλλο! Σήμερα, αυτές οί λιχουδιές συγκινούν τόν μικρό: ώστε συλλογίζεται κι' αυτόν ό μπαμπάς του;

Μαυτεύει. Είναι μια παιδική καρδιά. Κι' ίσως να υπέφερε πολύ αυτή ή καρδιά, τό σο νωρίς... Του χαϊδεύει το κεφα-λάκι με μια άδέξια χειρονομία, γιατί μό-νο γυναίκες ήξερε να χαϊδεύει ως τώρα, ψέμματα; Τώρα, πρέπει να μάθω να χαϊ-δεύη ένα παιδί... Και του λέει με παρὰ-ξενη φωνή:

—Μικρούλη μου... μικρούλη μου...

Και καθώς γυρίζει το κεφάλι—από συ-στολή, γιατί δεν θέλει να δει ό μικρός τι λάμπει μέσα στα μάτια του—τό βλέμμα του συναντά το καλαντάρι που είναι ά-νοιγμένο άπάνω στο τραπέζι. Η γυναί-κα που έφυγε, δεν έσβυσε όλη την φράση. Είναι γραμμένο μόνο: «Πέμ-πη, 8 Α-πριλίου...» θ' άρχισή μια καινούργια αγάπη...

Κι' επανολαμβάνει μέσα του την φρά-ση, ένψ με τα άδέξια χάρδια του νοιώθει να κατασπένδονται οί λυγμοί του μικρού παιδιού...

■ ■ ■

ΠΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΥΓΙΕΙΝΟ;

Μπορείτε να μάς πητε ποτε είναι υγιεινό το φίλημα και ποτε δεν είναι; Ασφαλώς δε θα ξέρετε. Ό κι. Ντόναντ Αρμστρονγκ όμως, γιαντός το επάγγελμα, έκανε μια διά-λεξη στη Νέα Υόρκη κι' άνέπτυξε τις θεω-ρίες του. Σύμφωνα με αυτές το φίλημα τις μέν πρηνές ώρες είναι έλαβερό και λιγότε-ρο έλαβερό σαν δίνεται τα μεσάνυχτα.

Ξέρετε ποιδ ήταν το αποτέλεσμα της άνα-κοινώσεώς του; Αμέσως την όλην μέρα άρχισαν να μαζεύονται στο σπίτι του έρω-τευμένοι και μη, γυναίκες και άντρες, θέ-λοντες να μάθουν περισσότερα, πειραματικώς μάλιστα, για το έδαφος αυτό ζήτημα.

Κι' ό καυμένος ό γιαντός που ήταν νέος και τόσους δόθηκε τόν μπαλόν του, ίδιως από κάτι χήρες και μεσάνυχτα.

«Η τελευταία φωτογραφία της Λορέττας Γιούγκ».

Σε προηγούμενο φύλλο μας δημοσιεύσαμε τις απαντήσεις του Φρέντ Μαη-Μούραη στο ερωτηματολόγιο που του απηύθυνε ένας Αμερικανός δημοσιογράφος. Σήμερα δημοσιεύουμε τις εξαιρετικά ενδιαφέρουσες απαντήσεις της Λορέττας Γιούγκ.

□ □

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: «Όταν αποκτήσετε αρκετά χρήματα για να ζήσετε άνετα την ζωή σας, σκοπεύετε να αποσυρθείτε ή θα συνεχίσετε την εργασία σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Θα αποσυρθώ. «Ο κινηματογράφος είναι μία γοητευτική εργασία. Αλλά ελπίζω να έχω το θάρρος να τον αφήσω ενόσω θα είμαι ακόμη αρκετά νέα και Ικανή να δημιουργήσω μία εδύχια που θα στηρίζεται σε κάτι πιο στερεό από μία κινηματογραφική καριέρα. Πιστεύω ότι το επάγγελμά μου αυτό δεν αρκεί για να δώσω μόνο του την εδύχια. ΕΡ: Σκοπεύετε να παντρευτείτε γρήγορα;

ΑΠ: «Όχι, δεν σκέπτομαι για γάμο. ΕΡ: «Αν δεν είχατε προικισθεί με όμορφα και ταλέντο για τον κινηματογράφο, τι επάγγελμα θα εκλέγατε;

ΑΠ: Δεν ξέρω, γιατί άρχισα να παίζω προτού ακόμη μεγαλώσω αρκετά ώστε να έχω τον καιρό να αναπτύξω ένα ώριμο ενδιαφέρον για κάποιο άλλο επάγγελμα.

ΕΡ: Σας άρεσει να ταξιδεύετε;

ΑΠ: Ναι.

ΕΡ: Ποιά προτερήματα ζητάτε κυρίως από τους φίλους σας;

ΑΠ: Τιμιότητα, ειλικρίνεια και χιούμορ.

ΕΡ: Προτιμάτε να εκλέγετε μόνη σας τον άνδρα που θα πρωταγωνιστήση μαζί σας ή να τον εκλέγει το στούντιο.

ΑΠ: Φυσικά προτιμώ να τον εκλέγω ή ίδια.

ΕΡ: «Ο ρόλος που παίζετε έχει καμιά επίδραση στην καθημερινή ζωή σας;

ΑΠ: «Όχι, ποτέ δεν παραδέχθηκα την θροαία έξω από το στούντιο.

ΕΡ: «Αν ξαναρχόσατε στον κόσμο, θα θέλατε να ζούσατε την ίδια ζωή;

ΑΠ: Ναι.

ΕΡ: Προτιμάτε να παίζετε με σύγχρονα φορέματα ή με παλαιάς εποχής;

ΑΠ: Για τον ήθοποιό δεν έχει σημασία αν ο ρόλος του απαιτεί σύγχρονη ένδυμασία ή ιστορικό κοστούμι. Εκείνο που ενδιαφέρει κυρίως είναι το σενάριο και η πλοκή του.

ΕΡ: Τι γνώμη έχετε για το μέλλον των έγχρωμων ταινιών; Θα θέλατε να εμφανισθείτε σε καμιά έγχρωμη ταινία;

ΑΠ: Είναι λίγος καιρός που τέλειωσα την «Ραμόνα» που είναι ένα έντελως έγχρωμο φιλμ, και πιστεύω ότι σύντομα θα γενικευθούν οι έγχρωμες ταινίες.

ΕΡ: Γιατί οι στάρ αλλάζουν τα ονόματά τους και πώς τα εκλέγουν;

ΑΠ: «Αλλάζουν τα ονόματά τους για πολλούς λόγους. Συνήθως είτε γιατί τα πραγματικά τους ονόματα προφέρονται δύσκολα, έχουν πολλές συλλαβές και είναι ακατάλληλα για διαφήμιση. Καμιά φορά εκλέγουν μόνοι τους το κινηματογραφικό τους όνομα. Κάποτε πάλι το νέο του όνομα ορίζεται από το στούντιο.

ΕΡ: Βρίσκετε ότι οι περισσότεροι ήθοποιοι, άνδρες και γυναίκες, είναι εξίσου γοητευτικοί στην ιδιωτική τους ζωή, όσο και στην δόνη;

ΑΠ: Συνήθως τους βρίσκω εξίσου γοητευτικούς και στην μία και στην άλλη των ζωή, κάποτε, μάλιστα τους βρίσκω ακόμη περισσότερο χαριτωμένους έξω.

ΕΡ: Θα θυσιάζατε την καριέρα σας στον γάμο;

ΑΠ: Δεν ξέρω, θα επιθυμούσα όμως να ήμουν Ικανή να το κάνω αυτό.

ΕΡ: Φορείτε ψεύτικα τσίνουρα όταν παίζετε στον κινηματογράφο;

ΑΠ: Ναι.

ΕΡ: Σας άρεσουν;

ΑΠ: «Όχι διόλου!

ΕΡ: «Όταν ήσασταν παιδί όνειρευθήκατε ποτέ να γίνετε στάρ του κινηματογράφου;

ΑΠ: Διαρκώς αυτό όνειρευόμουν. «Ηταν ή μοναδική μου φιλοδοξία.

ΕΡ: Προτιμάτε το Χόλλυγουντ από την Νέα Υόρκη;

ΑΠ: Φυσικά. Γιατί ζω στο Χόλλυγουντ από μικρό κορίτσι.

ΕΡ: Είναι δικαιολογημένοι οι θαυμασμοί του κινηματογράφου όταν ζηλεύουν τους στάρ;

ΑΠ: Ναι, υποθέτω ότι είναι.

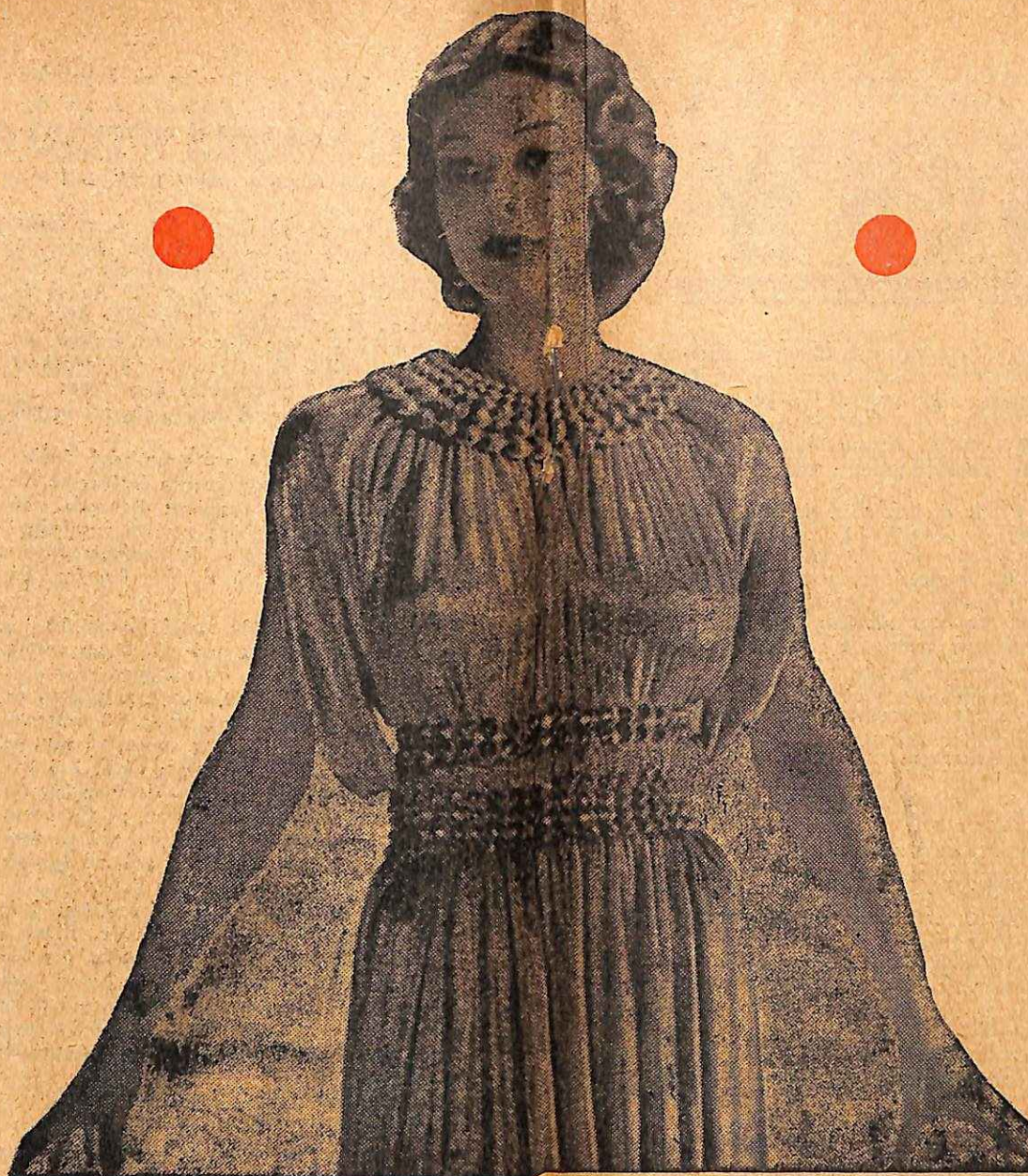
ΕΡ: «Αν μπορούσατε να πουήσατε κάτι που δεν μπορεί να γίνει με χρήματα, τι θα επιθυμούσατε;

ΑΠ: Αυτό είναι μία ερώτηση που απαιτεί σκέψη. Νομίζω όμως ότι θα επιθυμούσα να κάνω ένα ευτυχισμένο γάμο. Γιατί ένας ευτυχισμένος γάμος, προϋποθέτει πολλά πράγματα: προϋποθέτει παιδιά. Προϋποθέτει διαρκή ευτυχία. Κάθε γυναίκα δεν θα επιθυμούσε το ίδιο;

ΕΡ: Πιστεύετε, αν παντρευτείτε, ότι το γεγονός ότι είσθε μία διάσημη ήθοποιός θα σας έμπισθη να είσθε ευτυχής, αν ο σύζυγός σας δεν είναι διάσημος όσο σείς;

ΑΠ: Νομίζω ότι θα μ' έμποδισή. «Ισως να μην επιρρέαση την αγάπη μου και την εκτίμησή μου για τον σύζυγό μου, ασφαλώς όμως εκείνος δε θα εί-αι πο-υ ευχαριστημένος γι' αυτό. Καί ή δική του δυσανεμία θα επιδράση στην ευτυχία και των δυο μας.

ΕΡ: Τι κάνετε για να αναπαυθείτε, όστερα από πολύωρη εργασία στο στούντιο;

«Η Λορέττα Γιούγκ άπαντā: Τι σέπτεται για την ζωή, για τον κινηματογράφο και για τον γάμο.

ΑΠ: Κοιμώμαι.

ΕΡ: Θα προτιμούσατε για συμπτω-γωνιστή σας έναν Αμερικανό ήθοποιό ή έναν ξένο;

ΑΠ: «Έναν Αμερικανό. Γιατί ως Αμερικανός καταλαβαίνω καλύτερα τους Αμερικανούς από τους Ευρωπαίους.

ΕΡ: Πότε θα παυχθί το τελευταίο σας φιλμ;

ΑΠ: Δεν ξέρω ασφαλώς, υποθέτω όμως ότι οι «Ερωτευμένες γυναίκες» θα παυχθούν αυτή την εβδομάδα.

ΕΡ: Τα μαλλιά σας είναι φυσικά κυματιστά ή έχετε κάνει περμάντ;

ΑΠ: Είναι φυσικά.

ΕΡ: Πόσες επιστολές περίπου παίρνετε την εβδομάδα;

ΑΠ: Χίλιες πεντακόσιες ως χίλιες δικ-τακόσιες.

ΕΡ: Ποιά είναι κατά την γνώμη σας ή αίτια της άποτυχίας των γάμων στο Χόλλυγουντ;

ΑΠ: Νομίζω ότι οι γάμοι αυτοί απο-τυγχάνουν κυρίως για τρεις λόγους. Πο-λλοί και πολλές ήθοποιοι είναι υπερβολι-κά ευέξαπτοι. Δεύτερον, πολλές σύζυγοι του Χόλλυγουντ έχουν αρκετά χρήματα ώστε να μη φοβούνται καθόλου τα οίκο-νομικά επακόλουθα του διαζυγίου. Και τρίτον πολύ λίγα άντρώνα του Χόλλυ-γουντ έχουν παιδιά.

ΕΡ: Ποιά ήταν το πρώτο σας φιλμ;

ΑΠ: «Η ταινία «Γέλα παλῆτασι» με τον άξέχαστο Λόν Τσάνελ.

ΕΡ: Με ποιους στάρ σχετίζεσθε περισ-σότερο;

ΑΠ: Δεν είμαι μέλος καμιάς κοινα-νικής κλίκας του Χόλλυγουντ. Από τους συναδέλφους μου όμως οι καλλίτεροί μου φίλοι είναι Μύρα Λού και ο σύζυγός της Άρθουρ Χόρνμπλουου, ο Μπίνγκ Κρόσ-μυ και ή γυναίκα του Ντίζυ Λή, ή Γκλόρια Σβάνσον και ο Χέρμπερτ Μάρ-σαλ.

ΕΡ: Τι προσέχετε άμέσως, όταν συ-ναντάτε για πρώτη φορά ένα πρόσωπο;

ΑΠ: Δεν το σκέφθηκα αυτό ως τώρα αλλά φαντάζομαι τά μάτια.

ΕΡ: Παίζετε πιάνο ή άρμόνιο;

ΑΠ: Κανένα από τά δυό, δυστυχώς.

ΕΡ: «Αν για οιοδήποτε λόγο ήσασταν έντελως έλευθερη από τον κινηματογρά-φο για ένα χρόνο, πώς θα προτιμούσατε να περάσετε τον χρόνο αυτόν;

ΑΠ: Ταξιδεύοντας στην Ευρώπη.

ΕΡ: Γιατί διαλέξατε το όνομα Λορέτ-τα Γιούγκ για τον κινηματογράφο;

ΑΠ: Δεν το διάλεξα εγώ, το στούντιο μου τώδωκε.

ΕΡ: Προτιμάτε να παίζετε τον ρόλο ενός πολύ νέου κοριτσιού ή μιας μεγα-λείτερης γυναίκας;

ΑΠ: Προτιμώ να παίζω τον ρόλο ενός νέου κοριτσιού, γιατί είμαι ακόμη ένα νέο κορίτσι, και επί πλέον γιατί φαντάζο-μαι ότι οι ρωμαντικές υποθέσεις των με-γαλείτερων ανθρώπων, δεν είναι τόσο έν-διαφέρουσες όσο των νέων.

ΕΡ: Θα σās άρεσε να παίζετε στο θέατρο;

ΑΠ: Ναι, θα ήθελα, μα δεν έχω τέ-τοια σχέδια προς το παρόν.

ΕΡ: Ποιά είναι ή «συνταγή» σας για την ευτυχία;

ΑΠ: Το να άρση κανείς σ' όλο τον κόσμο.

ΕΡ: Ποιά είναι ή άραιότερη λέξη του κόσμου;

ΑΠ: Αυτή είναι ή άραιότερη και έ-ξυπνότερη έρώτηση από όλες άκουσα ως τώρα. Πόσο δύσκολο να άπαντήση κα-νείς Πιστεύω ότι ή άραιότερη λέξη του κόσμου είναι ή λέξη εδύχια.

ΕΡ: Είσθε προληπτική;

ΑΠ: Καθόλου.

ΕΡ: Πότε και ποδ γεννηθήκατε;

ΑΠ: Στο Σάλτ Λέικ Σίτυ, στις 6 'Ια-νουαρίου 1913.

ΕΡ: Ζήτε με την οικογένειά σας;

ΑΠ: Ναι.

ΕΡ: Τι μάρκα αυτοκίνητο οδηγείτε;

ΑΠ: Πακκάρ.

ΕΡ: Πόσων χρόνων ήσασταν κατά την πρώτη σας κινηματογραφική εμφάνιση;

ΑΠ: Δεκατριών.

ΕΡ: Παντρευθήκατε ποτέ; «Αν ναι, με ποιόν και για πόσον καιρό;

ΑΠ: «Ημουν παντρεμένη με τον Γκράντ Βίθερς για έναμιση χρόνο.

«Η Λορέττα Γιούγκ και ο Ντόν Άνλεχ» σέ-μιά σκηνή της «Ραμόνας».

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ΤΑ ΦΙΑΜ που παρουσίασαν εξαιρετική επιτυχία τον περασμένο μήνα στην Αμε-ρική είναι δυό ταινίες της Μέτρο-Γκόλν-τουίν, πράγματι άριστουργηματικές κα-τά την όμοφωνη γνώμη των κριτικών: «Ο Ρωμαιοσ και 'Ιουλιέττα» του Σαίξπηρ, με την Νόρμα Σήρερ και τον Λέλυ Χό-βαρτ και «Γάμος από έρωτα» με την Μύ-ρα Λού και τον Ουώρνερ Μπάξτερ.

ΕΠΙΣΗΣ μεγάλη επιτυχία είχε ή ται-νία: «Ο άνδρας μου Γκόντφρευ» της Έ-ταιρίας Ουινβέρσαλ. Πρωταγωνιστούν οι δυό πρώην σύζυγοι Ουίλλιαμ Πόουελ και Καρόλ Λομπάρ, ή Άλλις Μπράντν και ή Γκαίηλ Πάτρικ.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ φιλμ του Κλάρκ Γκαί-ημπλ έχει τον τίτλο «Καίν και Μάμπελ». Μαζί με τον Κλάρκ πρωταγωνιστεί ή ξανθή Μάριον Νταίβις.

Ο ΒΙΚΤΩΡ Μάκ Λάγκλεν, που πήρε το πρώτο βραβείο της Κινηματογραφικής Ακαδημίας για το 1935 γύρισε τώρα μία δραματική ταινία: το φιλμ «Τό έξαι-σιο κήνος» μαζί με την Μπίνι Μπάρνς, την Τζιν Ντίξον και τον Ουίλλιαμ Χάλ.

Ο ΤΖΕΝΕ ΡΑ-Υ-ΜΟΝΤ και ή Ζαννέτ Μακντόναλντ άνήγγειλαν τελευταίως τους άρραβώνες των. Κτίζουν ένα άραιό-τατο σπίτι κοντά στο Χόλλυγουντ και σκοπεύουν να παντρευτούν μόλις τελειώ-σουν τά φιλμ τους που γυρίζουν τώρα δηλαδή κατά τά Χριστούγεννα.

Ός γνωστών ή Ζαννέτ Μακντόναλντ θεωρούσε ως τώρα άσυμβίβαστο τον γά-μο με την κινηματογραφική καριέρα. Φαίνεται όμως ότι άλλαξε γνώμη...

Η ΙΣΠΑΝΙΣ ήθοποιός 'Ινές Κούρτενθ λίγο έλειψε να τυφλωθί καθώς έπαίξε τένις. Η μπάλλα του τένις έσπασε τά γυαλιά της και τά κομμάτια τους κατασ-πλήγωσαν το πρόσωπό της. Τά μάτια ευτυχώς, έμειναν άθικτα.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΝΑ χρόνο όταν ο Ρόμ-περτ Ταίηλορ ήταν ακόμη άγνωστος σχε-δόν και άσημος φιγκυράν είχε πη σ' έ-ναν φίλο του δημοσιογράφου: «Ποτέ μου δεν σκοπεύω να κατοικήσω στο άντιπα-θητικό Μπέβερλυ Χίλς (ή άριστοκρατι-κή κότερη συνοικία των διασημών στάρ) ούτε ν' αγοράσω κανένα από τά γελοία όσο και πολυτελέστατα αυτοκίνητα που έχουν οι σπουδαίοι ήθοποιοι, έστω κι' αν γίνω εκατομμυριούχος!» Δεν έχει κλεί-σει χρόνος κι' ο Μπόμπ Ταίηλορ χτίζει ήδη μία όπεροχη βίλλα στο Μπέβερλυ Χίλς και οδηγεί ένα πολυτελέστατο δε-ροδυναμικό αυτοκίνητο! Προχθές μάλι-στά παρήγγειλε και δεύτερο! Αλλάζουν οι καιροί και οι άνθρωποι...

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ της Άλλις Φαίη και του Ρούντυ Βαλλέ άναύαγησε άδώς. Σήμε-ρα ή έκλεκτή του Ρούντυ είναι ή ΝΙΛα Γκούντλε που τραγουδεί στο ραδιόφωνο. Έχει έναν έξωτικό τύπο όμορφας όπωσ ή Φαίη Ούέμπ. Καί είναι γνωστόν ότι ο Ρούντυ θαυμάζει πάντα τους έξωτικούς τύπους.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο κόμης Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί, έργοστασιάρχης στο Σεντάν και η γυναίκα του Βέρθα, το γένος Τερλάν δεν τὰ περνούν διόλου καλά. Ένας κακός δαίμων: ο Ζερβαί Φλοριζέ, γυιός του άλλου συνταξιούχου του Τερλάν, τους καταδιώκει, άφ' ενός για να ικανοποιήσει το μίσος που του είχε κληροδοτήσει πεθαίνοντας ο πατέρας του, κατά της οικογενείας Τερλάν που τον είχε άδικήσει, και από ένα άπελπιμένο αίσθημα που ένοιωσε για την κόρη του Τερλάν την Βέρθα. Και για να φέρη την καταστροφή που έπείδωκε μέσα στο άντρογγυνο, ο Ζερβαί, δεν υποχωρεί μπρος σε τίποτε. Άφου έκανε την Βέρθα να συαθή τόσο τον κόμητα, ώστε να έχη μεταβληθή, από την ίδια άκόμη μέρα που παντρεύτηκαν, η ένωση τους, σ' ένα λευκό γάμο. Τώρα τον κατηγορεί άναφανδόν για τόν θάνατο—όπως φαντάζεται—της μικρής Μαρκέλλας—της κόρης που είχε αποκτήσει η Βέρθα από τόν πρώτο άραβωνιαστικό της, τόν όποιο είχε σκοτώσει ο Ζερβαί. Έπλ πλέον άφήνει να κατηγορηθή ο Γκοντεφρουά και για ένα άκόμη έγκλημα δικό του: τόν θάνατο της θείας της Βέρθας, Μαρί-Ζάν. Και αυτήν επίσης ο Ζερβαί την έχει στραγγαλίσει για να κατηγορηθή ο Γκοντεφρουά. Κατόπιν της καταγγελίας που αυτή η ίδια ή Βέρθα διέτύπωσε έναντίον του συζύγου της, καθ' ύπαγόρευση του Ζερβαί, ο Γκοντεφρουά καλείται σε άνάκριση.

Στην άρχή, άρνείται να πη στον κ. Λιονέλ, τι πραγματικά συμβαίνει, περιοριζόμενος μόνο στο να λέγη ότι είναι άθώος. Κατόπι όμως, πιεζόμενος από τόν άνακριτή του τὰ λέγει όλα, άφου πρώτα ο κ. Λιονέλ του ύποσχέθηκε ότι δεν θα άποκαλύψη τίποτε προτού γίνη η δίκη του... Κατασπινυγμένος ο άνακριτής θέλει να τόν άφήση ελεύθερο, μα ο Γκοντεφρουά έπιμένει να μείνη στην φυλακή και να δικασθή για να κερδίση έτσι ζελέως την ήθική του άποκατάσταση και να παραδώση τόν άληθινό ένοχο στην δικαιοσύνη.

Η Μαρκέλλα έν τώ μεταξύ, μόνη πάλι στον κόσμο, και άποφασισμένη να κρατήσει άκόμη το μυστικό της φεύγει από τόν σπίτι της Μαρί-Ζάν. Προτού άπομακρυνθή όμως από τόν μέρος όπου τόσες δραματικές ώρες έζησε, πηγαίνει να προσκυνήσει στον κοινό τάφο των Γάλλων και Γερμανών στρατιωτών, που παρ' όληγόν να γίνη και δικός της τάφος και να προσευχηθή.

Στην βάση του μεγάλου σταυρού που δείχνει τόν μέρος και μισοσκεπασμένη από τόν χιόνι την βρρίκει ο Ρενέ Μαρτέλ, που είχε δραπετεύσει με τούς δυο συντρόφους του από την αϊμαλωσία και που είχε μάθει ότι η Μαρκέλλα ζή. Δεν την άναγνωρίζουν όμως στην άρχή, όπως είναι ντυμένη άγορίστικα και είναι σκεπασμένη με τόν χιόνι. «Ω! λέγει, ο Μπισκού, φαίνεται πως αυτός έδω δεν φοβάται τόν κοινό καθόλου...» «Έτσι φαίνεται», λέγει ο Ζαρλό.

44.

(Η συνέχεια)

Έτσι φαίνεται, λέγει και ο Ζαρλό. Ποιά ένστικτο, ποιά τρελή έλπίδα έσπρωξε τόν Ρενέ Μαρτέλ; Όρμησε, πήρε τόν πα-

οι στα χέρια του, χωρίς καν να τόν κυτάξη, θέβαιος ότι είναι η Μαρκέλλα, ό-τι δεν μπορεί παρά να είναι η Μαρκέλλα.

Και μια φωνή, φωνή άνέκφραστης χαράς σχίζει την ήρεμια των τάφων.

—Μαρκέλλα! Μαρκέλλα!

Είπε πράγματι τόν νέο κορίτσι. Είχε μείνει εκεί προσευχομένη για τόν Ρενέ... και τόν χιόνι που έπεφτε σιγά—σιγά και την σκέπαζε όλοένα, νάρκωνε ύπουλα όλο τόν σώμα της και την έρριπτε σε ένα είδος ληθάργου.

Ο Μαρτέλ είναι καθισμένος στο χιόνι. Την λικνίζει μέσα στην άγκαλιά του και την φωνάζει κλαίοντας σχεδόν από τρόμο και άπελπισία.

—Μαρκέλλα! Δεν είναι δυνατόν να πέθανε. Μαρκέλλα, ξύπνα, Μαρκέλλα!

—Γρήγορα, πρέπει να την πάμε στο πανδοχείο, λέει ο Μπισκού. Έκει θα την περιποιηθούμε καλλίτερα.

Λίγα λεπτά αργότερα βρίσκονταν για δεύτερη φορά στο πανδοχείον Μπουρζερί. Εύτυχως που τόν χιόνι δεν είχε συμπληρώσει τόν έργον του. Ήτανε λίγη ώρα που η νέα είχε ζαλισθή και στη θερμή ατμόσφαιρα του πανδοχείου συνέρχεται σιγά—σιγά. Άνοίγει τὰ μάτια της και παρατηρεί κατάπληκτη τούς τρεις φίλους, χωρίς να βλέπη κανένα, χωρίς να άναγνωρίση κανένα. Σιγά, σιγά όμως η ζωή άναρχεται. Ο Μαρτέλ την έχει εαπλώσει σε μια πολυθρόνα. Όρθιος μπροστά της, ένω η καρδιά του χτυπά τρελλά, περιμένει την πρώτη λέξη που θα ψιθυρίσουν τὰ άγαπημένα αυτά χείλη, τὰ χείλη που είναι τόσο χλωμά, τόσο άχρωμα.

Ο Μπισκού και ο Ζαρλό επίσης είναι πολύ συγκινημένοι. Η φίλια που συνδέει και τούς τρεις είναι τόσο δυνατή, που είναι άφωτισμένοι ο ένας στον άλλο μέχρι θανάτου. Και την παιδούλα αυτήν που άγαπά ο Ρενέ την άγαπούν και έκείνοι σαν μια άδελφούλα.

Άποσύρθηκαν διακριτικά στο θάθος τού δωματίου και περίμεναν.

Τό βλέμμα της Μαρκέλλας καρφώνεται στο πρόσωπο του Μαρτέλ. Μα δεν πιστεύει αυτό που βλέπει και ξανακλείνει τὰ μάτια της. Σε λίγο τὰ άνοίγει πάλι και κυττάζει άκόμη. Τό πρόσωπο του νέου είναι γελαστό, πλημμυρισμένο στα δάκρυα.

Τὰ χείλη της ψιθυρίζουν σιγά, σιγά:

—Έκείνος πέθανε! Δεν είναι άλλη—θεια!... Έκείνος πέθανε, και εγώ προσευχόμουν γι' αυτόν...

—Μαρκέλλα! Μαρκέλλα άγαπημένη μου! τραυλίζει ο Ρενέ φιλώντας τὰ χέρια της.

Έκείνη σηκώνεται όρθια, κοντεύοντας να τρελλαθή από την χαρά. Περνά τὰ δάκτυλά της επάνω στο μέτωπό του, σαν να θέλη να θεεστιάσθι καλά ότι είναι ζωντανός, ότι δεν είναι η θλιβερή όπτασία των όνείρων της.

—Εσύ! λέγει, Έσύ!!

—Ναι!

Τότε συγκεντρώνοντας όλο τόν έρωτά της σε μια κραυγή, συνδέοντας έτσι την εύτυχισμένη αυτή μέρα όπου ξαναβρίσκονταν με την τραγική μέρα της μάχης, όπου έτοιμοθάνατη είχε κάνει την έξομολόγησή της, εκείνη λέγει.

—Ω, Ρενέ, άγαπημένε μου! Ρενέ μου, πόσο σ' άγαπά!!

—Μαρκέλλα μου, Μαρκέλλα! έπαναλαμβάνει εκείνος αδιάκοπα κατά—χλωμος από την συγκίνηση.

Στό θάθος του πανδοχείου ο Μπισκού δίνει μια σκουντιά του Ζαρλό.

—Ε! γέρο, κλαίς;

Και ο Ζαρλό, με τόν μακρουλό, άδυ—νατισμένο του πρόσωπο που μορφάζει άνάμεσα στα δάκρυά του άπαντά:

—Έτσι φαίνεται.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ

Η φωτιά έκαίε αδιάκοπα στο τζάκι του πανδοχείου και θέρμαινε την αίθουσα. Είχε νυχτώσει ήδη και μια μικρή λάμπα πετρελαίου είχε άναφθή επάνω στο τραπέζι.

Οι τρεις σύντροφοι έμεναν εκεί παρατηρώντας τόν νέο κορίτσι που είχαν ξαναβρή.

Η Μαρκέλλα είχε τελειώσει την άφήγηση των γεγονότων που είχαν συμβή σε όλο αυτό τόν διάστημα. Είχε μάθει από τόν Ρενέ ότι κατά τόν διάστημα της αϊμαλωσίας τους είχε άποκαλύψει τόν μυστικό τους στον Μπισκού και τόν Ζαρλό, νομίζοντας ότι εκείνη είχε πεθάνει. Εκείνη συνέχισε την ιστορία της μπροστά τους. Τους είπε πως άνεγνωρίσε την μητέρα της, για ποιά λόγο δεν είχε άποκαλύψει την ταυτότητά της ένθυμούμενη τὰ τελευταία λόγια της Λίνας Κίφφερ και τούς άφηγήθηκε ύστερα τόν τραγικό θάνατο της Μαρί-Ζάν. Ύστερα έμεινε σιωπηλή.

Έν πάση περιπτώσει, δεσποινίς, είπε ο Μπισκού, μπορείτε να ύπολογίζετε σ' έμάς. Τώρα δεν είσθε πιά μόνη.

Έχετε τρεις γερούς άνδρας για να σας ύπερασπίσουν... τουλάχιστον άν ά-χι άμέσως... για να σας ύπερασπίσουν αργότερα.

Εκείνη ρώτησε με άπορία και άνησυχία συγχρόνως.

—Γιατί όχι άμέσως;

—Γιατί δεν είμαστε ελεύθεροι Μαρκέλλα, είπε ο Ρενέ παίρνοντας τὰ χέρια της με τρυφερότητα.

—Δεν είσθε ελεύθεροι;

—Όχι. Έξακολουθούμε να είμαστε στρατιώτες. Οι άλλοι μάχονται άκόμη, μάχονται παντού... Δεν δραπετεύσαμε για να μείνουμε άργοι. Δραπετεύσαμε για να ξαναπάρωμε την θέση μας στον πόλεμο...

—Θα μείνουμε στρατιώτες όσον καιρό έξακολουθεί ο πόλεμος, είπε ο Μπισκού.

—Έτσι φαίνεται! πρόσθεσε και ο Ζαρλό.

Η Μαρκέλλα έσφιξε διαδοχικά τὰ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

χέρια και των τριών.

Μόνο η φωνή της κόπηκε σε ένα λυγμό.

—Ναι, είπε, πρέπει να πολεμήσετε ως τόν τέλος...

—Μπορούμε όμως, συνέχισε ο Ρενέ να μείνουμε δυο—τρείς μέρες. Και να άναλαβώμε ύπηρεσία στον στρατό, άφου έξασφαλίσωμε την ζωή σου, ως τόν τέλος του πολέμου. Άπό αύριο θα προσπαθήσω να πάρω πληροφορίες για την μητέρα σου, για τόν κύριο ντε Λαντεναί, για όλο τέλος πάντων αυτό τόν μυστήριο, που σου διέφυγε έσένα, και τόν όποιον ύπόσχομαι να έξιχνίσω έγώ... Δυο—τρείς μέρες μού φθάνουν για να καταλάβω τι συμβαίνει. Θα δώ τότε εάν σε άπειλεί κανείς κίνδυνος και προτού σε άφήσωμε, θα σκεφθώμε και θα άποφασίσωμε τι πρέπει να κάνωμε.

—Η άγάπη μου σκότωσε την κό-

νοδοχείον.

Ευθύς από τόν άλλο πρωί οι τρείς σύντροφοι άρχισαν τις έρευνές τους για να διευκρινίσουν την μυστηριώδη αυτή ύπόθεση. Πέρασαν τρείς μέρες. Στην άρχή πληροφορήθηκαν πράγματα που τὰ έγνώριζαν ήδη από την άφήγηση της Μαρκέλλας. Όλος ο κόσμος ήταν σύμφωνος, ότι ο κόμης Γκοντεφρουά, ο άτιμος, άσωτος και έγωιστής σύζυγος της Βέρθας, είχε δολοφονήσει την θεία της για να πάρη την κληρονομία της.

Δεν είχε γνωσθή άκόμη η δεύτερα κατηγορία που έθάρυνε τόν κόμητα. Κανείς δεν είχε ιδέα του δράματος του Βάρτ. Οι μόνοι που τόν έγνώριζαν ήσαν ο Ζερβαί, η Βέρθα και ο κύριος Λιονέλ. Ο κατηγορούμενος ήταν στην φυλακή και δεν ύπήρχε φόβος να τόν διαδώση. Και όμως τρείς μέρες μετά την σύλληψη του κυρίου ντε Λαντεναί, όλος ο κόσμος είχε μάθει τόν μυστικό αυτό. Σάν κεραυνός έπεσε η είδηση ότι ο κύριος ντε Λαντεναί δεν είχαν άπολογηθή για την δολοφονία της Μαρί-Ζάν. Άλλά κατηγορείται άκόμη και για την δολοφονία του παιδιού της γυναίκας του.

Άπό ποιόν προερχόταν η άδιακρισία αυτή; Όχι φυσικά από τόν κύριο Λιονέλ και τόν Γκοντεφρουά. Έμεναν λοιπεν ο καλός Ζερβαί και η κόμησσα.

Η κόμησσα άνω μιά φορά είχε φύγει η τρομερή έπιστολή που κατηγγέλει τόν σύζυγό της, είχε κλειδωθεί σέ διαμερίσματα της δεν θέλησε να δεχθή κανένα, ούτε και τόν Ζερβαί άκόμη. Την κατείχε άκόμη η παράξενη παρρησία που της έφερν τὰ τελευταία λόγια τού Γκοντεφρουά, όταν ά-νέφερε τόσο μυστηριωδώς τὰ δυο φιλήματα που είχαν χαϊδέψει τόν μέτωπό της στην κοιλάδα του Τρέζα. Η παρρησία αυτή είχε έξελιχθή σε άγωνία και τόσο μεγάλη μάλιστα που είχε ξεχάσει όλα τὰ τελευταία γεγονότα, όλα, άκόμη και την Μαρκέλλα, όλα, εκτός από τις μακρινές άναμνήσεις

της μητρικής τραγωδίας που είχε δραματισθή έκει κάτω και την όποια είχε ύπαινηθή τόσο καθαρά ο Γκοντεφρουά.

Όστε ούτε η Βέρθα δεν μπορούσε να είναι η αίτία της διαδόσεως αυτής.

Έμενε ο Ζερβαί... Ήταν περιττόν να άναζητήση κανείς άλλου τόν δράστη. Ο Ζερβαί, στην άρχή με ύπαινηγμούς, αργότερα με όλες τις λεπτομέρειες, είχε διαδώσει σιγά—σιγά τόν μυστικό σε όλο τόν τόπο. Και η είδηση έξέσπασε άπότομα ένα πρωί.

—Η άγάπη μου σκότωσε την κό-

Δεν είχαν ανταλλάξει ούτε μια λέξη μέσα σ' άμάξι.

ρη της γυναίκας του.

Έτσι τόν πληροφορήθηκε και ο Ρενέ Μαρτέλ. Δεν γνώριζε τόν Γκοντεφρουά. Δεν μπορούσε να κρίνη παρά μόνον από τὰ φαινόμενα. Πώς μπορούσε να σκεφθή καλό για έναν άνθρωπο που όλος ο κόσμος κατεδικάζε τόσο δυνατά, με μια παράξενη και άπόλυτη όμορφία;

—Τι θα συνέβαινε άν η Μαρκέλλα έπεφτε στα χέρια τού ανθρώπου αυτού; σκέφθηκε στην άρχή.

Ύστερα, άπότομα, ένας ψίθυρος ύπόκωφος στην άρχή, που έξελείχην αργότερα σε μια κεραυνόβολο είδηση, τόν έπληροφόρησε:

—Ο Γκοντεφρουά δολοφόνησε την Μαρκέλλα στις 8 της νύχτας τού Βάρτ.

Τότε άνασκήκωσε τούς όμους του και η πρώτη του σκέψη ήταν ότι έπαίρναν στραβό δρόμο. Έπέστρεψε τόν έραδου στο πανδοχείον Μπουρζερί, κι έκει

είπε στην Μαρκέλλα.

—Περιγράψτε μου τὰ χαρακτηριστικά του κυρίου ντε Λαντεναί.

Έκείνη ύπήκουσε και τού παρέστη—σε τόν Γκοντεφρουά όπως ήταν: Ύψηλός, λεπτός, κομψός, με μια έξαιρετική είλικρίνεια και γλυκύτητα στους τρόπους. Έντελώς τὰ αντίθετα από ό,τι φανταζότανε ο Ρενέ.

—Τότε, τότε λοιπόν, είπε, ο κύριος ντε Λαντεναί δεν έχει τίποτε τόν κοινόν τουλάχιστον στην εμφάνιση, με τόν τυχοδιώκτη που σας παρέλαβεν από τόν Ραίσην;

Η Μαρκέλλα χαμογέλασε. Ο ένας είναι γοητευτικός, είπε. Ο άλλος... είναι ένα τέρας.

—Όστε, σκέφθηκε ο Μαρτέλ, άφου τόν τέρας έπεχείρησε να δολοφονήση την Μαρκέλλα στο βουνό, δεν μπορεί να είναι ο κύριος ντε Λαντεναί.

Αυτή ήταν η πρώτη του σκέψη. Ύστερα όμως συλλογίστηκε:

—Άφου η κυρία ντε Λαντεναί κατηγορεί τόν σύζυγό της ότι έδολοφόνησε την Μαρκέλλα, άφου τόν κατήγγειλε, άσφαλώς θα παρουσίασε άποδείξεις... Τι άποδείξεις όμως; Βέβαια η Μαρκέλλα δεν πέθανε άφου έγώ την έβγαλα από τόν ποταμό... τόν έγκλημα πάντως έγινε. Ο άμαξας, τόν όποιον άνεγνωρίσε αργότερα η Μαρκέλλα στρατιώτη στον γερμανικό στρατό, είναι άσφαλώς ο άυτόουρος τού έγκλήματος. Είναι άραγε ο μόνος ένοχος ή «εργαζόταν» για λογαριασμό ενός άλλου; Μήπως ο άμαξας αυτός ήταν συνένοχος του κυρίου ντε Λαντεναί;

Έν πάση περιπτώσει η Μαρκέλλα είχε σωθεί από την δολοφονία αυτή, η Μαρκέλλα ήταν ζωντανή και η άποκαύση αυτή μπορούσε να φέρη νέον φώς στις άνακρίσεις.

Έπρεπε τώρα ο Ρενέ να είδοποιήση γι' αυτό η τη Βέρθα ή τόν άνακριτή.

Ποιόν όμως από τούς δυο; Άίσταζε. Τὰ λόγια της Λίνας Κίφφερ, που τού είχε έπαναλάβει τόσες φορές τόν νέο κορίτσι, ξαναρχόταν στο μυαλό του. Είχε αντίληψη την λογική συνοχή. Ο ίδιος άνθρωπος είχε άποφασίσει που συνέδεε τὰ δυο αυτά έγκλήματα.

Και τούς δυο φόνους: Της Μαρί-Ζάν και της Μαρκέλλας. Άν ο Γκοντεφρουά ήταν άθώος και για τόν ένα, ήταν άθώος και για τόν άλλο. Τότε λοιπόν ποιός ήταν ο πραγματικός ένοχος; Ο ένοχος αυτός ήταν ελεύθερος και έπαγρυπνός, έτοιμος χωρίς άμφιβολία να συμπληρώση τόν καταχθόνιον έργον του. Στην περίπτωση αυτή, δεν ήταν άπερίσκεπτα να ρίξουν έτσι στην δημοσιότητα ένα μυστικό, που είχε φυλαχθή ως τώρα τόσο καλά, που είχε φυλαχθή από την Μαρί-Ζάν άκόμη και πέρα από τόν θάνατό της; Η Λίνα Κίφφερ είχε μαντεύσει σωστά με τόν ύπερτατό ένστικτο των μελλοθανάτων.

Δεν είναι σωστό να κρατήσω τόν μυστικό αυτό για τόν έαυτό μου, έξήγησε στους δυο φίλους του. Θα πάω να βρω τόν κύριο Λιονέλ, τώρα άμέσως. Και αύριο θα φύγωμε για να καταταχθώμε σε ένα όποιοδήποτε σύστημα.

—Δεν είναι σωστό να κρατήσω τόν μυστικό αυτό για τόν έαυτό μου, έξήγησε στους δυο φίλους του. Θα πάω να βρω τόν κύριο Λιονέλ, τώρα άμέσως. Και αύριο θα φύγωμε για να καταταχθώμε σε ένα όποιοδήποτε σύστημα.

Η ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ

Τό ίδιο έκεινο πρωί έφθασαν στο δικαστήριο τού Σεντάν και παρουσιάστηκαν στο γραφείον του άνακριτού

ο Ζερβαί Φλοριζέ και η κόμησα Βέρθα ντε Λαντεναί.

Είχαν προσκληθῇ τὴν προηγούμενη ἀπὸ τὸν κύριον Λιονέλ. Ὁ ἀνακριτὴς δὲν εἶχε ξαναδῇ τὴν Βέρθα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τῆς Μαρί-Ζάν καὶ δὲν τὴν εἶχε ἀνακρίνει ἀκόμη σχετικὰ μὲ τὴν καταγγελία τῆς ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ζερβαί, ὁ δικαστὴς εἶχε διατάσει πολὺ προτοῦ τὸν καλέσῃ. Φοβόταν ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὴν αὐτοκυριαρχία του ἀπέναντι σὲ ἕναν τόσο ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον.

Ὁ ἰαλὸς Ζερβαί καὶ ἡ κόμησα εἶχαν ἔλθει μαζί. Δὲν εἶχαν ἀνταλλάξει οὔτε μιὰ λέξη μέσα στὸ ἀμάξι πού τοὺς ἔφερνε. Ἡ ἀγωνία τῆς Βέρθας ἐξακολουθοῦσε. Εἶχε δίκιο ὁ Γκοντεφρουά ὅταν τῆς ἔλεγε φύγοντας ἀπὸ τὴν Γκλιοριέ: «Θάθελα νὰ ρίξω στὴν ψυχὴ σας λίγη ἀνησυχία... αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ μὴν μου ἐκδίκηση». Ὡ πῶς τὸ εἶχε ἐπιτύχει καὶ πῶς εἶχε ἐκδικηθῇ ἤδη.

Σιωπηλὸς ὁ καλὸς Ζερβαί τὴν παρατηροῦσε. Διαισθανόνταν ὅτι κάτι συνέβαινε στὴν ψυχὴ τῆς, ὅτι κάτι ἔχανε ἀπὸ τὴν ἐξουσία πού εἶχε ἐπάνω τῆς. Τῆς εἶπε μὲ γλυκύτητα ἐνῶ στὰ μάτια του ἀνέβαιναν δάκρυα:

—Τί συμβαίνει Βέρθα; Μήπως σὰς προσέβαλαν;

Ἐκείνη ἐρρίγησε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὄνειρον. Τοῦ ἔσφιξε ἐλαφρὰ τὸ χέρι.

—Ὀχι... φίλε μου... ὄχι!

—Βέρθα, μετανοεῖτε γι' αὐτὸ πού κάνατε;

Μὲ μιὰ φωνὴ ἀκόμη πιὸ ἀδύνατη ἐκείνη ἀπάντησε:

—Δὲν μετανοῶ...

Ὁ ἀθλιὸς ἐνοιῶσε ἕνα ρίγος ἀκαθόριστου τρόμου, τοῦ φάνηκε ὅτι τὸ ἔδαφος ὑποχωροῦσε ὑφαντικὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Γιατὶ στὸν τόνο μὲ τὸν ὅποιον ἡ Βέρθα εἶχε πῇ τὰ λόγια αὐτὰ ὑπῆρχεν ἡδὴ ἡ τύχη... ὑπῆρχε ἡ ἀγάπη...

Τότε ἔκλεισε τὰ μάτια του, ζάρωσε στὴν γωνία τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ ὡς τὸ δικαστήριον δὲν εἶπε πιά λέξη.

Καὶ ἡ Βέρθα ξαναθυβίστηκε στὴν δειροπόλησὶ τῆς...

■ ■

Ὁ κύριος Λιονέλ ἐδέχθη πρῶτα τὴν κόμησα ντε Λαντεναί.

—Κυρία, εἶπε, θέλησα νὰ σὰς ἀπευθύνω μερικὲς ἐρωτήσεις, σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας καταγγέλλετε τὸν σύζυγό σας ὅτι ἐδολοφόνησε τὴν κόρη σας. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ πῆτε ἐν πρώτοις ἂν ἔχετε ἄλλες ἀποδείξεις—πραγματικές—ἐκτὸς ἐκείνων πού περιέχονται στὴν ἐπιστολὴ αὐτῇ.

—Σὰς εἶπα ὅλα ὅσα ἐγνώριζα.

—Τὸ φανταζόμουν... Μιὰ ἐρώτηση μόνον... τίς λεπτομέρειες αὐτὲς τοῦ θανάτου τῆς Μαρκέλλας ἀπὸ ποῖον τίς πληροφορηθήκατε;

—Απὸ τὸν Ζερβαί.

—Καὶ ὁ Ζερβαί ἀπὸ ποῖον τίς εἶχε μάθει;

—Απὸ τὸν ἴδιον τὸν κόμητα.

—Εἰς τὸν τρόπον ὥστε ἂν ὁ κόμης ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ του, κανεὶς δὲν θὰ ὑποψιάζετο τὸ ἐγκλήμα αὐτό.

—Εἶνε ἀλήθεια.

—Εἶνε πολὺ παράξενο ὅτι γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ γιὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ

ἐγκλήμα ὁ κόμης ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ ἐπάνω του ὅλες τίς ὑποψίες, ὅπως καὶ γιὰ τὴν δολοφονία τῆς Μαρί-Ζάν.

Μποροῦσε νὰ κρυφθῇ περίφημα καὶ ὅμως, κάνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, κυρία, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ αὐτῇ εἶνε πολὺ παράξενη γιὰ ἕναν ἔνοχο, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἡ ἀσυνείδητος... ἡ τρελλός... ἡ ἀπλούστατα ἀθῶος...

—Ὡ! κύριε, κύριε, τὸν ὑπερασπίζετε... Μιὰ λέξη σὰς παρακαλῶ, μιὰ μόνον λέξη γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητά του... καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ μὲ ἀπαλλάξετε ἀπὸ ἕνα φρικτὸ μαρτύριο... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὸν κατήγγειλα, δὲν ξεύρω γιὰτί ἔχω τύψεις. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού φυλακίσθηκε φοβοῦμαι...

—Ἄν ὑπάρχουν ἀποδείξεις, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ ἀνακριτὴς, θὰ δοθοῦν στὴν ὥρα τους. Κατηγορεῖτε τὸν σύζυγό σας γιὰ ἕνα τρομερὸ ἐγκλήμα. Εὐαρεστηθῆτε νὰ συμπληρώσετε τίς καταγγελίες σας, ἀπαντώντας στὶς ἐρωτήσεις μου.

Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς, προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ ἕνα στεναγμό.

—Δὲν πιστέψατε ποτὲ στὸν ἔρωτα τοῦ κυρίου ντε Λαντεναί;

—Ναί... Ὡς τὴν ἡμέρα πού κατάλαβα ὅτι μὲ παντρευόταν γιὰ τὴν περιουσία μου. Ἐξηγηθήκαμε ἄλλωστε ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου.

—Καὶ σεις—ἐπιτρέψτε μου τὴν ἐρώτησιν—δὲν τὸν ἀγαποῦσατε λοιπόν;

—Τὸν ἀγαποῦσα ὡς τὴν ἡμέρα πού κατάλαβα ὅτι ἦταν ἀνάξιος τῆς ἀγάπης μου.

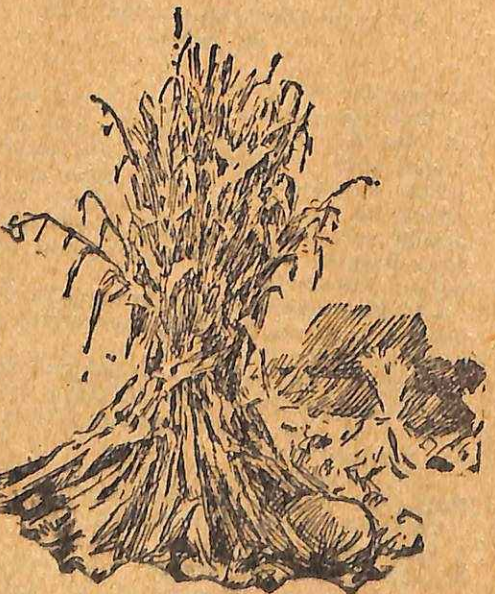
—Ποιὰ ἦταν ἡ στάση του ἀπέναντί σας;

—Μελαγχολικὴ καὶ καρτερικὴ. Νόμιζε τὸν ἑαυτὸ του ὑποχρεωμένο νὰ παίξῃ μιὰ κωμῶδιαν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη.

—Διεδόθη ὅτι φιλονεικοῦσατε συχνά, ὅτι σὰς κακομεταχειρίζονταν...

—Ψέμματα. Ποτὲ δὲν μὲ κακομεταχειρίστηκε. Πάντοτε μοῦ φερόταν μὲ εὐγενικὴ τρυφερότητα.

—Ποῦ ἀποδίδετε τίς ἐξωφρενικὰς του σπατάλας;

—Πρωτῆς ἐκείνων νὰ σὰς πληροφορήσῃ. Ἐγὼ δὲν ἀναμειγνύομαι στὶς ὑποθέσεις σας.

—Ἐν συμπεράσματι, ἐκτὸς ἀπὸ τίς σπατάλας αὐτὲς, δὲν ἔχετε νὰ μεμφοθῆτε τίποτε τὸν κύριον ντε Λαντεναί στὴν συμπεριφορὰ του ἀπέναντί σας.

—Εἶνε ἀλήθεια, τότε ὁ κύριος ντε Λαντεναί ὑπῆρξε πάντοτε ἀφογὸς ἀπέναντί μου.

—Καὶ τὴν... κωμῶδιαν αὐτῇ τοῦ ἔρωτος... τὴν ἐπαίξε χωρὶς καμμία διακοπὴ σ' αὐτὰ τὰ δύο χρόνια, χωρὶς νὰ θαραθῇ ποτέ;

—Ποτέ.

—Καὶ δὲν πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό σας ὅτι μπορούσε στὴν πραγματικότητα νὰ σὰς ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

—Μερικὲς φορές... Ὅταν τὸν ἀντελήφθηκα νὰ κλαίῃ στὸ δωμάτιό μου... ἐνῶ ἦταν βέβαιος ὅτι ἔλειπα. Πιστεύω ὅτι ἔκλαιε σ' ἀλήθεια.

—Ἐκλαίει! εἶπε ἀτόμοι ὁ δικαστὴς, καὶ δὲν σκεφθήκατε ποτὲ ὅτι καταστρέφατε τὴν ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου πού σὰς ἀγαποῦσε εὐκρινῶς.

Μιὰ θανάσιμη ὠχρότης εἶχε ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπο τῆς Βέρθας. Φαίνονταν ἔτοιμη νὰ λυποθιμῇ. Μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούονταν, μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα, ψιθύρισε.

—Ὡ, κύριε, κύριε. Γιατὶ μὲ βασανίζετε ἔτσι; Τί ξέρετε; Ἄν ξέρετε τίποτε... λυπηθῆτε με, μὴ μὲ ἀφήνετε ἔτσι... Μιλήστε, ἀπὸ οἷκτο τοῦλάχιστον γιὰ μένα... Δέν... δέν... ζητῶ παρὰ νὰ πιστέψω.

Καὶ μὲ μιὰ φωνὴ σπαρακτικὴ πού ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ κατάβραχια τοῦ εἶναι τῆς συνεπλήρωσε.

—Ὡ! νὰ πιστέψω! νὰ πιστέψω!... Νὰ μάθω ὅτι εἶνε ἀθῶος, ἀθῶος γιὰ ὅλα, γιὰ ὅλα... Ὡ, κύριε, λυπηθῆτε με... μιλήστε θέλω νὰ πιστέψω. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου συντριμμένο κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς φρίκης. Νὰ πιστέψω, Θεέ μου, νὰ πιστέψω!...

Εἶχε πέσει γονατιστὴ, ἱκετεύοντας. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ κάτω ἀπὸ τὴν φανερὴ συγκίνησίν του, νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ δικαστὴς θὰ μιλοῦσε... Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ὥρα δὲν εἶχε σημεῖναι ἀκόμη. Εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ σιωπήσῃ. Καὶ δὲν μίλησε...

Η ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΕΡΒΑΙ

Λίγα λεπτά μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας ντε Λαντεναί, ἐμπαινε στὸ γραφεῖον τοῦ Ἀνακριτοῦ, τυπικός, μελαγχολικός, μὲ τὸ βλέμμα σκιασμένο κάτω ἀπὸ τὰ μισοχαμηλωμένα του βλέφαρα ὁ καλὸς Ζερβαί.

—Καθῆστε, κύριε Φλοριζέ.

Ὁ δικαστὴς εἶχε πάρει πάλι τὸ συνηθισμένο του χαμόγελο. Τὸ παιχιδί ἔχει ἀρχίσει. Καὶ αὐτὸ πού παίζεται, εἶνε τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀνθρώπου...

—Διευθύνετε τὸ νηματουργεῖόν τοῦ Ἀλικοῦρ ἀφ' ὅπου ζοῦσε ὁ κύριος Τερλάν καὶ μέχρι σήμερα ἀκόμη. Ἀφ' ἐτέρου ἦσαν σταν στενὸς φίλος τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομησῆς στὴν Γκλιοριέ, συνεπὲς κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲ πληροφορήσῃ καλλιτέρα ἀπὸ σὰς γιὰ τίς ὑποθέσεις τοῦ νηματουργεῖου, γιὰ τίς ὑπερμετρικὰς δαπάνας τοῦ κυρίου ντε Λαντεναί καὶ γιὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς περιουσίας του.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Μάτια γαλανὰ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟ ΦΙΛΛΑΙ

Τὴν λέγανε Μπιάνκα κι' εἶχε ἕνα διάφανο προσωπάκι πού τὸ κορνίζωναν ξανθεὶς μπούκλες, ἕνα παιδιαστικό προσωπάκι ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἐλαμπαν δυὸ παράξενα γαλανὰ μάτια πού κύτταζαν κατάματα τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς νὰ δειλιάσουν ποτέ.

Ἐκείνος ἦταν ὁ μηχανικός Μάριο Λουράνι. Εἶχε μενίει πολλὰ χρόνια στὶς Ἀποικίες ὅπου εἶχε μάθει νὰ μὴν μιλᾷ πολὺ, νὰ μὴν γελᾷ πολὺ καὶ νὰ ἐπαρκῇ στὸν ἑαυτὸ του.

Καὶ νὰ πού στὸν γυρισμό του, σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ τῶν Ἀλπεων εἶχε συναντήσῃ τὴν Μπιάνκα. Τὴν ἀντάμωσε σ' ἕνα δύσβατο μονοπάτι καὶ τοῦκανε ἐντύπωση τὸ τίμιό τὸ ἀνοιχτόκαρδο προσωπάκι τῆς καὶ τὰ μάτια πού κύτταζαν ὀδυνώδιστα.

—Ἀπέχει πολὺ ἀποδοῦ ἡ λιμουίλα; τὴν ρώτησε.

Δὲν τὸν ἔγνοιζε καὶ τόσο γιὰ τὴν ἀπόστασιν. Ἦθελε ὅμως ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς. Κι' ἡ φωνὴ τῆς ἦταν εὐκρινὴς καὶ διάφανη σὰν τὸ πρόσωπό τῆς.

—Δὲν εἶναι μεγάλη ἡ ἀπόστασις. Ὁ δρόμος ὅμως εἶναι δύσκολος στὸ τέλος. Ἐκεῖ πηγαῖν κι' ἐγώ.

Περπατώντας πλατὶ-πλατὶ, στὸ στενὸ μονοπάτι, δὲν μιλοῦσαν. Τέλος ἔφθασαν. Ἡ λιμουίλα φαίνονταν πιὸ γαλάζια τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ ἄσπρα χιόνια. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἦσαν πιά φίλοι. Ἐκείνος ἔμαθε πῶς τὴν λέγαν Μπιάνκα, ἔμαθε τόσα πράγματα καὶ τῆς διηγῆθηκε τόσα γιὰ τὴν ζωὴν του, γιὰ τὴν σημερινὴ μοναξιά του. Εἶπε μέσα σὲ μιὰ ὥρα τόσα πολλά, πού ἴσως νὰ μὴν τὰ εἶχε πῇ σὲ ὀλόκληρο χρόνο κι' ἴσως νὰ εἶπε καμμιὰ λέξη παραπάνω, μὲ ἀφέλεια παιδιοῦ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν χαρὰ νὰ τοῦ χαμογελοῦν μάτια τόσο εὐκρινῇ, πού κύτταζαν τόσο ὁμορφα κατὰματα.

—Φίλος δὲν ἔχετε; Εἰσθε πάντα μόνη;

—Σχεδὸν πάντα.

Ἐπέστρεψαν μαζί σιωπηλοὶ καὶ πάλι, βλέποντάς τὴν νὰ προχωρῇ μπροστὰ του, ὁ Μάριο ἐνοιῶσε μιὰ παράξενη χαρὰ.

Ὑστερὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν πρώτη συνάντησιν, ξαναδωθήκανε πολλὲς φορές σὲ διάφορα μονοπάτια, σὲ μακρινὰ καταφύγια. Κι' ὁ πόθος νὰ βλέπῃ τὰ χαμογελοῦν αὐτὰ τὰ γαλανὰ μάτια τὸν ἔκανε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν ἔρωτά του στὴν Μπιάνκα πού τοῦ ἀποκρίθηκε σφίγγοντάς του τρυφερὰ τὸ χέρι.

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Πολύ.

Τὴν ζήτησε σὲ γάμο κι' ὁ πατέρας τῆς ὥρισε νὰ γίνουν οἱ γάμοι σ' ἕνα χρόνο.

■ ■

Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο ξαναδωθήκανε στὸ χωριὸ τῶν Ἀλπεων ὅπου εἶχαν γνωρίσῃ. Ἐνὰ βράδυ, ἐπέστρεψαν, ἐκείνος κι' ἡ Μπιάνκα, ἀπὸ ἕναν μακρινὸ περίπαιτο, κατάκουρασμένοι. Ἦσαν οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ παραθερισμοῦ κι' ἤθελαν ν' ἀποχαιρετήσουν ἀπὸ κοντὰ τίς ἐρημικὰς κορυφές. Τὸ σκοτάδι, καὶ μαζί μὲ τὸ σκοτάδι, τὸ κρύο, τοὺς κατέλαβε στὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Κάτω στὴν πεδιάδα εἶχαν ἀνάψει ἤδη ὅλα τὰ φῶτα. Ὁ πευκῶνας, ἀντιθέτως, ἦταν γεμάτος σκιὰς καὶ φαντάσματα κάτω ἀπ' τὸ ἀσημένιο χᾶδι τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ Μπιάνκα κρύωνε μὲ

τὸ ἐλαφρὸ ντύσιμό τῆς κι' ὁ Μάριο προσπαθοῦσε νὰ τῆς ζεστάνῃ τὰ παγωμένα χέρια. Ὑστερὰ, γιὰ νὰ τὴν ζεστάνῃ καλλύτερα, γιὰ νὰ πάψῃ ἡ σύγκορμη ἀνατριχίλα τῆς, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἀντιθέτως ὅμως κι' αὐτὸν τὸν κυρίεψε μιὰ πιὸ δυνατὴ ἀνατριχίλα. Ψιθύρισε τὸ ὄνομά τῆς, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε μὲ περισσότερη ὀρμὴ στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀποτελοῦσαν οἱ δυὸ μαζί μιὰ μονάχα ὑπαρξιν...

Ἡ ἀναμονὴ ὡς τὴν μέρα τῶν γάμων συνεχίστηκε στὴν μεγάλη μακρινὴ πόλιν, τόσο μακριὰ ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ τοὺς πευκῶνες. Ὁ Μάριο κύτταζε τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας καὶ βλέποντάς τα τόσο γαλανὰ καὶ διαυγῇ, συλλογιζόταν πῶς μόνο στὸ ὄνειρό του τὰ εἶχε δῇ νὰ θολώνουν. Κύτταζε τὸ σοβαρὸ κι' ὁμορφο πρόσωπό τῆς, συλλογιζόταν πῶς μονάχα στὸ ὄνειρό του...

Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο ξαναδωθήκανε...

νειρό του τὸ εἶχε δῇ νὰ χάνῃ τὴν διάφανειά του καὶ νὰ προσφέρεται ὀλοκαύτωμα στὸν ἔρωτα, κάτω ἀπ' τὸ μαγικὸ χᾶδι τοῦ φεγγαριοῦ.

■ ■

Μιὰ μέρα, ἡ Μπιάνκα ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα ἀπ' τὴν ἐταιρεία οἰκοδομῶν ὅπου εργαζόταν ὁ Μάριο. Δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ γιὰτί δὲν ἦταν σοβαρὸ—τηλεφωνοῦσε ὁ γιατρός—ἀπ' τὸ σπασίμο τοῦ ποδιοῦ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς δὲν θάμενε οὐτε ἴχνος. Ἦταν μόνον ζήτημα χρόνου κι' ὑπομονῆς.

Ἡ Μπιάνκα ἔσπευσε στὴν κλινικὴ κι' ὁ Μάριο τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα χαμόγελο ἐνόχου στὸ πονεμένο του πρόσωπο:

—Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, νάφερες πόσο λυποῦμαι γι' αὐτὸ τὸ γλῆθλο ἀτύχημα. Νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς δὲν θὰ συγχυστῇς. Νὰ δῇς τί γρήγορα θὰ γίνω καλά. Καὶ θὰ μὲ περιμένῃς ἡσυχῇ, ἡρεμῇ, χωρὶς αὐτὴ τὴν σκιά στὸ πρόσωπό σου. Σύμφωνοι;

Ἡ Μπιάνκα τὸν ἐπισκεπτόταν κάθε μέρα. Ὁ Μάριο ἔβρισκε παράλογη αὐτὴ

τὴν ἀκίνησιν τὴν ὁποία τοῦ εἶχαν ἐπιβάλλει καὶ πού ἔκανε δλους τοὺς μῦς του νὰ πονοῦν σὰν τὴν ἔβλεπε νὰ μπαίνει. Τοῦ φαίνονταν πρὸ παντός παράλογο τὸ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ πάῃ νὰ τὴν προϋπαντήσῃ καὶ περιμένε ἀκίνητος νὰ σκύψῃ ἡ Μπιάνκα τὸ πρόσωπό τῆς κοντὰ στὸ δικό του.

Τὸ πόδι ἐξακολουθοῦσε νὰ πονῇ κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ὁ Μάριο ὑπέφερε. Τοῦ φαίνονταν πῶς ἦταν ἀποκλεισμένος γιὰ πάντα στὸ κρεβάτι. Ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα, τὸ μοναδικὸ φῶς, τὸ μοναδικὸ χαμόγελο μιᾶς μέρας χωρὶς ἀρχὴ καὶ χωρὶς τέλος ἦταν ἡ Μπιάνκα.

Μπιάνκα! Μπιάνκα! Μπιάνκα! Τὴν ἐνοιῶσε τόσο βαθεῖα μέσα στὴν καρδιά του ἀντλοῦσε πίστη, ἔδιωχνε κάθε πόνο.

■ ■

Ὑστερὰ, μιὰ μέρα, τέλειωσαν ὅλα αὐτὰ, κατὰ τὸν πιὸ κοινὸ τρόπο. Ἐνα ἀπόγευμα, ἡ νοσοκόμος βρῆκε πεσμένο κάτω ἕνα γράμμα καὶ τοῦ τῶδε:

—Δικό σας εἶναι; ρώτησε.

Δὲν ἦταν δικό του. Ἦταν ἕνα γράμμα ἀπευθυνόμενο στὴν Μπιάνκα πού θὰ εἶχε πέσει ἀπ' τὸ τσαντάκι τῆς. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ δὲν θὰ τὸ διάβαζε ἂν τὸ ἀνδρικό γράμμα τοῦ φακέλλου δὲν τὸν βασάνιζε ἔοικε. Τοῦ ἔκανε τόσο κακὸ αὐτὸ τὸ γράμμα! Ἐπρεπε νὰ τὸ διαβάσῃ ἀμέσως καὶ μὴν ἀμέσως. Τὸ ἀνοιξε καὶ τὸ διαβάσσε:

«Μπιάνκα μου, σοῦ γράφω γιὰτί νοιώθω ἡν ἀνάγκη νὰ γεμίσω μὲ τὸ ὄνομά σου τίς ὥρες πού χωρίζουν τίς συναντήσεις μας. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ σε φωνάξω, νὰ σε θρῶ κοντὰ μου ὅπως πάντα, γιὰ νὰ συνεχιστῇ τὸ ὄνειρό...»

Τὴν φριχτὸ! Μέσα σ' ἕνα τέλμα φωτιάς κηλιδωνόταν τὰ πτερὰ τῶν ὀνείρων του!

Τὴν νὰ κἀν τώρα; Πόθησε τρελλὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ, νὰ μπορέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ στὶς μακρινὲς ἀποικίες του, νὰ συνεχίσῃ μ' ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφισέως τὴν παλιὰ, ἡσυχὴ πρωτινὴ τοῦ ζωῇ, τῆς ἐσχῆς πού μέσα στὴν καρδιά του ὑπῆρχε ἄραγε μόνον γιὰ τὰ ἀληθινὰ πράγματα.

Ὑστερὰ, λαχτάρησε νὰ μὴν κουνιθῇ πιά ἀπὸ αὐτὸ τὸ κοῦρᾶτι, νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἔστω κι' αἰώνως. Καὶ πρὸ παντός νὰ μὴν κινηθῇ, γιὰτί τὸ νὰ κινηθῇ σήμαινε... Πι σήμαινε ἀραγε; Νὰ τί σήμαινε; νὰ πᾶν νὰ συναντήσῃ γαλανὰ μάτια πού ἔλεγαν ψέμματα. Τὰ γαλανὰ μάτια πού μολονότι τώρα τὰ μισοῦσε τόσο, θὰ τὸν παρῆσαν ὡς τὰ ἔβλεπε—ὦ, αὐτὸ τὸ ἔβλεπε παλὰ!—μὲ τὸν μαγνῆτή τους σὲ μιὰ φριχτὴ ἀβυσσοῦ φωτιάς κι' ὑποκρισίας πού τὸ βάθος τῆς δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἀνθρώπινος στοχασμός...

ΕΡΝΕΣΤΟ ΦΙΛΛΑΙ

ΤΙ ΝΑ ΤΟΥ ΕΛΙΝΕ

Ἡ γεὰρ κυρία στὸν συζυγὸ τῆς πού μόλις ἐπέστρεψε:

—Σήμερα ἦλθε ὁ οπιτονοικοκύρης καὶ τοῦ ἔδειξε ὅτι τὸν μπέμπη μας.

—Καλλιτέρα νὰ τοῦ ἔδινες τὸν μπέμπη μας καὶ νὰ τοῦ ἔδειχνες τὸ ἐνοίκιον.

Ένα γευμα στα ανάκτορα του Νεγκούς

Ηταν συνήθεια στην Αιθιοπία, ο αυτοκράτωρ να κάνει στα ανάκτορα το τραπέζι στους πολεμιστές που έφευγαν εν καιρώ πολέμου στο μέτωπο...

Σ' ένα τέτοιο συμπόσιο, το τελευταίο που έδω-

θη στην Άντις Άμπέμπα, παρευρέθηκαν κι' εγώ. Το γεύμα δόθηκε μέσα σ' ένα πρόχειρο οικοδόμημα των παλαιών ανάκτορων του Μενελίκ, και οι καλεσμένοι ήταν περί τους 10.000.

Μέσα σε μία απέραντη αίθουσα είχαν στηθεί δυο σειρές είδος χαμηλών τραπέζιων. Αντί καθισμάτων, είχαν τοποθετηθεί μπροστά στα τραπέζια, κορμοί και φυλλάματα ευκαλύπτων, που γέμιζαν την έντελως κλειστή—δεν υπήρχαν πολλα παράθυρα—ατμόσφαιρα της αίθουσας με το μεθυστικό τους άρωμα. Στο βάθος, είναι στημένος επάνω σε μία εξέδρα, σκεπασμένη από χαλιά, ο θρόνος του Νεγκούς: μία βαρεία χρυσωμένη πολυθρόνα, που είχε απ' άπάνω της ένα είδος «κούρανο» από πορφυρό βελούδο με τον άβησσυνιακό θυρεό: ένα λεοντάρι που φορεί στέμμα και κρατά στο ένα πόδι του σταυρό.

Ο Νεγκούς δεν πρόκειται να παρευρεθεί στο σημερινό γεύμα. Είναι λίγο αδιάθετος. Θα τον αντιπροσωπεύσει ένας ανώτερος βαθμούχος της Αύλης, και ήδη έχει φθάσει το προσωρισμένο γι' αυτόν κάνιστρο με τα εκλεκτά τρόφιμα.

Επάνω στα άτελειωτα (σε μάκρος) τραπέζια, υπάρχουν τα πιο περίεργα σερβίτσια που θα μπορούσατε να φαντασθήτε. Ένα πλήθος έτεροκλίτων αντικειμένων κουζίνας και τραπέζιου: κατασρόλες από αλουμίνιο, πιάτα έμαγιέ, μπόλ τενεκεδάκια, μαστραπαδάκια τού ιδίου, από τενεκέ κι' αυτά, χύτρες, βάζα, ποτήρια από κέρατο, δοχεία γεμάτα κόκκινο πιπέρι, άλλα με ένα είδος σάλτσας καμωμένης από μαύρο πιπέρι, μουστάρδα, και άλλα μπαχαρικά, που θα μπορούσαν να κάψουν και τον λάφυρα ιπποπόταμου, γαλέττες, σε σωρούς, αλάτι και άλλα.

Σε μία γωνιά της αίθουσας υπήρχε, μέσα σε τεράστια βαρέλια, μύρα και υδρομέλι. Σε μία άλλη γωνιά, σωροί από λιντζέρρες, από γαλέττες δηλ. που είναι ψωμί των άβησσυνών, ύψος τριών μέτρων και πλάτους πέντε ως έξη.

Μία βαρεία μυρωδιά άμου κρέατος, αίματος φρεσκοκοιμένων ζώων, μπαχαρικών, ευκαλύπτου και φρέσκου ψωμιού ήταν διάχυτη στην ατμόσφαιρα και την έκανε ήδη άποπνικτική. Σε λίγο αυτή, με τις βαρείες μυρωδιές των ιδρωμένων σωμάτων των πολεμιστών θα ήταν έντελως άσφυκτική...

■ ■

Όταν όλα ήταν έτοιμα, ο τελετάρχης του γεύματος διέταξε ν' ανοίξουν οι κλειστές ως εκείνη την στιγμή πόρτες...

Πρώτοι μπήκαν οι άρχηγοί των μονάδων

Η αυτοκρατορία του Χαΐλε Σελασιέ δεν ύπαινε πιά, άντ' αυτής ύπαινε σήμερα η Ιταλική αυτοκρατορία της Άφρικής. Ο ευρωπαϊκός διως τύπος εξακολουθεί πάντοτε να ασχολείται με την Άθιοπυνία που δεν ύπαιρει πιά. Είναι οι έντυπώσεις των δημοσιογράφων που έζησαν μαζί της τις τελευταίες μέρες της. Μιά απ' αυτές και η παρακάτω περιγραφή ξένου δημοσιογράφου, ενός νέγιματος του Νεγκούς στους πολεμιστές του που έφευγαν για το μέτωπο.

Ο Νεγκούς σε μία τελετή στα ανάκτορά του.

στις οποίες παρευρίχεται το γεύμα. Αυτοί, αναλόγως του αξιώματός των τοποθετούνται κοντά στον θρόνο του Νεγκούς. Ακολουθεί το πλήθος των πολεμιστών. Με κάποια τάξη προχωρεί ο πειναλέος αυτός συρφετός και σπεύδει να καταλάβει τη θέση του. Μερικοί, οι ζωηρότεροι, βιάζονται να τρέξουν πρώτοι, αλλά το μαστίγιο των αξιωματικών, που είναι καμωμένο από έντερα ιπποπόταμου, τους άνακαλεί στην τάξη.

Τώρα οι καλεσμένοι του Νεγκούς είναι στριμωγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο μπροστά στα τραπέζια και περιμένουν να δοθεί το σύνθημα. Διάφοροι δοῦλοι, άνδρες και γυναίκες, περιφέρονται στα τραπέζια και συμπληρώνουν τις προετοιμασίες...

Επί τέλους το σύνθημα της έναρξης δίδεται. Οι συνδαιτυμόνες κόβουν μεγάλα κομμάτια γαλέττες και τα βουτούν μέσα στις καυστικές σάλτσες. Άλλοι κατεβάζουν... με τη φούχτα το κόκκινο πι-

πέρι!... Ύστερα από λίγο, οι δοῦλοι άρχίζουν το σερβίρισμα των ποτών. Είναι ώρα να δροσιοθούν οι καιγόμενοι λάρυγγες των παιδιών του Νεγκούς. Μέσα στα βαρέλια με τη μύρα και το υ-

δρομέλι, οι «σερβιτόροι» βυθίζουν κάτι μεγάλους μαστραπαδες με τους οποίους γεμίζουν ένα είδος μεγάλων ποτηριών, που το καθένα τους παίρνει από έξι ως έπτά λίτρες, και τα περιφέρουν στα τραπέζια. Οι πολεμιστές πίνουν και δίνουν το δοχείο στους διπλανούς των.

Και έρχεται, τώρα, η μεγάλη στιγμή. Σερβίρεται το κρέας:

Δυο-δυο μπαίνουν στην αίθουσα οι δοῦλοι φορτωμένοι με τεράστια κομμάτια κρέας, κρεμασμένα από ένα χοντρό ξύλο που το σηκώνουν στους ώμους των.

Κάμουν τον γύρο των τραπέζιων και με κάτι τεράστια μαχαίρια κόβουν από ένα κομμάτι, βάρους δυο ως τριών λιβρών και το πετούν μπρός σε κάθε πολεμιστή. Αυτός το παίρνει και το φέρνει άμέσως στα δόντια. Άλλοι, βουτούν το κομμάτι στην σάλτσα ή το πασπαλίζουν με άφθονο κόκκινο πιπέρι.

Όλοι τρώνε βιαστικά, με βουλιμία. Πρέπει σε μισή ώρα ή τρία τέταρτα το πολύ να έχουν τελειώσει, γιατί περιμένουν άλλοι από πίσω από την πόρτα.

Όταν πιά όλοι χορτάσουν δίδεται το σύνθημα της άποχωρήσεως. Όλοι τότε σηκώνονται μασουλώντας άκόμη, σκουπίζουν τα χέρια τους άπάνω των και βγαίνουν, ρίχνοντας οι περισσότεροι μία τελευταία ματιά, γεμάτη πόθο άνικανοποίητο άκόμη, στα ύπολλεμματα του τσιμπουσιού.

■ ■

Την άλλη μέρα ο Νεγκούς έδινε ένα άλλο γεύμα στα ανάκτορά του, για τους υπερεκατό ξένους δημοσιογράφους που θάφευγαν για το μέτωπο. Φυσικά δεν έπρόκειτο εδώ να έπαναληφθεί η ιστορία του παλαιού παλατιού του Μενελίκ...

Η πρόσκληση τυπωμένη σε καρτόνι πολυτελείας, έλεγε ότι το φράκο (ή το σιμόκιν) έπεβάλλετο. Έξω όμως, που δεν είχα ούτε το ένα ούτε το άλλο; Μ' έσωσε από την δύσκολη θέση μου ο έλλην ράφτης της Άντις Άμπέμπα. Θεμιστοκλής Άθανασίου που μοι σκάρωσε σε λίγες ώρες ένα σιμόκιν, όποσδήποτε ύποφερτο. Ο άρμένιος τσαγγάρης Μαρδοσιάν άνελαβε να με ποσηπθήσει λουστρίνια που έπίσης μοι έλειπαν και έτσι πήγα στα ανάκτορα του Χαΐλε Σελασιέ.

Τι φοβερό όμως γεύμα! Φαντασθήτε, να έσθε ύπνωσόμενος να τρώτε... υπό το άνυπνον βλέμμα του αυτοκράτορος, ο όποιος δεν έτρωγε ούτε έπινε, άλλ' ούτε και μιλούσε, αλλά περιοριζότανε στο να ρίχνει από καιρό σε καιρό κανένα κοιμάτι κρέας ή ψωμί στο άγαπημένο του σκυλάκι

Ορέστης Λάσκος

Κάποτε—είναι πολύς καιρός—με ρώτησε μία γνωστή μου: «Μά τι είναι, επί τέλους, αυτός ο 'Ορέστης Λάσκος;» Κι' όμολογώ πως ή έρωτη της με βρήκε άπαρασκευο—μολοντί πολλά χρόνια γνωρίζομαι με τον Λάσκο. Θα μοι ήταν πολύ ευκολώτερο να της άπαντήσω άν με ρωτούσε: «Τι δεν είναι ο 'Ορέστης Λάσκος;»

Οι σοφοί του κόσμου που όπανε το κεφάλι τους με το ζήτημα του «άν ύπαιρει διπλή προσωπικότης στον άνθρωπο», τι θάλεγαν σάς παρακαλώ, άν γνώριζαν τον 'Ορέστη Λάσκο που κατορθώνει να συγκεντρώσει ΠΕΝΤΕ—μήν σαστίζετε!—προσωπικότητες που καθεμιά τους ξεχωριστά φέρει την σφραγίδα του καλλιτέχνη; Μήν δυσπιστήτε: θα σάς τις άπαριθμήσω: 1ο 'Ο ποιητής Λάσκος.—2ο 'Ο σεναρίστας Λάσκος.—3ο 'Ο σάτ Λάσκος.—4ο 'Ο ήθοποιός Λάσκος.—5ο 'Ο μπερ Λάσκος.

Ίσως θάπρεπε ν' άρχίσω απ' τον μπερ Λάσκο, που περικλείει όλους τους άλλους τύπους. Για σκεφθήτε: ο 'Ορέστης σπουδάζει γιατρός κι' ύστερα από διετείς σπουδές παρατᾶ εν σπο υ δ η το δοκτοριλίκι. Πάει ευέλπιδ κι' ύστερα από ένα χρόνο... άντίο έλπίδες! Τον τραβά κάποιος άκατανίκητος άταβισμός, μία φλέβα μπερμαιοῦ που γίνεται άφορμή να έκδηλωθούν οι πολλαπλές προσωπικότητές του. Ποιητής, ο Λάσκος άρχίζει με τα τραγούδια στην «Νινόν»—που δημοσίεψα άλλοτε το «Φαντάζιο»—ανοίγοντας νέα μονοπάτια μέσα στα παρθένα δάση της τέχνης... Ποίηση και μπερμιλίκι... Άλητεία... και των γονέων! Ήρωες του Μυρζέ... ως το κόκκαλο! Μά και τύπος του Ζάν Ρισπέν που θα παρουσιαζόταν άνάγλυφος στα «Τραγούδια των Φουκαράδων»!

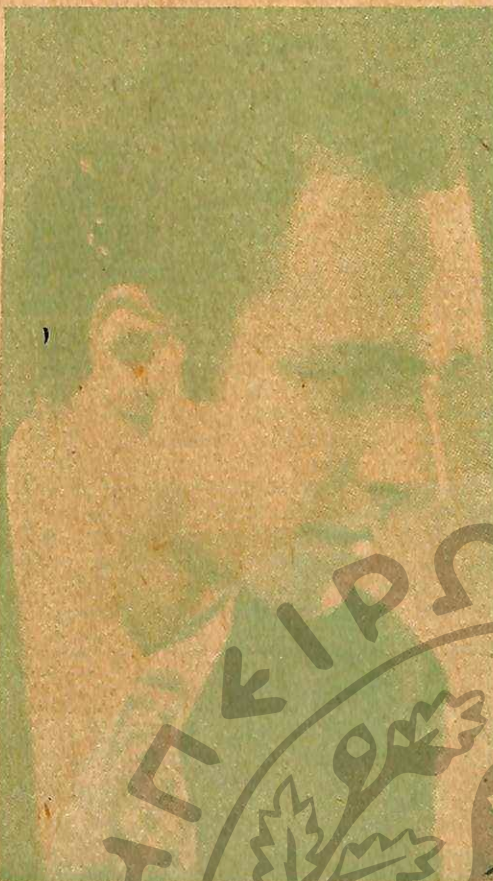
Κάποτε, παίρνει μία «κατεύθυνση» ή ζωή του Λάσκου. Άνακατεύεται ο 'Ορέστης με τ «κινηματογραφιτζήδες». Λαμβάνει μέρος στο γύρισμα του φιλμ «Έρωας και κύματα». Και έξερτε που ένεπνεύσθη τον τίτλον ο Λάσκος; Κάποτε που έρωτεύθηκε... τάκανε θάλασσα! «Έρωας και κύματα»... λοιπόν! Ύστερα, γράφει ο Λάσκος το σενάριο του «Λιμανιού των Δακρύων». Έπαιξε κι' όλας στο φιλμ, ο ίδιος, τον ρόλο ενός σφουγγαρά. Στο γύρισμα αυτής της ταινίας συνέβη το έξζη νόστιμο—και κάπως... μακάβριο—άνέκδοτο: 'Ο σφουγγαράς πέθανε κι' έπρεπε, κατά τα καθιερωμένα, να τυλιχτεί μέσα σ' ένα σάβανο και να ριχτεί το πάτωμα του στη θάλασσα. Οι ήθοποιοι που έπαιζαν στην ταινία έπρεπε να φιλήσουν καθέναν με την σειρά του τον νεκρό. Περνά πρώτος ο Βεάκης... ύστερα ο Τσακίρης... τελευταίος ο Κοκκίνης. Μόλις σκύβει άπάνω στο μέτωπο του νεκρού, ο Κοκκίνης του ψιθυρίζει: «Καλός ήσουν... που να σε πάρη ο διάβολος!» Τό τι γίνετε... δεν περιγράφεται: άναστήθηκε ο νεκρός κι' έβαλαν όλοι μαζί τα γέλια. Έδήσε να ξαναγυριστή όλόκληρη η σκηνή!

—Ένα συμπέρασμα βγάξω απ' αυτά τα φιλμ, λέει ο Λάσκος όταν του τα θυ-

μίζετε. «Ότι όταν ή θάλασσα άνακατευθῇ με την ποίηση... κάνει θαλασσοποίηση!»

■ ■

Η κινηματογραφική δράση του Λάσκου δεν περιωρίστηκε σ' αυτά τα δυο φιλμ. 'Ο 'Ορέστης έγραψε το σενάριο της «Άστέρας» κι' ύστερα του «Μακρυά απ' τον Κόσμο». Στο δεύτερο αυτό φιλμ έμφανίσθηκε στην όδονή η άλησμονήτα Μαίρη Σαγιάνου. Τη θητική άστέρι που τόσο λίγο μεσουράνησε στο θεατρικό μας στερέωμα

Μια τελευταία φωτογραφία του Λάσκου.

Κι' ύστερα έρχεται το φιλμ «Δάφνης και Χλόη». Αυτό άσφαλώς δεν θα το ξεχάση ποτέ ο Λάσκος γιατί και πάλι πήρε άλλη κατεύθυνση ή πολυτάραχη και τρικυμιάς ζωή του: ο ποιητής γνωρίστηκε με την Μούσα του, την Λουσί Ματλί. Την περιγραφή και των δυοών σάς την δίνει σε μερικούς έμπνευσμένους στίχους του ο ίδιος ο Λάσκος:

«Εκείνος είναι ποιητής μάλλον καλός κι' άσθη κινηματογραφικός επιπροσθέτως... έμφάνιση άρίστηκη έντυπική πολύ: στην ζωή θεατρικός και στη σκέψη Άμιέτος...»

Άκούστε και για την Λουσί, την περιφημη Μούσα του:

«Λουσί τη λένε, κι' είναι μία κοπέλλα δώδεανθη με κατιτί το υπέργειο στην έμφάνισή της

τόσο που να νομίζης πως στη μάσα της δεν έχει διάλογο επίδραση ή βαρύτης...»

Τι τεραστία επίδραση έχει ή γνώριμία του Λάσκου με την Μούσα του! Το κυριεύει το κορμί, την καρδιά, την σκέψη! Ζούνε μαζί ένα όνειρο. Η άγάπη δεν φωλιάζει σε παλάτια. Φτώχεια... άπεριόρατη! Πλούτος τους... ή άγάπη! Το πιο πλούσιο γεύμα... σάντουιτς με ντομάτα! Στο τραπέζι όμως του Έρωτος, ποιοι συνδαιτυμόνες λογαριάζουν τα φαγητά; Χορταίνουν... αίσθήματά!

Ένάμιση χρόνο... 'Ο Λάσκος γίνεται ο πιο ένθερμος όπαδός του Άινσταϊν. Πιστεύει άπολύτως στην σχετικότητα του χρόνου. Στα έρωτικά τους ραντεβού, όταν ή Λουσί άργεί νάρθῃ, κάθε λεπτό της άναμονής είναι όλόκληρος αιώνας. Κι' όταν εκείνη βρίσκεται κοντά του, οι αιώνες διαρκούν... μιάν ύποδιαίρεση του δευτερολέπτου...

Όλα τα όνειρα όμως, και τα πιο τολμηρά που μπορεί να συλλάβῃ ή φαντασία, έχουν ένα τέλος. Φεύγει ο Λάσκος—καταραμένη έλληνική φλέβα!—για την Βαρσάβα. Εκεί γνωρίζεται με την πολωνέζα ποιήτρια Ταρκόφσκα. Καινούργιο όνειρο. Η πολωνέζα του άπαγγέλλει στην γλώσσα της που ο Λάσκος δεν την ξέρει ντίπ... Έλα όμως που νοιώθει ύποσυνείδητα και κρεμασμένος στα χείλη της, θαυμάζει τα ποιήματά της! Κι' ή Ταρκόφσκα δεν ξέρει γρῶ έλληνικά, διαβάζει όμως άπάνω στο έκφραστικό πρόσωπο του Λάσκου, άνάγλυφες όλες τις λέξεις, το φωτεινό του βλέμμα είναι διεθνής γλώσσα ανώτερη κι' απ' την έσπεράντο!

Ύστερα... γυρισμός στα ίδια. Η έπιστροφή πως τά αλλάζει τα πράγματα! Μάταια ο Λάσκος κι' ή Λουσί άγωνίζονται να άυταπατηθούν ότι ή άγάπη τους είναι όπως πρώτα. Οι φλογεροί έρωτες είναι σαν τα έφημερα μεθυσία. Δεν μπορούν να διαρκέσουν πολύ...

Είναι και το ζήτημα της βιοπάλης. Κοινοί φίλοι—ή έχθροι, όπως θέλετε, πήντε τους—ανοίγουν τα μάτια και των δυοών... Δεν μπορούν να ζούν διαρκώς έτσι, σαν φτερά στον άνεμο, οι έραστές. Ίσως, άν είχε συνεχίσει τις λατρικές σπουδές του, ο Λάσκος να έλα το φακικό πρόβλημα της εξαϋλώσεως. Ποιος του είπε όμως να φορτώσει στον κόκκαρο τις σπουδές του;

Για ένα φεγγάρι, το ζεύγος προσλαμβάνεται στην «Μάντρα» του Άττίκ της όδοῦ Μεθύνης. Καλή χορεύτρια με το λυγρό της κορμί ή Λουσί... ποιητής με ζωντανή άπαγγελία ο Λάσκος. Κι' οι δυο τους έχουν μεγάλη επιτυχία...

Δεύτερος χωρισμός. Αυτήν την φορά τελειώτικός. Και δεν φεύγει ο Λάσκος, αλλά ή Λουσί. Πάει για την Άμερική. 'Ο ποιητής την άποχαρετᾶ με «σπαρταμό» στην «Μάντρα». Ύστερα, γράφει τα περίφημα έμμετρα «γράμματα στην Λουσί»—που δημοσίευσε ή «Έβδομάς» την έποχή εκείνη. Κι' ο ίδιος όμως δεν πολυπιστεύει στον «σπαρταμό» του αυτό.

Μία καινούργια άγάπη διώχνει την πα-

λή. Ζητείται δεύτερη Λουσί. Την άνακα-
λύπτει... μέσα σε δεκαπέντε μέρες!

□ □

Το 1934, χειροκροτούμε τον Λάσκο στο... Άττικ. Είναι ο ήρωας του σατυρικού δικτατορίου που σερβίρει κάθε βραδυά με δημοκαταλήξεις δοσμένες απ' τους θαμώνες της «Μάντρας». Ο σαρκασμός που αποτελεί γερό στοιχείο στην ποιήσή του... μετατρέπεται σε σατυρικό παραλήρημα! Παρά την κλασική του ναυρότητα, ο Λάσκος μας δίνει, τυπωμένο, το «Φίλμ της Ζωής»—την πρώτη του ποιητική συλλογή. Τό 1935, άρρωσταίνει κι' έγ-καταλείπει την «Μάντρα» για την 'Ελευσίνα—την πατρίδα του. Νοιώθει την σπο-ρηγή της μητέρας του.

Γίνεται καλά και φεύγει για την Αι-γυπτο με τον Άττικ. Το τουρνέ δεν πάει καλά. Ο Άττικ έπιστρέφει με τον θία-σο... ο Λάσκος όμως μένει εκεί μαζί με τον Έλληνα «Σαρλώ»—τον Σπαθόπουλο. Ο Σπαθόπουλος αναλαμβάνει έθελοντι-κώς την άποστολή να κάνει δημοφιλή τον πραγματικό Σαρλώ... στα πλήθη των Ά-ραπαδών! Ανάμεσα όμως στους Μαύ-ρους, κινδυνεύει να γίνει κι' ο ίδιος μ' αόρυς... απ' την πείνα! Δίνει ο Λάσκος ρεσιτάλ άπαγγελίας... και τρα-γουδιού στον ραδιοφωνικό σταθμό της Άλεξανδρείας! Ανακαλύπτει ότι έχει φωνή, τραγουδώντας μερικά τραγούδια του Άττικ.

□ □

Τρεις είναι οι άγάπες του Λάσκου στην Αίγυπτο. Η Μαίρη—την όποιαν έρωτεύε-ται εν μέρει—ή Άλεξανδρινή Μπέττυ «με τα ώραιότερα μάτια του κόσμου», κι' η Ύβρι, τύπος παράξενος Άντινέας που κάνει φεύγοντας τον ποιητή—καινούρ-γιο Σαίντ-Άβι—να πη «Θά ξαναγυ-ρίσω».

Πάλι όνειρα... Άκούστε αυτό το ανέκ-δοτο του Λάσκου και τολμήστε να πείτε πως είναι πραγματικότητας:

Κάποιο βράδυ, ένας φίλος του τον κα-λεί, μαζί με την Μένδρη και την Μαρκο-πούλου:

«Πάμε να διασκεδάσουμε δυο ύπάρξεις που λήνιτουν μέσα στην έρημο».

Ξεκινούν νύχτα, με αυτοκίνητο. Φάνουν σ' ένα κτήμα. Τους υποδέχονται δυο έφη-βοι: άδελφός και άδελφή. Π γλυκεία, τι ευγενικά κοπέλα! ντυμένη άνδρικά, με κυλόττα και μπόττες, διασχίζει καθημέρα άπάνω στο άλογό της, σύγχρονη Άμαζό-να, την έρημο. Μά είναι τόσο πηκτική ή ζωή των δυο έρημιτών. Είχαν πάρει τον Λάσκο στο ραδιόφωνο κι' ήβελαν νύ τον Λάσκο ν' άπαγγέλλει ζωντανά.

Τι άξέχαστη νύχτα... Χορός... Κρασί... Τραγούδια... Ο Λάσκος άπάγγειλε τις «Άγριόχηνες» του, την τελευταία συλλο-γή που τύπωσε στην Άλεξανδρεία... Η νέα τον κύτταξε στα μάτια με το γοητευ-τικό μυστήριο που περικλείει κάθε γυναι-κείο βλέμμα.

Ο θίασος επέστρεψε προτού ξημερώση απ' το κτήμα στην Άλεξανδρεία. Ζαλι-σμένος καθώς ήταν, μεθυμένος από έ-ρωτα παραπάνω κι' από κρασί, ο Λάσκος και σήμερα άκόμη βάζει το χέρι στη φω-τιά πώς την όνειρεύτηκε όλη αυτή την μαγευτική νυκτερινή περιπέτεια... παρ' ό-πως την έζησε στην πραγματικότητα!

Καμιά φορά, ή πραγματικότητας είναι, πιά γοητευτική κι' απ' το όνειρο...

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μιά δαιμονισμένη πού την έπισκέπτονται φαντάσματα

ή πνευματιστική επίθεωρηση «Ψυχία» που διευθύνεται από μια γυναίκα έ-ξαιρετικής εύθυμίας και ειλικρι-νείας, την Κα Καρίτα Μπορντερέ, αναφέρει ένα καταπληκτικό γεγονός που θα ήταν μ' όλη την σοφιστική του περιοδικού που το δημοσιεύει άπίστευτο, αν δεν το άνέ-φερε αυτός ο διάσημος έπιστήμων δωρ Ζα-δόρσκυ.

Ίδου με λίγα λόγια το περιστατικό: Η κόρησα ντέ Μπ. πελάτης του δωρος Έλάν Ζαδόρσκυ, είναι μια γυναίκα ήλικίας είκοσι τριών έτών, παθολογικώς εν τάξει, έγγαμος από τριετίας και μητέρα παιδιού ή-λικίας σήμερα ενός έτους, έγκυος δε τώρα ένάμηση μηνός.

Ένα βράδυ, πέρσει, ή κόρησα ήταν ξα-πλωμένη, πλάι στον σύζυγό της, που κοιμό-τανε ήδη βαθειά. Η κόρησα, είχε κι' αυτή μισοκοιμηθή, όταν διέκρινε κοντά της την μορφή ενός άνδρος με άλλοκοτα χαρακτηρι-στικά, που έφερε μια άσσυριακή γενειάδα.

Ο παρόδοξος έπισκέπτης, έπωφελήθηκε της ήμηναρκώσεως στην όποια βρισκότανε ή νέα γυναίκα για να άρχισή τις τρυφερότη-τες μαζί της και να κάνει ότι θάκανε και ο σύζυγός της, αν δεν τον είχε πάρει τόσο γρήγορα ο ύπνος.

Η νεαρά κόρησα, άφέθηκε με κάποια εύ-χαρίστηση μάλιστα στα χάδια του μυστηριώ-δους έπισκέπτη της και όταν έξπνησε νό-μισε ότι είχε δη άπλούστατα ένα όνειρο.

Τό «έπεισόδιο» όμως, έπανεληθή και πολλές άλλες νύχτες.

Έπειτα σκανδαλισμένη ή κόρησα, άνέ-φερε το πράγμα στον σύζυγό της.

Τό ίδιο βράδυ, ο μυστηριώδης έπισκέ-πτης της φανερονότανε και πάλι, άλλ' αυ-τή την φορά θυμωμένος. Άφου επέληξε... την φίλη του για την διαγωγή της, έξαφα-

νίσθηκε και από τότε δεν ξαναφάνηκε. Έτσι ή νέα γυναίκα ήσυχασε.

□ □

Δυστυχώς όμως για την κόρησα, οι δι-κοί της, είχαν μια μέρα την κακή έμπνευση να διοργανώσουν μια πνευματιστική συνε-δρίαση για να κάνουν τα τραπέζια να χο-ρεύουν.

Η νέα γυναίκα, πήρε μέρος στην συνε-δρίαση αυτή, έκαμε μάλιστα και την επικήν-δυνη άπρονοησία να επικαλεσθή, έτσι για να διασκεδάση, το πνεύμα που την είχε έπισκε-φθή τόσες νύχτες.

Τό πνεύμα δεν άργησε να κάνει την έμ-φάνισή του. Αήλωσε ότι λέγεται Δαίμων, ότι άγαπά την κόρησα, και ότι θα της ξα-ναφανότανε πάλι.

Τό ίδιο βράδυ, μια νέα συνεδρίαση έγινε, αυτή δε την φορά παρίστατο και ο δωρ Ζα-δόρσκυ.

Ο «Δαίμων» παρουσιάσθηκε και πάλι, και οι παριστάμενοι τον εκάλεσαν να εκδηλωθή. Ο «Δαίμων» δέχτηκε, άλλ' ο δωρ Ζαδόρσκυ δεν είδε τίποτε.

Οι πειραματιζόμενοι νόμισαν ότι δεν θα συνέβαινε τίποτε, περίμεναν έντοτοις για λίγο άκόμη διάστημα μέσα στο σκοτάδι.

Έξαφνα, μια κραυγή άγωνίας έσχισε την σιωπή, και ή κόρησα ντέ Μπ. έπεφτε λι-πόθυμη στην άγκυαλιά μιας φίλης της. Τά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήσαν συ-νεσπασμένα από τον τρόμο.

Ο δωρ Ζαδόρσκυ έτρεξε άμέσως εις βοή-θειάν της και κοίτασε πολύ να την ξαναφέ-ρη στις αισθήσεις.

Όταν ύστερ' από πολλή ώρα συνήλθε, έ-δήλωσε ότι ο «Δαίμων» της είχε έμφανισθή με το πρόσωπο γεμάτο από κάτι... φωτεινά αίματα που έτρεχαν από τα μάτια του.

Τά φαινόμενα συνεχίστησαν.

Τελευταία, ένα βράδυ πάλι, ή κόρησα κοιμότανε βαθειά στο πλευρό του συζύγου της, όταν έξαφνα, αισθάνθηκε ένα ρίγος σ' όλο της το κορμί. Έξπνησε και άνοι-γοντας τα μάτια της είδε πάλι μπροστά της τό μυστηριώδες όν που της ήθελε.

Η κόρησα δεν άκουε τί της έλεγε, κα-τάλαβε όμως ότι την άπειλούσε θυμωμένο.

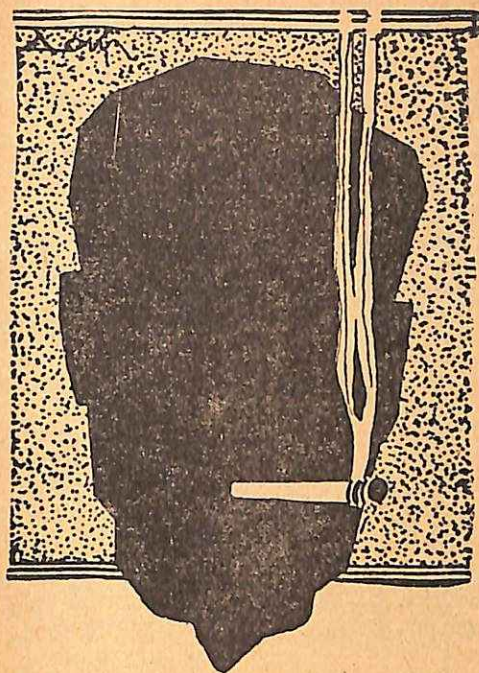
Από τότε, ή δυστυχισμένη γυναίκα ζή μέ-σα σ' ένα διαρκή τρόμο, τόσο που φοβάται μην τρελλαθή.

Φυσικά, ο δωρ Ζαδόρσκυ, προσπάθησε να καταλάβη μήπως ή πελάτης του ήταν θύμα μιας φρεναπάτης, άλλ' ή κόρησα έπέμενε ότι έβλεπε πραγματικά τον μυστηριώδη έπισκέ-πτή της.

□ □

Σ' ένα έργο του υπό τον τίτλο «Τά Ά-νώτερα Φαινόμενα της μαγείας» ο έμπότης Γκουζεννύ ντέ Μουσώ—αναφέρει πολλές πε-ριπτώσεις που θυμίζουν την περίπτωση εκεί-νη της όποίας ύπηρεζε μάργυς ο δωρ Ζαδόρ-σκυ.

Βασίζόμενος στα λεγόμενα των πατέρων των ξένων άποστολών του Παρισιού, και Ι-δίως του Περ Βουαζέν, ο συγγραφέας άνα-φέρει άληθινές έπιδημίες παρομοίαν μυστη-ριωδών έπισκέψεων που έκαναν θραύση στην Κίνα και ίδίως στην Σαγγάη. Και διερωτά-ται ο συγγραφέας, ότι δεν είναι όστερ' απ' όλα αυτά, έπόμενο νάχουμε και έξίσου μυ-στηριώδεις γεννήσεις.

Ο Μάρτεν Ντάλ σηκώθηκε απ' το τρα-πέζι του άριστοκρατικού «Κάρλτον», όπου είχε δειπνήσει. Άναψε με άρ-γές κινήσεις τό πούρο του, κύτταξε τό ρολόι του και διευθύνθηκε προς την έ-ξοδο.

Έξω ή άτμόσφαιρα ήταν καθαρή κι' εύ-χάριστη, πράγμα άρεστό σπάνιο για τό Λον-δίνο. Δεν είχε όρεξη να πάη στο θέατρο, ούτε σε καμιά διάλεξη. Μιά πρόσκληση που είχε πάρει εκείνο τό πρωί για την έσπε-ρίδα της Λαίδης Στρόουμπριτζ δεν του φαι-νόταν καθόλου έλκυστική. Προτίμησε να πάη πεζή στη Λέσχη του και να πάη εκεί τον καφέ του.

Στην πόρτα της Λέσχης συναντήθηκε με τον νεαρό Φίλιπ Άρνολδ. Ο Μάρτεν Ντάλ φάνηκε στενοχωρημένος:

—Έπειτα από τό χθεσινό, καλά θάκανες, άγαπητέ Φίλιπ, να μην έρθης σήμερα εδώ...

—Άκριβώς, τό χθεσινό με άναγκάζει να έπανέλθω, έκανε εκείνος με κάποιο άδιόρατο μορφασμό που έδειχνε καλά την άπελπισία του.

Πράγματι τό προηγούμενο βράδυ ο Φίλιπ Άρνολδ, παίζοντας χαρτιά με τον χρηματι-στή Χέμινγκ είχε χάσει τό σεβαστό ποσό των εκατομμυρίων λιρών. Ο Μάρτεν Ντάλ γνώρι-ζε καλά πως τά οικονομικά του Φίλιπ δεν επέτρεπαν τέτοιες ζημιές. Δεύτερος γυιός του λόρδου Άρνολδ, πούχε πεθάνει τό προ-ηγούμενο έτος, δεν είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του παρά άσήμαντα πράγματα, γιατί, ως γνωστόν, ο άγγλικός νόμος δίδει όλα τά δικαιώματα στον πρωτότοκο. Έτσι ο Άρνολδ ήταν ύποχρεωμένος να ζή με τον μέτρο μισθό, που κέρδιζε εργαζόμενος σε μια άσφαλιστική εταιρία.

Ο Μάρτεν Ντάλ τον γνώριζε από καιρό, και τον συμπάθησε, γιατί κι' ή άδελφή του σερ Φίλιπ ήταν παλιά συμμαθήτρια της Κό-ρας Στίλμαν και μεταξ' των δυο κοριτσιών ύπηρε-χε ένας ειλικρινής δεσμός.

Γι' αυτό λυτίθηκε έξαιρετικά όταν τό προηγούμενο βράδυ είδε τον νέο να ξανα-γεται στα χαρτιά σε τέτοιο βαθμό, και να χάνη στο τέλος τόσα χρήματα.

Με πραγματική δε δυσφορία τον ξανά-βλεπε πάλι νάχρεται να έξακολουθήση τό καταστροφικό παιχνίδι του, και δεν παρέ-λειψε να του εκφράση την σκέψη του αυτή. Η άπάντησή του Φίλιπ Άρνολδ, άνε- και να

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Έπιταγή χωρίς αντίκρυσμα

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

τον καθυστάση, μεγάλωσε άκόμη την άνη-συχία του.

—Πρόσεξε, Φίλιπ, πρόσεξε, του ψιθύρισε σιγά, την ώρα που άνέβαιναν μαζί τις σκά-λες. Εκείνος τον κύτταξε σιωπηλά, μ' ένα βλέμμα πουδειχνε άπόγνωση μ' ή ύποταγή στο μοιραίο, και διευθύνθηκε στην αίθουσα του παιχνιδιού, ένφ ο Μάρτεν Ντάλ πήγε στο καπνιστήριο.

Είχε περάσει μια περίπου ώρα όταν ένας γκερούμ είδοποίησε τον Μάρτεν ότι μια κυ-ρία έπιθυμούσε να του όμιλήση ιδιαιτέρως. Κατέβηκε άμέσως στην αίθουσα ύποδοχής, και βρέθηκε άναπάντεχα μπρός στην άδελφή του Φίλιπ Άρνολδ.

Η νέα φορούσε ένα σκούρο καπέλλο, κι' ένα πυκνό δέλλο σκέπαζε τό πάνω, μέρος τοι προσώπου της, σε σημείο ώστε ένας άλ-λος με λιγότερη παρατηρητικότητα θα δυσκο-λευόταν να την άναγνωρίση έκ πρώτης ό-ψεως. Φαινόταν να βρισκεται υπό τό κρά-τος μιας τρομερής συγκινήσεως και τά χέ-ρια της συνέρρεαν άναπάντεχα μπροστά της.

Ο Μάρτεν Ντάλ, άφου πήρε ένα καθίσμα και τό τοποθέτησε κοντά της σε τρόπο ώστε να την κρύψη άκόμη περισσότερο από τά άδιάκριτα βλέμματα, είπε ότι βρισκόταν στη διάθεσή της.

—Έρχομαι σε σ'ς, κύριε Ντάλ, χωρίς οι σχέσεις μας να είναι τέτοιες ώστε να δι-κασιλογούν, να σ'ς άπασχολήσω με τις ιδι-αιτικές ύποθέσεις μου. Μά ήμεις Στίλμαν που μ' έπισκέφθηκε τυχαία σήμερα κι' άντελή-φθηκε την άπελπισία μου, έπέμενε νάρθω σε σ'ς... Γνωρίζω ότι σχετίζεσθε με τον Φίλιπ, ότι βρισκεσθε τά βράδια στην ίδια Λέσχη... Θα ξέρετε τότε, φυσικά, ότι ο Φί-λιπ, πουναι τόσο καλός κι' ευγενικός σ' όλα του, έχει ένα τρομερό λάττωμα: παίζει χαρτιά. Αυτές τις μέρες πρέπει νάχασε πολ-λά χρήματα, γιατί μου ζήτησε σήμερα τό πρωί να του δώσω κάτι οικονομίες που εί-χα. Τού έδωσα όσα διέθετα, μ' όπως κατά-λαβα, τό ποσό αυτό δεν θάφθανε να άντιμε-τωπίση τις ύποχρεώσεις του. Και φοβού-μαι, φοβούμαι ότι μπορεί να πάη κανένα κακό, μπορεί σε μια ώρα άπελπισίας να κα-ταλήξη σε καμιά τρελή άπόφαση... Θάθε-λα λοιπόν να σ'ς παρακαλέσω να τον παρα-κολοθήσετε, και να προσπαθήσετε να τον έμποδίσετε να ξαναπαίξω. Όσα και να χρω-στά, θα μπορούσαμε σε μερικές μέρες να τά εξοικονομήσουμε και να τά πληρώσουμε... Φθά-νει μόνο να μην παίξω πάλι στην άπελπισία του, όλα για όλα και βρεθή μπρός στο άνε-πανόρθωτο...

Ο Μάρτεν Ντάλ προσπάθησε να παρηγο-ρήση την νέα όπως μπορούσε. Την βεβαίω-σε ότι θα φροντίζε για τον Φίλιπ σαν άδελ-φός του, και ύποσχέθηκε να τον έπισκεφθή

στο συναίσθημα άδικαιολόγητου φόβου σ' εκείνους που τον άντίκρυζαν. Και ο Μάρτεν Ντάλ δεν αισθανόταν κανένα δίταγμα, προ-κειμένου να του πάη κάτι, κάτι μάλιστα που ο χρηματιστής τό είχε κερδίσει κατ' αυ-τόν τον τρόπο. Σηκώθηκε και όγνηξε έξω.

Εφθασε στο σπίτι του, κι' άνέδρασαν στο δωμάτιό του.

Σε λίγο, ένας καμπουράς με ψαρή άνα-

την άλλη μέρα...

Όταν αυτή έφταγε, εκείνος διευθύνθηκε στην αίθουσα του παιχνιδιού. Ο σερ Φίλιπ έλειπε. Τόν άναζήτησε με τό βλέμμα του. Τέλος τον άνεκάλυψε σε μια γωνιά. Στεκό-ταν μπρός σ' ένα παράθυρο, με τη ράχη στραμμένη προς την αίθουσα και τό φως, και δάγκανε νευρικά τό πούρο του.

—Πώς πήγες, Φίλιπ; τον ρώτησε σιγά φθάνοντας πλάι του.

—Άσχημα. Άναγκάσθηκα να τραδήξω μια έπιταγή 600 λιρών. Στην τράπεζα δεν έχω αντίκρυσμα. Άύριο τό πρωί, όταν πα-ρουσιάσθω ή έπιταγή προς πληρωμήν τό σκάνδαλο θα είναι άναπόφευκτο...

—Μην τά παίρνεις έτσι τά πράγματα...

Δεν είναι άδύνατο να κάνωμε αύριο μια κατάθεση... Σε λίγες μέρες μου την έπιστρέ-φεις.

—Όύτε αυτό θα τό δεχόμουν ποτέ...

Ο Μάρτεν Ντάλ κατάλαβε ότι στη ψυ-χολογική θέση που βρισκόταν ο σερ Φίλιπ, ήταν περιττό να προσπαθήση να του αλλάξω ιδέες. Προτίμησε ν' ακολουθήση άλλη πολι-τική.

—Ωραία, είπε. Δεν θα μου έπιτρέψης τουλάχιστο να παίξω την έπιταγή σου σε κανένα στοίχημα με τον σερ Χέμινγκ...

Ο Φίλιπ Άρνολδ νουτοστάθηκε με δυσ-πιστία. Ήξερε βέβαια ότι μια από τις με-γαλύτερες μανίες του χρηματιστού ήταν τά στοίχηματα. Άλλά τη στιγμή εκείνη δεν έλπιζε τίποτα από κανέναν.

Όστόσο ο Μάρτεν Ντάλ έπέμενε.

—Θα μου δώσης τον λόγο σου ότι θα φύγης άμέσως και θα π'ς ίσια να κοιμηθ'ς. Άύριο τό πρωί θα σε περιμένω σ'ας 8 σ'τι μου...

Ο νέος κούνησε μ' άμφιβολία τό κεφάλι του και όγνηξε από την αίθουσα. Τό έπιτα-κτικό βλέμμα του Μάρτεν Ντάλ τον είχε νι-κήσει.

ΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΟΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΑΓΗΣ

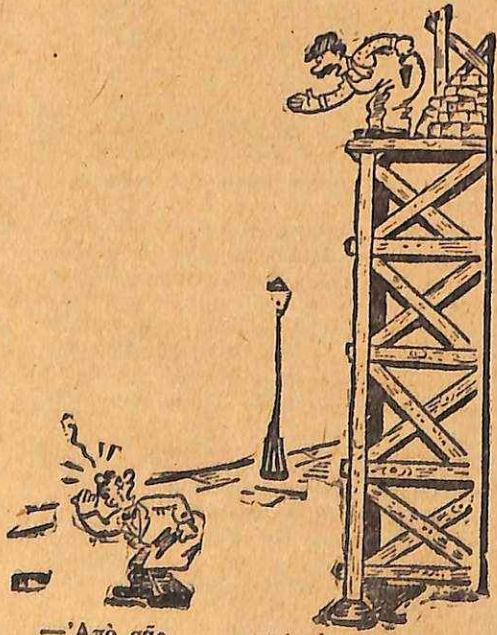
Ο Μάρτεν Ντάλ έαπλόθηκε άναπνευστικά σε μια πολυθρόνα, κι' άρχισε να σκέπτεται.

Καταλάβαινε φυσικά πως αυτό που είχε πη στον σερ Φίλιπ δε στεκόταν. Μά ποιά πρόφαση να έμφανισθή στα καλά καθούμενα μπρός στον χρηματιστή και να του προτείνει στοίχημα, και μάλιστα με άντικείμενο την έπιταγή του νέου. Κάποιος άλλος τρόπος ήταν προτιμότερος. Ο Λωποδύτης Φάντα-σμα ήταν ο μόνος ικανός να σώση την κα-τάσταση.

Ο χρηματιστής Χέμινγκ δεν ήταν από τά πρόσωπα που συμπάθησε ο Μάρτεν Ντάλ. Δεν μπορούσε κανείς να την κατηγορήση για τίποτα: ο Χέμινγκ ήταν ένας άφογος τζέιν-τλεμαν. Η ψυχρότητα όμως του δέλματός του, που φανέρωνε μια καρδιά πιά σιγή κι' από πέτρα, προκαλούσε ένα άπροσδιόρι-στο συναίσθημα άδικαιολόγητου φόβου σ' εκείνους που τον άντίκρυζαν. Και ο Μάρτεν Ντάλ δεν αισθανόταν κανένα δίταγμα, προ-κειμένου να του πάη κάτι, κάτι μάλιστα που ο χρηματιστής τό είχε κερδίσει κατ' αυ-τόν τον τρόπο. Σηκώθηκε και όγνηξε έξω.

Εφθασε στο σπίτι του, κι' άνέδρασαν στο δωμάτιό του.

Σε λίγο, ένας καμπουράς με ψαρή άνα-

—Από σ'ς... αυτό τό τουβλό;
—Μην άνησυχ'ς! Άφου τό έκεί... Δε χρειάζεται...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

μέλητη γενειάδα και με γυαλιά σε σκελετό ταρταρούχας πάνω στη γρυπή μύτη του, και με δόγμα που τώκανε από καιρό σε καιρό πιά άργό, ιδίως όταν διασταυρωνόταν με κανένα πόλιμαν, διευθυνόταν προς το μέγαρο του χρηματιστού, στην απόμηση Σόρρεϋ Στρίτ.

Όταν έφθασε, χώθηκε στο κενό της εξώθυρας ενός αντίκρινου κτιρίου και περίμενε. Ο σέρ Χέμιγκ θ' άργουσε τ' όλιγότερο μιά ώρα άκόμη.

Τό σπίτι του Χέμιγκ ήταν ένα μοναχικό διώροφο σπίτι σ' ένα εγκαταλελειμμένο κήπο.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» γιατί αυτός ήταν ό καμπαρούκος, μελέτησε με την ήσυχία τó σχέδιό του. Έπρεπε με κάθε τρόπο να μπή στο σπίτι πριν φθάση ό ιδιοκτήτης. Τό πράγμα δεν θάταν και πολύ δύσκολο, γιατί ό Χέμιγκ, παλιό γεροντοπαλλήκαρο, ζούσε μόνος του μ' ένα γέρο ύπηρέτη του.

Έξαφνα, ή προσοχή του τραβήχθηκε από κάποιο φώς που είδε στο πορτίό πάτωμα. Τού φάνηκε περίεργο τέτοια ώρα.

Ο καμπαρούκος πήδηξε άμέσως τά σιδερένια κάγκελλα που έφραζαν τόν κήπο, και πλησίασε. Σήκωσε τά μάτια: τó παράθυρο εύτυχώς δεν ήταν κλεισμένο. Πώς όμως να δει; Άν είχα μιá σκάλα, σκέφτηκε. Έξαφνα, τó μάτι του μέσα στο σκοτάδι, διέκρινε ένα δέντρο σέ μιá γωνιά τού κήπου.

Ο καμπαρούκος σκαρφάλωσε με μιá επιτηδειότητα και με μιá γεγοραδία που θά φαινόταν παράξενη για τήν ήλικία του.

Ό,τι είδε τόν έφερε σέ δύσκολη θέση. Δεν ήξερε ποιá απόφαση να λάβη.

Μπρός στο γραφείο τού χρηματιστού, ένας άνθρωπος ήταν σιωπηλός και σκάλιζε τά συρτάκια. Στο βάθος τού δωματίου—που φαινόταν κατά σύμπτωσην δολιχόρο—είδε ένα πτώμα χαλκωμένο ανάμεσα, μ' ένα μαχαίρι μπηγμένο στην καρδιά. Σίγουρα τó πτώμα τού ύπηρετου, που ό ληστής θά είχε δολοφονήσει πριν άρχιση τήν διάρρηξη τών συρταριών.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» σιέφθηκε πώς δεν μπορούσε να περιμένη ούτε λεπτό. Πρό παντός, έπρεπε να φροντίση για τόν ύπηρετη, μήπως υπήρχε καμιά έλπίς σωτηρίας. Έπειτα θάβλεπε για τήν σύλληψη τού δολοφόνου. Ή υπόθεση τού σέρ Φίλιπ πήγαινε πρós τó παρόν περίπατο κατ' ανάγκην.

Ο Μάρτεν Ντάλ δεν νόμιζε ώστόσο σκόπιμο να άναμνηθί ό ίδιος, και μάλιστα με τήν παράξενη μεταμφίση τού. Άλλωστε, ό δολοφόνος φαινόταν άρκετά νέος και χεροδύναμος, και δεν θά δισταζε φυσικά, να χρησιμοποιήση και τó περιστοροφό του. Με τήν φασαρία μάλιστα, θά βρισκόταν άναγκασμένος να φύγη, κι' έτσι θά γλύτωνε τήν σύλληψη.

Ο Μάρτεν Ντάλ κατέβηκε με τά τέσσερα άπ' τó παρατηρητήριό του πήδησε τά κάγκελλα κι' έσπευσε στόν θάλαμο τού τηλεφώνου που βρισκόταν εύτυχώς σέ απόσταση μόλις ένα-τό μέτρων.

—Άλλή! Άστυνομία αυτού!

—... Τόν κ. Σούμερ, παρακαλώ...

—... Ο κ. Σούμερ; Έδώ, ένας φίλος. Κά-

ποια ληστεία έγινε πρδ όλίγον στην Σόρρεϋ Στρίτ, άρ. 67. Ύπάρχει κι' ένας πληρωμένος ή νεκρός. Τρέξτε. Φέρτε και τó φορείο πρδώντων βοηθειών.

Ο Μάρτεν Ντάλ έβλεπε τó τηλέφωνο, μ' άνακούφιση. Σε πέντε λεπτά τó πολύ, ή άστυνομία θά βρισκόταν επί τόπου. Ο Σούμερ, σ' αυτές τίς δουλειές, παρ' όλο τόν ηλικιο του, ενεργούσε σάν άστραπή. Ο γιατρός τών Πρώτων Βοηθειών θά φρόντιζε για τόν δυσχεζωμένο ύπηρετή, έν υπήρχε άκόμη

καιρός.

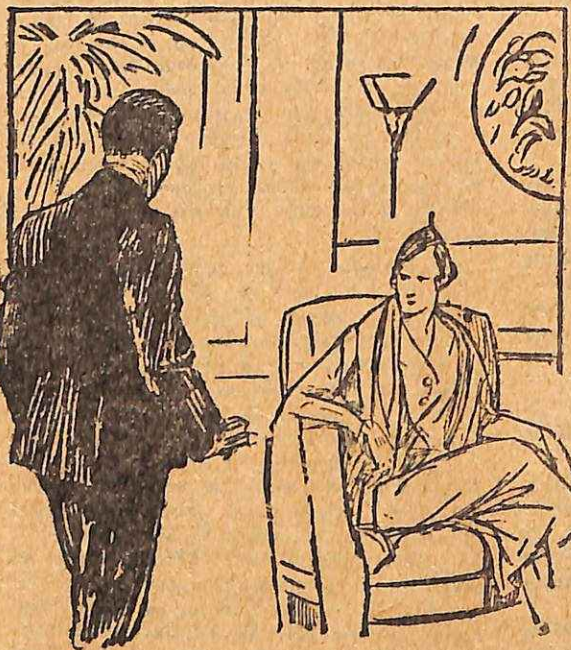
Ο Μάρτεν Ντάλ άποφάσισε τώρα να φύγη. Θά δυσκολευόταν άρκετά να δικαιολογήση τήν παρουσία του εκεί, με τέτοια περιβολή, και μάλιστα στόν φίλο του Σούμερ που όπως ξέρομε, είχε πολλές ύπόνοιες εις βάρος του, ύπόνοιες που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τίς ξεδιαλύνη. Ο Σούμερ ήταν άξιος ν' άφιση κατά μέρος τήν ληστεία, και ν' άφιερωθί στην άνάγκη τού Μάρτεν Ντάλ... Έσπευσε λοιπόν κι' αυτός να τού δίνη όσο μπορούσε πιδ γρήγορα.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ

Όταν, ό άνύποπτος σέρ Χέμιγκ έπέστρεψε κατά τά μεσάνυχτα σπίτι του, είδε με κατάπληξη και άνησυχία πώς κάτι τó έξαιρετικό συνέβαινε εκεί. Μερικές μοτοσυκλέτες τής Σκότλαντ-Γιάρντ, βρισκόταν άρραδιασμένες. Τά φώτα τού σπιτιού, ήταν άναμμένα στό πρώτο πάτωμα. Στην πόρτα ένας πόλιμαν.

Ο Χέμιγκ έκαμε να περάση. Ο πόλιμαν όμως τόν έμπόδισε.

—Τί συμβαίνει κ. πόλιμαν; Είμαι ό ιδιοκτήτης τού σπιτιού...

Βρέθηκε μπρός στην άδελφή τού "Αρνολδ.

—Απαγορεύεται ή είσοδος. Ο κ. άνακριτής είναι άπάνω...

—Μά είμαι ό ιδιοκτήτης, όπως σάς είπα!

—Δυστυχώς, δεν σάς γνωρίζω.

Ο σέρ Χέμιγκ έβγαλε με άδημονία τó χαρτοφυλάκιό του, για να δείξ καμιά ταυτότητα. Ο πόλιμαν έσπευσε να τó παραλάβη δολιχόρο.

—Περάστε! Τό χαρτοφυλάκιο θά τó πάρει από τόν κ. άνακριτή.

Χωρίς να συζητήση περισσότερο, ό χρηματιστής, που δεν είχε μάθει άκόμη τί συνέβαινε, και που άνησυχούσε φοβερά για τήν παρουσία τής άστυνομίας ή τού άνακριτού, μπήκε μέσα κι' άνέβηκε τίς σκάλες όσο μπορούσε πιδ γρήγορα. Άφού πληροφόρηθηκε όλα όσα συνέβησαν ξαφνικά στό σπίτι του: τόν τραυματισμό τού ύπηρετου του, ό όποιος βρισκόταν τώρα στό νοσοκομείο μεταξύ ζωής και θανάτου, τήν διάρρηξη τού γραφείου και τήν σύλληψη τού ληστή, σκέφθηκε να ζητήση τó χαρτοφυλάκιο του από τόν άνακριτή. Με μεγάλη του άσχηξη

έμαθε ότι αυτός δεν είχε δώσει καμιά σχετική διαταγή.

Ο σέρ Χέμιγκ κατέβηκε τρέχοντας τίς σκάλες να βρή τόν πόλιμαν. Αυτός όμως είχε εξαφανισθί!

Τό άλλο πρωί, ό σέρ Χέμιγκ λάβαινε με τó ταχυδρομείο έναν όγκωδή φάκελλο. Τόν άνοιξε, και είδε με άνακούφιση τó χαρτοφυλάκιο του, τó καρνέ τών τσέκ του άθικτο, καθώς και όσα χαρτονομίσματα και έγγραφα κρατούσε επάνω του. Τό μόνο πράγμα που έλειπε, ήταν ή έπιταγή τού Φίλιπ "Αρνολδ! Στή θέση της βρισκόταν μιá κάρτα. Ο χρηματιστής διάβασε:

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜ

«Έλπίζει ότι ό κ. Χέμιγκ δεν θά εύρη δυσανάλογη τήν άποξημίωσή του για τήν έκδοή σελή που τού παρέσχε, κατά τήν χθεσινήν διάρρηξη. Θά τόν παρακαλέσω να μ' γίνη λόγος. Άλλως, θά τόν ξαναεπισκεφθί».

Ο σέρ Χέμιγκ κούνησε συνωφρονισμένος τó κεφάλι. Θά προτιμούσε να μ'ην έχλ ιστορίες με τόν ασύλληπτο «Λωποδύτη-Φάντασμα».

□ □

Τό ίδιο πρωί, ό Φίλιπ "Αρνολδ δέχόταν τήν έπίσκεψη τού Μάρτεν Ντάλ.

—Λοιπόν, φίλτατε, ιδού ή έπιταγή σου. Σού τήν δίνω, με μιá συμφωνία όμως!

Ένα χαμόγελο εύτυχίας ζωογραφίστηκε στό πρόσωπο τού νέου. Ήταν τόσο ένθουσιασμένος που σκούδαν έτσι από τόν έμ μηχανής θεό του, ώτε δεν δίστασε καθόλου:

—Θά κόμω ό,τι μου πής, κ. Ντάλ.

—Θέλω ποώτα να μου ύποσχεθίτε ότι δεν θά ξαναπαίξετε...

Ο νέος κοντοστάθηκε. Έπειτα, με γρή φωνή, πρόφερε:

—Σας τó ύπόσχομαι.

—Και τώρα, άκόμα κάτι, άσήμαντο, αυτό, μ'α πού ώστόσο τó ύποσέθηκα στόν κ. Χέμιγκ.

—Σας άκούω...

—Όπως ξέρετε, αυτοί που έχουν τήν μανία τών στοιχημάτων, έχουν και τήν ψευτοφιλοτιμία να κερδίζουν πάντα. Ο κ. Χέμιγκ έχασε, μ'α με παρακάλεσε να μ'ην κόμω λίγο σέ κανένα. Συνεπώς ούτε σεις πρέπει να τού πής τίποτα... Μου τó ύποσέθηκα κι' αυτό.

Ο νέος τούσφιξε με εύγνωμοσύνη τó χέρι.

—Σας τó ύπόσχομαι κ. Ντάλ.

Ο Σούμερ κι' ό άνακριτής άκόμα προσπαθόν να μαντέψουν ποιός ήταν ό αυτός σχέδιος πόλιμαν που βρέθηκε μπρός στην πόρτα τού σπιτιού τού σέρ Χέμιγκ. Ούτε κατάλαβαν γιατί πήρε τó χαρτοφυλάκιο τού χρηματιστού, και γιατί τó επέστρεψε τήν άλλη μέρα άθικτο. (Γιατί ό σέρ Χέμιγκ, είτε για λόγους προνοίας είτε από φιλότιμο δεν άπεκάλυψε σέ κανένα τήν άπώλεια τού τσέκ).

Οι άναγνώσται μας φυσικά δεν βρισκόνται στην ίδια δυσκολία. Κατάλαβαν ότι τó παιγνίδι ήταν τού Μάρτεν Ντάλ, ό όποιος, άφού πήγε σπίτι του και έβγαλε τήν καμπαρούα του, σιέφθηκε πώς μπορούσε τώρα να φροντίση και για τόν σέρ Φίλιπ, και δεν βρήκε καλύτερη μέθοδο παρά να μεταμφιεσθί σέ ύφιστάμενο τού φίλου του έπιθεωρητή τού Σούμερ!

HERMAN LANTON

Ένας τρόπος...

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ ΝΕΝΝΙ

Πρέπει να σάς εξομολογηθώ, ψιθύρισε ή όμορφη "Άλντα χαμηλώνοντας τó βλέμμα της μπροστά στα φλογερά μάτια τού Βίλφρεντ, πώς άφότου σάς γνώρισα ένοιωσα μέσα μου μιá μεγάλη αλλαγή. Πράγματα που άλλοτε μ' ένθουσίαζαν, τώρα μ' άφήνουν άδιάφορη, άλλα που δεν καταλάβαινα, τώρα μιλούν στην ψυχή μου. Κυττάξετε όμως τόν Σαλβατόρ. Εύτυχώς δεν σάς άντελήφθη. Τόν φαντάζεσθε άξιο ν' άφήση να συνεχισθί τó είδύλλιο που πρόκειται να τού στοιχίση τήν γυναίκα που άγαπά; Βέβαια, δεν μ' εύχαριστεί καθόλου να μ'ην έξακολουθήσουμε να βλεπόμαστε. Δεν φταίω όμως έγώ άν ό Σαλβατόρ είναι τύπος που δεν σηκώνει πολλά...

—Μά όταν δεν σάς χαστουκίζει, τι άλ- κάνει αυτός ό άνθρωπος; Είναι ένας κ' κώδης τού γκόλφ, κάνει συλλογή από πετ' λουδες... Θά μπορούσα να γίνω φίλος τού άν έκανα πώς ύποτασσόμουν στα καприτσία του. Κι' έτσι...

—Κι' έτσι, συνέχισε ή "Άλντα κουττάζοντας τόν κατάματα, θά μπορούσατε να τού κλέψετε τήν γυναίκα του κάτω άπ' τήν μύτη του—πέμματα; Αυτό δεν σάς τιμά, Βίλφρεντ. Πάντως, άν θέλετε να γίνετε φίλος του, κάνετε πώς άγαπάτε έ- ξαιρετικά τίς διαλέξεις—τρελαίνεται για αυτές

—Είναι φριχτό, είπε εκείνος σκούβοντας για να τής φιλήση τó χέρι, θά τó κάνω όμως για τήν άγάπη σας.

□ □

Αυτό έγινε άφορμή ό νέος να πηγαίνη και να χειροκοπη ένθουσιασώς όλες τίς διαλέξεις τού Σαλβατόρ. Αυτός τόν πρόσεξε, σέ μιá διαλέξή του, όταν ό Βίλφρεντ τόν πλησίασε και τόν συνεχάρη μ' αυτά τά λόγια:

—Έχετε στόμα μεγάλο κονφερανσιέ, τού έλεπε.

—Εσείς με χειροκοπείτε σάν δαιμονισμένος! Ούτε κι' έγώ ό ίδιος δεν κατορθώνω να ένθουσιαστώ τόσο πολύ, άποκρίθηκε ό Σαλβατόρ.

Και τόν κάλεσε στό σπίτι του.

□ □

—Άύριο στό σπίτι μου; ψιθύρισε ένα βράδυ ό Βίλφρεντ, σφίγγοντας τó βελούδινο χέρι τής "Άλντας.

—Όχι στό σπίτι σας, τού άποκρίθηκε τρέμοντας εκείνη. Βιαζόσαστε πολύ, άγαπητέ μου... Περιμένετε με στίς τέσσερις στην όδο τών Ρόδων.

Κι' άπάνω στην συγκίνησή τους, δεν άντελήφθησαν πώς ό Σαλβατόρ είχε πλησιάσει κι' άκουσε τήν συνομιλία τους.

Θά ήθελε εκείνη τήν ώρα να πνίξη τήν έρωμένη του. Έλα όμως που ήταν στή μέση κι' ό Βίλφρεντ... που ήταν φίλος του. Άν πάλι τó ραντεβού δεν είχε τίποτα τó ένοχο; Καλλίτερα να κινή τόν άνήξερο και να κατασκοπεύση.

Στίς τέσσερις τó άπόγευμα, ή "Άλντα βγήκε: «Πάω στή ράφτρα μου», είπε. Στίς τέσσερις και τέταρτο, έμπαινε μαζί με τόν Βίλφρεντ σ' ένα άπόμερο μπάρ. Στίς τέσσερις και τριανταπέντε τής πρό-

τεινε να τής παρουσίαση τήν πλούσια συλλογή κομψοτεχνημάτων που είχε στό σπίτι του... εκείνη όμως άρνήθηκε και πάλι. Τού παρεχώρησε μόνο ένα φιλί. Καί σέ λίγο τόν άφησε μόνο...

—Υστερα από δυό λεπτά, ό Βίλφρεντ έβλεπε τόν Σαλβατόρ μπροστά του.

—Τό λιγότερο που θά είχα να κάνω, είπε εκείνος και κάθισε ά'τίκρου στόν Βίλφρεντ, θά ήταν να σέ σκατώσω επί τόπου. Είσαι όμως φίλος τών διαλέξεων, και πρέπει να σέ φεισθώ. Λοιπόν, σου λέω άπλούστατα: χάσου άπ' τόν δρόμο μου κι' άπ' τόν δρόμο τής "Άλντας. Σύμφωνοι;

Είναι όμως στιγμές που κι' ό πιδ φιλειργηνικός άνθρωπος νοιώθει στίς φλέβες του να βράζει αίμα ήρωος.

—Άγαπώ τήν "Άλντα, είπε ψυχρά ό Βίλφρεντ, κι' εκείνη μ' άγαπά... και δεν μπορείτε να μ'ας έμπόδισετε να... Άφηστε

Σαπλωμενη άπάνω στό ντιβάνι ή νέα έβριζε.

τό χέρι μου, μη σάς κατεβασώ στό κεφάλι αυτή τή μποτίλλια...

—Ή "Άλντα, διέκοψε ό άλλος ύποχωρώντας κανονικά, άγαπά έμένα. Κι' άν θέλετε μιάν απόδειξη, πάμε μαζί να τής ποΰμε να διαλέξή άπ' τούς δυό μας.

—Αυτό δεν θά ήταν σωστό. Ή δυστυχισμένη γυναίκα είναι τρομοκρατημένη άπ' τήν βαναυσότητά σας και δεν θάχη τó θάρρος να πής τó όνομα εκείνου που άγαπά. Προτείνω κάτι άλλο. Θυμάστε τήν διαλέξη για τó οινόπνευμα που άκούσαμε χθές βράδυ; "Έλεγε σ' ένα σημείο:

«...άπάνω στή μέση, οι νευροπάθειες ξεσπούν σέ παραλήρημα κατά τήν διάρκεια τού όποιου, τó ύποσυνειδητό τους τούς βάζει να πούν τó όνομα εκείνου ή εκείνης που άγαπούν...» Άς μεθύσουμε λοιπόν τήν "Άλντα. Έτσι θά μάθουμε ποιόν άγαπά.

—Μά είσθε βέβαιος πώς ή "Άλντα είναι νευροπαθής;

—Χωρίς να θελήσω να σάς θίξω, είπε ό Βίλφρεντ κρατώντας τήν μποτίλλια στό χέρι, γυναίκα που έζησε μαζί σας ένα χρόνο, πρέπει ναχη καταστραμμένα τó

νεύρα της για όλη της τήν ζωή...

□ □

—Άρκετά ήπие, είπε σιγανά ό Βίλφρεντ στό Σαλβατόρ. Θά ήταν επικίνδυνο να τή μεθύσουμε παραπάνω.

Ξαπλωμένη τώρα άπάνω στό ντιβάνι, ή νέα έβριζε έξω-φρενών τόν αυτοκράτορα τής Κίνας, κατηγορώντας τόν για ένα σωρό άδικήματα και για ύφαρπαγήν τού θρόνου που άνηκε δικαιοματικά σ' αυτήν. Με τó πρόσωπο φλογισμένο ήταν πολύ όμορφη... μ'α δεν είχε φθάσει άκόμα στό ψυχολογικό σημείο.

Ο Σαλβατόρ με τόν Βίλφρεντ τήν κύταζαν με προσοχή. "Ίσως ό Σαλβατόρ να συλλογιζόταν ποιá έρωτόλογα θά πρόφερε ή "Άλντα καλώντας τόν. Ο Βίλφρεντ πρόσεχε τά χεΐλη τής νέας που θά νοιγαν για να ψιθυρίσουν: «Λατρευτέ μου Βίλφρεντ».

Πέρασαν μερικά λεπτά. —Δεν τηλεφώνησε σέ κανέναν γιατρός; ρώτησε με κάποιο δισταγμό ό Βίλφρεντ. Μ'ην παράπτε; Ποιός μπορεί ποτέ να ξε-

ρη;

—Πάμε, συγκατετέθηκε ό Σαλβατόρ. Και βγήκαν μαζί άπ' τó δωμάτιο. Φυλ-

λομέτρσαν τόν τηλεφωνικό δδηγό και έχασαν δέκα λεπτά τής ώρας για να

προυν ένα γιατρό τής συνοικίας των.

—Εμπρός; φώναξε ό Σαλβατόρ. Γιατρέ μου, μιá γυναίκα παράπτε σαμπάνια.

—Παράπτε σαμπάνια; Δόστε της ένα φυτζάνι καφέ χωρίς ζάχαρι. Φθάνω άμέσως.

—Λαμπρά, είπε ό Σαλβατόρ κι' άφησε τó άκουστικό.

Άφουγκράστηκε. Άπ' τó δωμάτιο τής "Άλντας άκούγονταν λυγμοί και μασσημένα λόγια.

—Τό παραλήρημα! είπαν και οι δυό κι' ώρμησαν.

Άπ' τήν βιασύνη τους, τράκαρεν ό ένας πάνω στόν άλλο. Τέλος έφθασαν μπροστά στό δωμάτιο τής "Άλντας κι' άνοιξαν τήν πόρτα.

Κι' εκεί σταμάτησαν κατάπληκτοι, σάν άπολιθωμένοι...

Κύταζαν τήν "Άλντα που άπάνω στό ντιβάνι είχε άγκαλιάσει ένα μαξιλάρι και ξεφώνιζε φιλώντας τó.

—Ερνέστο μου! Άγαπημένο μου Έρνεστο!

RITA NENNI

Γυναικείες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΕΤΑΠΤΩΣΙΣ

Καθισμένη σε μια απόμακρη ακρογιαλιά απολαμβάνω την εξαίσιμη θαλάσσια θάλασσα. Αφής το βλέμμα να πέσει από τα χέρια μου και παρασύρθηκα σε μια ατέλειωτη ενστέφανση της ήρεμης θάλασσας που απλωνόταν μπροστά μου. Κι' αίσθανόμουν την απέραντη γαλήνη που απλωνόταν στην θάλασσα να πλημμυρίζει την ψυχή μου, κι' ένιωσα την θέμη του ήλιου που έλαμπε σαν ένα θεϊκό χαμόγελο, να αλαφρώσει την καρδιά μου... Είναι τόσο λίγες οι στιγμές που αισθάνεται κανείς τον έσπτο του ήρεμο και ικανοποιημένο που όταν τις βρίσκει καμιά φορά προσπαθεί να τις συγκρατήσει, να τις απολαύσει όσο μπορεί.

Και όμως... Είναι τόσο μεγάλος ο ανθρώπινος πόνος κι' έχει τέτοιες μεταπτώσεις ή ανθρώπινη καρδιά που η χαρά είναι δύσκολο να διαρκέσει.

Επέστρεψα στο σπίτι μου το μεσημέρι ύστερα από το ψυχικό αυτό λουτρό της γαλήνης και της μοναξιάς, χαρούμενη, ευτυχισμένη σχεδόν. Κι' έβλεπα όλα γύρω μου...

Από κάποιο σπίτι ακούστηκε το κλάμμα ενός παιδιού... Έκλεισε δυνατά, αγράτητα, και το πονεμένο κλάμμα του γέμισε την ατμόσφαιρα με μια αναθρόιστη δόνηση. Ποιος ξέρει ποιά παραμυθική αιτία είχε προκαλέσει το κλάμμα αυτό: το μάλωμα της μητέρας, το σπασίμο κανενός αγαπημένου παιχνιδιού...

Κι' όμως έκουβε τόση απόγνωση το θλιβερό εκείνο κλάμμα—ξέρομε όλοι μας καλά πόσο εύκολα υποφέρει ένα παιδί για το τίποτε—που ένιωσα την χαρά μου να εξημενίζεται αστραπιαία και μια μελαγχολία να κυριεύει την ψυχή μου...

Φθάνει να παραμυθολογήσει να να στενοχωρηθεί, να λυπηθεί κανείς... Είναι αδύνατο να μην έλθω κάποιο γεγονός—ασήμαντο ή σπουδαίο—να πληγώσει την χαρά ενός ανθρώπου—δικαιολογημένα ή όχι.

Νομίζω ότι ένας άνθρωπος που δεν είναι ανίσθητος ή σκληρός, δύσκολα θα μπορούσε να είναι χαρούμενος κι' ευτυχισμένος επί πολύ. Είναι τόσο πολλές οι περιπτώσεις που παραδοκούν να πικράνουν τη χαρά του...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΜΑΝΤΩ

ΜΑΝΤΩ ΣΠΟΡ

Τα μαντώ του σπόρ είναι συνήθως χαλρές γούνας. Γίνονται μακρυά, και φαρδαινουν ελαφρώς προς τα κάτω. Είναι εφάρμοστα στην μέση με μια ζώνη από το ίδιο ύφασμα γαρνιρισμένο με βελονιές ή

Μια πολύ κομψή και ασημένια μαύρο, επάνω σ' ένα φόρεμα από μαύρο λινό.

ανσάμπλ μαρόν, και ένα γκρι ανσάμπλ από τουρνέ έγγλέζικο να συνοδεύεται από καπέλλο, γάντια και παπούτσια από δέρμα σε χρώμα μπορντό.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΜΑΝΤΩ

Τα μαντώ άμπιγιέ είναι κατά κανόνα μακρυά, χωρίς ζώνη, με λεπτή μέση. Και αυτά φαρδαινουν προς τα κάτω. Διακρίνονται όμως πολύ από τα πρωινά μαντώ από τους διαφορετικούς γιακάδες των, οι οποίοι είναι πιο μεγάλοι, πιο μαλακοί και πολύ συχνά γαρνιρισμένοι με ρενάρ.

Οι γούνινες γαρνιτούρες είναι έφετος πολύ πρωτότυπες. Δεν είναι πιά όπως πριν ένας γιακάς και δυο παραμέντα, αλλά σχηματίζουν διάφορα άραβουργήματα και άπειρα γεωμετρικά μοτίφ διαφόρων ειδών από άστρακάν, που τοποθετούνται κατά μήκος του σταυρώματος, στον ποδόγυρο, ή ακόμη στις τσέπες. Κάποτε μάλιστα τα κουμπιά αντικαθίστανται από γούνινα ντεκουπαρισμένα λουλούδια.

Οι ρεδινγκότες και τα μαντώ αφήνουν πολλές φορές να φαίνεται από το άνοιγμα τους μια έσάρπα ή μια γραβάτα πυλωτή και πολύχρωμη σκωτσέζικη, σινέ ή λαμέ.

Η έρμίνη και το άστρακάν παίζουν έφετως σημαντικό ρόλο στην διακόσμηση των μαντώ άμπιγιέ.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΜΑΝΤΩ

Τα βραδυνά μαντώ παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία έφετος. Άλλα είναι ήμισυ μακρυά όσο και μια τουνίκ, με μια γαρνιτούρα από ρενάρ στους ώμους που σχεδιάζει ένα ύψηλο γιακά.

Βλέπουμε ζακέττες με ούρα έποχής Διευθυντήριου, με μέση έντονα σημειωμένη. Βλέπουμε ζακέττες με μπάσκα από βελούδο φασσονέ και μικροδλές εφάρμοστες βέστες με όγκδέστατα μανίκια.

Κατ' αντίθεσιν προς τις κοντές και φανταζι αυτές ζακέττες, θα δοούμε μακρότατα μαντώ από βελούδο ή γούνα, μερικά μάλιστα έχουν ίερατική και πολυτέλεστατη συγχρόνως εμφάνιση και κλείνουν στον λαιμό και στην μέση με δυο ζατραφερά κοσμήματα.

Πολύ μοντέρνο είναι το μαντώ κάπ, και το μακρύ βελούδινο μαντώ με ούρα, γαρνιρισμένη με πλούσια γούνα.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Μην εκπλήττεσθε μια κομψή γυναίκα δεν πρέπει να φορή ίδιο άρωμα τον χειμώνα και το καλοκαίρι. Όταν ο ήλιος καίει και η ατμόσφαιρα είναι αποπνικτική, μπορεί μια γυναίκα να φορή ένα δυνατό άρωμα.

Για τον χειμώνα όμως είναι καταλληλότερο ένα άρωμα πιο λεπτό του οποίου η έξατμιση γίνεται βαθμιαία και προσδευτικά με την φυσική θερμότητα των

σελίδες

ζεστών λαινάς και της γούνας.

Άς πάρουμε για παράδειγμα το άρωμα «Χρυσός» του Κοτύ. Είναι βέβαια παλαιότερο παρφέν, όμως είναι πολύ ευγενικό και λεπτό και η μόδα του δεν πάλησε ακόμα. Μόλις το άναπνεύσετε, ή μυρωδιά του σας φαίνεται ελάχιστα χαρακτηριστική. Είναι μια ελαφρή μυρωδιά περγαμόντου και μυρίνης. Και αυτό είναι όλο. Όταν όμως χύσετε μερικές σταγόνες στους ώμους σας και φορέσετε ύστερα ένα μάλλινο φόρεμα, θα σκορπίσετε σε λίγο ένα άραιότατο άρωμα των ρόδων της Άνατολης.

■ ■

Και έπειδή τον χειμώνα περνάτε περισσότερο καιρό σπίτι σας, θα θεωρηθήτε ακόμη πιο κομψή αν φροντίσετε να άρωματίσετε το περιβάλλον στο όποιον σας άρέσει να ζήτε και ιδιαίτερος το δωμάτιό σας και τα χαριτωμένα άξεσουάρ σας: τα γάντια σας, την τσάντα σας και την έσάρπα που δένετε γύρω στον λαιμό σας με το ίδιο άρωμα.

Το «κρέπ ντε σιν» είναι επίσης ένα άληθινό χειμερινό άρωμα όπως άλλωστε όλα τα άρώματα που περιέχουν σπρ με τα όποια συγγενεί.

■ ■

ΝΕΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΜΠΟΥΤΟΥΝΙΕΡΕΣ ΜΕ ΜΠΟΡΝΤΟΥΡΑ

Θα δοούμε συχνά στις ζακέττες μπουτονιέρες τετράγωνες καθαραισμένες με ένα μικρό μπιά από ύφασμα, διαφορετικού χρώματος συνήθως, που κάνει ένα έμφε χαριτωμένο.

ΡΟΜΠ-ΣΕΜΙΖ

Ήταν πολύ της μόδας πριν από αρκετά χρόνια. Τώρα ξανάρχεται στη μόδα σε ολόσια γραμμή, χωρίς ζώνη με μερικές μόνο πένες για να σημειώνουν ελαφρά τη μέση. Μπορούμε όμως να βάλουμε μια στενή «κορντελιέρ» από ύφασμα. Η ρομπ-σεμιζ μπορεί να γίνει από δυο είδη ύφασματος: λαινάς για τη φούστα και μεταξωτό για το κορσάζ που φθάνει ως τους γοφούς. Άκόμη και σε δυο χρώματα αν σας άρεση.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΟΝΤΕΣ

Οι στενές και ίσιες φούστες μπορεί να είναι λίγο μακρύτερες μά οι φαρδιές φούστες είναι έφετος κοντές. Γιατί όταν είναι φαρδιές και μακρύτες δίνουν γεροντική εμφάνιση.

ΧΑΝΤΡΕΣ ΕΥΛΙΝΕΣ

Με χοντρές εύλινες χάντρες κατασκευάζουν τώρα πολλοί έφες. Περνοί τις εύλινες αυτές πέρλες σε μια κλωστή και κάνουν έναν κόμπο ανάμεσα σε κάθε δυο χάντρες. Με τα βαμβακερά και χονδρά φορέματα ταιριάζουν πολύ.

Άκρες που πέφτουν κατά μήκος της φούστας. Όχι σπανίως οι άκρες αυτές κεντούνται με ζωηρά χρώματα ή με μεταλλινές κλωστές.

ΧΡΥΣΟΙ ΚΡΙΚΟΙ

Είτε στ αυτιά, είτε στα χέρια ως βραχιόλια, είτε ως κολλιέ, ένας απλός χρυσός κρίκος χωρίς καμιά διακόσμηση θα είναι το κομψότερο κόσμημα της σας.

ΓΑΝΤΙΑ ΦΑΝΤΑΖΙ

Θα είναι πολύ σικ τον χειμώνα, γάντια καμωμένα από το ύφασμα του παλτού σας.

■ ■

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Στα προηγούμενα άρθρα μου, σας έγραφα λεπτομερώς για την τακτική που πρέπει να ακολουθήτε κατά την προωινή περιποίηση του προσώπου σας.

Πριν προχωρήσω στις λεπτομέρειες της βραδυνης περιποίησας του προσώπου σας δηλ. από της νυκτερινής κατακλίσεως, θα σας δώσω μερικούς γενικούς κανόνες που πρέπει να ακολουθήτε πιστά για να διατηρήσετε όσον το δυνατόν περισσότερο την φρεσκάδα σας.

Η ανηρότης της γυναίκας δεν εξαρτάται

Τρία ωραία χειμερινά μαντώ: Το πρώτο είναι από ντρά με ζιλέ και γιακά Μεδίων από λεοπαρδάλη. Μαγίνα απλοήταν με σούρες.— Το δεύτερο είναι από δελού ντε λαίλ με άμπιγιάν στρουγγυλό κουμπιστό. Γιακάς και μανίκια από μαλαμούν.— Το τρίτο είναι από λαινάς με μανίκια ραβδιστά. Ό γιακάς οι τσέπες, το πλαστρήν και οι όποι γαρνίζονται με άνιω ραβέ.

μόνον από την καθημερινή περιποίηση του προσώπου, αλλά και από την ήσυχία και την ανάπαυση που είναι από τα σημαντικότερα στοιχεία της διατηρήσεως της ομορφιάς.

Δυστυχώς, πολλές κυρίες, οι περισσότερες μάλλον, αγνοούν την μεγάλη σημασία που έχει για την υγεία και την ομορφιά η ανάπαυση.

Για να διατηρήσετε, λοιπόν κυρίες μου, το δέρμα του προσώπου σας στιλπνό, δροσερό, κι' αρωματισμένο και για να φανείστε και σε περασμένη ακόμη ηλικία όμορφες, νέες και ζωηρές, πρέπει να επιβάλλετε στον εαυτό σας ν' αναπαύεται. Είναι αρκετά δέκα λεπτά της ώρας το πρωί κι' άλλα τόσα το βράδυ για την επιμέλεια της ωραιότητός σας.

Η ήσυχία όπως είπαμε και παραπάνω, είναι το απαραίτητο και συντελεστικότερο μέσο, για την διατήρηση της φρεσκάδας και της φυσικής ομορφιάς. Δυστυχώς μέσα στο σημερινό βίλλιγγο, που ζούμε ξεχάσαμε τι θα πει ανάπαυση. Όλες οι γυναίκες, — έλαχιστες κάνουν εξαίρεση — ακόμα κι' αυτές που δεν εργάζονται, αλλά καθόταν στο σπίτι τους, κουράζονται υπερβολικά με τις χίλιες δυό ασχολίες της εργασίας των ή του νοικοκυριού τους.

Αυτή η κατάσταση, ή διαρκής κι' έννευριστική κίνηση, σκακατεύει το σώμα σας, και την ομορφιά σας. Αυτό πρέπει να το νοιώσετε καλά, όπως και το ότι ή θα είσατε γυναίκες των σπόρ, ή γυναίκες του σαλονιού. Και τα δύο δεν μπορούν να συνυπάρχουν. Το δέρμα για να διατηρηθεί φυσικό και δροσερό, έχει ανάγκη την διαφόρων προφυλάξεων και μέσων διατηρήσεως. Δυστυχώς δεν συνέρχεται τόσον εύκολα όσον νομίζετε.

Μην καταστρέψετε λοιπόν με διάφορες επιπολαιότητες (σκληρές δίαιτες, ξενύχτια, οινόπνευματώδη ποτά, κουραστικές διασκεδάσεις και γενικώς υπερκοπώσεις) την φυσική αρμονία των γραμμών σας, καταφεύγοντας κατόπιν εξ ανάγκης στα διάφορα θλαβερά και χρυσотυλιγμένα φτιασίδια για να είσατε πάντοτε «της ώρας» και για να κρύβετε την χλωμάδα, το μαρμαριό και τη ρυτίδωση του προσώπου σας. Αν θέλετε λοιπόν να διατηρήσετε το φυσικό σφριγός και την ομορφιά σας, να πγαίνετε στο δωμάτιό σας, τις ώρες που σ'α μένουν γι' ανάπαυση — έστω και το μεσημέρι οι εργαζόμενες — να φορέτε μια φαρδιά ρόμπα και να ξεπλύνετε το πρόσωπό σας με δροσερό νερό και δάκρυα.

Προηγουμένως, όσες μ'ν έχετε ξερο δέρμα ν' αλείψετε το πρόσωπο και το λαιμό σας μ' ένα απαλό, τονωτικό και δροσιστικό καλλυντικό γάλα. Δυο φορές όμως την εβδομάδα απαραίτητος και χωρίς ούδέποτε να το παραλείψετε, θ' αλείψετε το πρόσωπό σας όσες μ'ν έχετε ξερο δέρμα με άσπράδι αυγού, όσες λιπαρό με κρόκο, κι' όσες τέλος μέτριο (νορμάλ) μια φορά μ' άσπράδι και την άλλη με κρόκο. Μετά ένα τέταρτο της ώρας περίπου αφαιρείτε το αυγό με βαμβάκι μ'ν και χλιαρό νερό όσες έχετε δέρμα ξερο ή μέτριο, ενώ όσες έχετε λιπαρό δέρμα με βαμβάκι βρεγμένο σε δροσερό άγνό ροδόνερο.

Αυτή τη μικρή κότσα της ομορφιάς, αν την κάνετε μισή ώρα κάθε μέρα, χωριστά απ' την προοινη και την βραδυνή περιποίηση — θα απαλλαγείτε σιγά-σιγά, από τα ίχνη της υπερκοπώσεως. Και πρό πάντων θα διατηρήτε το δέρμα σας δροσερό, καί λείο, χωρίς ν' αναγκάσετε να καταφεύγετε σε τεχνητά μέσα.

Στο επόμενο διάφορο συνταγές άνωθεν καλλυντικών που θα χρησιμοποιήτε κατά την ανάπαυσή σας.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΜΙΑ ΑΝΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗ ΧΩΡΑ

Τα πιδ παράξενα και τα πιδ περιεργα ζώα, υπάρχουν στην Αυστραλία.

Μερικά απ' αυτά, όπως οι διδελφείς, έχουν ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών τους, ένα είδος μεμβράνης ή όποια τα υποβοηθεί να πετούν από το ένα δέντρο στο άλλο με μεγάλη ευκολία.

Αλλά ή Αυστραλία θα μ'ας παρουσιάσει και άλλες εκπλήξεις, γιατί είναι κατά το πλείστον ανεξερεύνητη.

Φυλές κανιθάλων ζουν στα παρθένα διάση της σε έντελως πρωτόγονη κατάσταση.

Οι άγριοι αυτοί της Αυστραλίας, ζουν νομάδες σε σπήλαια μέσα και σε καλύβες πρόχειρες καμωμένες από κλαδιά δέντρων.

Δεν ξέρουν καθόλου να μαγειρεύουν. Τρέφονται συνήθως από καρπούς και κνήγι που είναι αφθονα στα εκεί δάση.

Όταν βαρεθούν ένα μέρος, το εγκαταλείπουν και πάνε να βρουν άλλο. Περιπατούν ημέρες ολόκληρες και μόνο αν δώσει ο άρχηγός της φυλής το σημείον σταματούν.

Συμβαίνει όμως συχνά να σταματούν στο δρόμο οι γέροι κι' οι άρρωστοι, πράγμα που εμποδίζει τους άλλους να προχωρήσουν. Αλλά το ζήτημα αυτό το λύνουν πολύ εύκολα.

Οι γέροι κι' οι άρρωστοι σκοτώνονται μ' ένα χτύπημα των λιθινών ροπαλών τους, από τους άλλους τρώγονται... και ή πορεία συνεχίζεται.

ΕΦΥΓΑ

...κι' ήταν νύχτα σκοτεινή και λυπημένη και σιωπηλή, σαν όλες τις νυχτιές του φθινοπώρου που φέρνουν δάκρυα... Στο βαπόρι.

Τόν πόνο μου... και δάκρυα... πρώτη φορά μέσ' στο βαπόρι... Θυμάμαι...

Μπορούσα και να κλάψω πολλήν ώρα... μ'ό ό κόσμος νέοι και γέροι και παιδιά με κύταζε με τόση αδιακρίσια. Θά λέγαμε:

«Κυτάζετε ένας τρελλός!...» κι' ίσως:

«Πωπώ, γιατί π'ν το κάνει!...» Κι' όπως ήταν γεμάτο το βαπόρι θά γίνονταν θεατές κι' εγώ το νούμερο. Στο τραίνο

λίγοι οι επιβάτες λίγα και τα χιλιόμετρα μά και τα δάκρυα έπλησε...

Φατίζανε τα ηλεκτρικά πολύ κι' είχα τον ίδιο φόβο: μή με πούνε: τοελλά!... τι παρόμοιο..

Μή με πούνε; Κι' όμως... θαρρ'ό πώς ήμουν... και... πώς είμαι

Ω, τώρα πιδ πολύ από τότε... Γιατί...

κι' εδ'ό μ' έφερεν ό πόνος βρήκα καινούργια αγάπη, πιδ μεγάλη!...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

ΑΝ ΥΠΗΡΧΕ ΘΕΣΗ

Όταν μαθεύτηκε ότι ο καλός φίλος Μπα στίτ-πέθανε, ολάκαιρη ή Μασσαλία θυβίστη κε στο πένθος. Αμέσως συνήλθαν τα μέλη του συλλόγου «Τό Αλ'ητικό Αρκουδι» τοί όποιου αντιπρόεδρος ήταν ο μακαρίτης, και αποφάσισαν να καταθέσουν επάνω στην σορό του ένα μεγάλο στεφάνι με πλατείες ταινίες, και να συνοδεύση την έκφορα μια αντιπροσωπεία του συλλόγου.

Αμέσως, μετά τις αποφάσεις αυτές ο Μάριος που ήταν πρόεδρος του συλλόγου έκαμε ένα τηλεγράφημα στον μεγαλύτερο άνθρωπό της Μασσαλίας και του παρήγγειλε να στείλ'η στον σύλλογο ένα μεγάλο στεφάνι με πλατείες άσπρες κορδέλλες, επάνω στις όποιες θα έγραφε «Πτωχέ μας φίλε, κοιμού εν ειρήνη...».

Όταν ο γραμματέας του συλλόγου είδε το τηλεγράφημα είπε:

—Δεν είναι αρκετά κ. πρόεδρε, αυτά που θα γράψωμε στην ταινία. Χρειάζονται και άλλα.

—Έχει δική ο κ. γενικός γραμματέας, ύπεστήριξε ο ταμίας θέλει και άλλα.

Ο Μάριος, οικονομός άνθρωπος για να μη χαλάση το χαρτί όπου είχε ήδη κάνει το τηλεγράφημα, πρόσθεσε από κάτω:

«Παρακαλούμε προσθέσατε στην ταινία: στον Παράδεισο των καλών ανθρώπων, αν ύπόψη θέσις» και το τηλεγράφημα εστάλη. Την ημέρα της κηδείας ο Μάριος μ' όλα τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου του «Αλ'ητικού Αρκουδιού» διάβαζαν κατάπληκτοι επάνω στην ταινία του στεφάνου.

Πτωχέ μας φίλε,

Κοιμού εν ειρήνη στον Παράδεισο των καλών ανθρώπων, αν ύπόψη θέσις!...»

□ □

ΤΡΕΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τρεις επιβάται ταξιδεύουν στο ίδιο διαμέρισμα του τραίνου. Πιάνουν γρήγορα φίλίες και αρχίζουν να διηγείται ο καθείς τα κατορθώματά του στον πόλεμο.

—Εγώ, λέγει ο ένας απ' αυτούς, ένας παλληκαράς από την Τουλούζη, δεν θα σ'ας πώ και πολλά πράγματα. Η ιστορία μου είναι ή εξής: μια μέρα στο 'Εταιν, μια όδιδα μου παίρνει σύριζα, από την μασχάλη το δεξί μου το χέρι. Εγώ δεν τ'άχασα, άπλώνω το άλλο χέρι μου, παίρνω το κομμένο, το βάζω στη θέση του και όπως έχω αίμα πολύ δυνατό, ξανακόλλωμε στη στιγμή. Μου έφθασαν 2—3 μέρες ανάπαυσης για να μη μου μείνη ούτε ίχνος από την περιπέτειά μου αυτή.

—Περίεργο, λέγει ο δεύτερος, ένας γερός προθηγκιανός, και σε μένα το ίδιο επάνω κάτω συνέβη. Μια όδιδα μου πήρε και τα δυο πόδια. Τα πήρα και εγώ και τα βάζα στην θέση τους απαράλλατα όπως έσείς το χέρι σας. Μόνο που μούμεινε από τότε κάποια αδυναμία στα πόδια.

—Και σεις; ρωτά ο πρώτος τον τρίτο επιβάτη, που ήταν ο Μάριος.

—Ω! Εγώ... έκαμε με μετριοφροσύνη ο Μάριος, δεν έχω να σ'ας πώ σχεδόν τίποτε. Σκοτώθηκα την πρώτη μέρα του πολέμου και... δεν ξέρω τί έγινε έπειτα!

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

τον πρόλαβε όμως ο Σιμόν.

—Σιγά, Τήλ, είπε, αφήστε με να έρωγ'ησω. Σβύστε το φώς. Λαμπρά. Λόρδε Ρίτγουελ, δώστε μου το χέρι σας στα σκοτεινά. Οδηγήστε με στην πίσω πόρτα του σπιτιού.

—Ο Τζάκ κι' εγώ θα επιβλέψουμε την πρόσωση, είπε ο Μάρτεν Αϊρλοκ.

—Πηγαίνετε, είπε ο Σιμόν και οδηγώντας το ρεβόλβερ του ξεγλύστρησε πρώτος έξω.

Κλάκι!

Ο πυροβολισμός ακούστηκε απ' την πρόσωση. Επικολούθησε ο θόρυβος ενός μοτέρ κι' ή φωνή του Μίλαντ που φώναζε.

Μιά σκιά κινούνταν στην πελούζα. Ο Τέμπλαρ έφθασε έξω την στιγμή που έφρευε το αυτοκίνητο. Δέχτηκε ένα χτύπημα στον ώμο κι' άρπαξε το χέρι εκείνου που του είχε χτυπήσει.

—Όστε θέλεις να πεθάνης! ψιθύρισε ο Σιμόν.

Ο Μάρτεν Αϊρλοκ—γιατί εκείνος ήταν— έμπηξε μια κραυγή. Ο Σιμόν τον άφησε κι' ώρμησε στο δικό του αυτοκίνητο. Άντελή-αθη όμως πώς του είχαν κόψει τα σύματα της μπαταρίας. Όσπου να επισκευάση την βλάβη, θα βρισκόταν μακριά ο φυγάς!

Ο Σιμόν επέστρεψε στο σπίτι και θόηκε τον Τήλ να περιποιηται τον λόρδο Ρίτγουελ που είχε πληγωθή στον ώμο απ' την σφαίρα.

—Δεν είναι τίποτα σοβαρό, τραύλισε ο λόρδος. Πού είναι ο Τζάκ;

—Τόν πήραν μαζί τους, είπε ο Μάρτεν με φωνή που έταρσε. Μόλις βγήκαμε στο πεζούλι, μ'ας πυροβόλησαν και πάλι. Πληγώθηκα έλαφρά.

Κι' έδειξε ένα άσημαντο ίχνος στο χέρι του.

—Έτρεξα, συνέχισε, μούδωκαν μια γροθιά στο στομάχι που με σταμάτησε για μερικά δευτερόλεπτα. Άκουγα τόν Τζάκ να καλή εις βοήθειαν. Ώρησα... κι' έπεσα άπάνω σας, κ. Τέμπλαρ.

—Άκουσα μόνο έναν πυροβολισμό, πριν πυροβολήσουν έναντιόν μου, είπε. Έχετε μια ηλεκτρική λάμπα;

Ο Αϊρλοκ θόηκε μια στην κουζίνα κι' έψαξαν τόν κήπο. Συνάντησαν τόν Ινσπéκτορ Όλγουντ που είχαν έρθει με ποδήλατο χωρίς να δ'ή κανέναν στο δρόμο.

Έλειπε το αυτοκίνητο σπόρ του Μίλαντ. Θα τόν απήγαγαν με το αυτοκίνητό του, είπε ο Σιμόν, ήμπορεί και να τόν σκοτώσαν...

Κι' έδειξε ένα μεταξωτό μαντήλι βουτηγμένο στο αίμα.

—Από πού έφανε το αυτοκίνητο; Μπορούμε να τόν κυνηγήσουμε.

—Είναι δύσκολο, είπε ο Όλγουντ. Μπορεί ν' ακολουθήσε τρεις διαφορετικούς δρόμους που ύποδιαιρούνται σ' ένα σωρό άλλους.

—Αδιάφορο! Τηλεφωνήστε σε όλους τους κατανομικούς σταθμούς και δώστε τα χαρακτηριστικά του αυτοκινήτου.

□ □

Ένας γιατρός έδενε την πληγή του λόρδου Ρίτγουελ.

—Ησυχάστε, είπε ο Σιμόν, δεν θα πειράξουν τόν γυιό σας.

—Καλλίτερα να είδοποιούσαμε τόν φίλο του Φέρις. Δεν ξέρω την διεύθυνσή του στην έξοχή, πάρτε όμως στο τηλέφωνο το διαμέρισμα που κρατά στο Λονδίνο, στον αριθμό 4 της πλατείας της Δουκίσσης...

Στον αριθμό 4 της πλατείας της Δουκίσσης της Δουκίσσης! Ο Σιμόν θαρρούσε πως άκουγε και πάλι την φωνή της Φλώρενς Έλσαβ να του λέη πως συγγίριζε το διαμέ-

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Ο ασύλληπτος κ. Έλσαβ

ρισμα όπου έμεναν δυο νέοι.

—Μήπως μένει ο Φέρις μαζί με κανένα φίλο του; είπε ο Σιμόν φυλλομετρώντας τόν οδηγό.

—Έτσι νομίζω, ψιθύρισε συνωφρωμένος ο λόρδος Ρίτγουελ. Πού τόν έζέρετε όμως; Η διεύθυνση του Φέρις ήταν πραγματικά στον αριθμό 4 της πλατείας της Δουκίσσης. Ο Σιμόν έκλεισε τόν Όδηγό.

—Τώρα καταλαβαίνω το σχέδιο των κακούργων, είπε. Δεν σκότωσαν την Φλώρενς Έλσαβ μόνο γιατί μου μίλησε, αλλά και γιατί μ'απορούσε να κ'άνη άποκαλύψει στους νέους τών όποιών συγγίριζε τ'α δωμάτιο... Άρα, γνώριζαν τόν Τζάκ... Και δεν τόν άφησαν να μ'ας π'η τι γνώριζε περί Έλσαβ...

—Δεν καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο λόρδος Ρίτγουελ, μήπως είναι ύπαινιγμός ότι ο Τζάκ είναι δολοφόνος;

—Δεν τόν είπα δολοφόνο! είπε ο Σιμόν. Αϊρλοκ, έλάτε μαζί μου. Έχω να σ'ας μιλήσω.

Στο σαλόνι, ο Αϊρλοκ έβαλε ούτοκν στα ποτήρια.

—Άκούστε, του είπε ο Σιμόν, αν γίνη ανάλυση του αίματος που έχει το μαντήλι, έζέρετε τί θα ανακαλυφθ'η; Ότι το αίμα αυτό είναι δικό σας! Με σηκωμένα χέρια δεν βγήκατε έξω. Άρα... Η σφαίρα που πληγώσε τόν καρπό του χεριού σας δεν μπορεί να χτύπησε τόν Μίλαντ κατάστηθα.

—Αυτό είναι αλήθεια, ώμολόγησε ο Αϊρλοκ. Ο Μίλαντ έφνε μόνος. Κι' εγώ προστάτευσα την φυγή του. Σκοπίσα το αίμα της πληγής μου και πέταξα το μαντήλι. Ο λόρδος Ρίτγουελ τόν είχε απειλήσει πολλές φορές να τόν αποκληρώσει.

—Ευχαριστώ, δεν πίνω, είπε ο Σιμόν στον γεωμάρτα που τούδινε το ποτήρι του.

Ο Αϊρλοκ ήπιε μια γουλιά ούτοκν. Σαφνικά, τα μάτια του γούρλωσαν κι' έφάνηκε να παραλύη.

—Αηλητήριο! φώναξε. Γρήγορα, μουστάδα και νερό... μέσα στην κουζίνα... Με το πρόχνηρο έμετικό, ο Τέμπλαρ κατόρθωσε να άνακουφίση τόν Τζάκ Μίλαντ. Τόν ξάπλωσε σ' έναν καναπέ, βουτηγμένο στον ιδρώτα.

Ο Σιμόν βγήκε και συνάντησε τόν φρουρό που είχε τοποθετήσε ο Ινσπéκτορ στην πόρτα της βεράντας.

—Είσατε από δω, του είπε. Γνωρίζετε καλά τόν λόρδο Ρίτγουελ;

—Μένει εξη χρόνια εδώ. Άλλοτε ένα άτομο έπιχείρησε να τόν έκιδση για κάποιο νεανικό τόν παραπτώμα. Ο Ινσπéκτορ Όλγουντ ήταν κρυμμένος μέσα στο γραφείο του λόρδου και τ'άκουσε όλα. Ο λόρδος όμως φάνηκε ευγενής. Τόν έστειλε τόν έκιδση στο διάβολο χωρίς να υποβάλη μήνυση. Ηταν ένας άνθρωπος με μύτη κατακόκκινη, σαν κλόουν του λαποδρούμου...

—Όστε έτσι... ο Έλσαβ είχαν έπιχειρήσει να έκιδση τόν λόρδο...

□ □

Κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο, στην όγθη του ποταμού, ο Σιμόν Τέμπλαρ παραφύλαξε. Τό ένστικτό του έλεγε πως κάτι θα

γινόταν εκείνο το βράδυ.

Σε λίγο, μια δάρια άραζε άθόρυβα κι' ένα άτομο πηδούσε έλαφρά στη γ'ή. Μόλις προχώρησε ο Σιμόν βγήκε απ' την κρύπτη του κι' άδραξε τόν άγνωστο απ' τα χέρια, ενώνοντάς του τα πόδια. Τρέμοντας, ο άγνωστος δέν πρόβαλε την παραμικρή αντίσταση. Στο φώς του άνατήρος του, ο Σιμόν άναγνώρισε τόν Έλσαβ!

—Αν δεν μίλησε, του είπε, σε σκοτώνω σαν σκυλί! Έχω τόν δικαίωμα άφού άποπειράθηκες κι' έσύ να με σκοτώσης στο σπίτι μου πρώτα κι' ύστερα στην πλατεία της Δουκίσσης! Όπως σκότωσε την γυναίκα σου!

—Την γυναίκα μου! Όστε πέθανε σ' αλήθεια ή Φλώρενς; Κι' εκείνος που μου είπε ψέμματα πώς... Έ, λοιπόν, θα μιλήσω! Ο Σιμόν τόν πήρε μαζί του στο σπίτι. Εκεί τούς περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη: μια άστυνομική περίπολος είχε συλλάβει τόν Τζάκ Μίλαντ και τόν επανέφερε στο σπίτι του.

Στο σαλόνι μέσα, μόλις ο Μίλαντ αντίκρυσε τόν Έλσαβ έγινε κατάχλωμος και σωριάστηκε λιπόθυμος.

□ □

—Τώρα θα σ'ας διηγηθώ μια ιστορία, είπε ο Σιμόν. Σκοπός των ήταν να δάλουν χέρι στην περιουσία τόν λόρδου Ρίτγουελ. Η πρώτη έκβιαστική άπόπειρα εναντίον τόν λόρδου άπέτυχε. Ο Έλσαβ λίγο έλειψε να π'η φυλακή. Τότε, οι «συνεταίροι» έκαναν άλλα σχέδια. Τόν έκ προμελέτης φόνου. Στην αρχή ο Αϊρλοκ έκανε δ'ηθεν τόν προστάτη άγγελό του Τζάκ Μίλαντ, άφού τόν έβαλε να πιστέψη πως είχε σκοτώσει, επάνω σε μια φιλοκεικία στα χαρτιά, τόν Έλσαβ. Με τόν θάνατο τόν λόρδου, θα κληρονομούσε ο γυιός... οι συνένοχοι κρατούσαν τόν γυιό στο χέρι... άρα...

—Όστε ο Αϊρλοκ είναι συνένοχος, είπε ο Τήλ.

Ο Σιμόν ώρμησε στην πόρτα του χώλλ, την άνοιξε κι' άρπαξε τόν Αϊρλοκ απ' τόν μπράτσο.

—Περάστε μέσα, του είπε. Θα με βοηθήσετε να διηγηθώ τόν τέλος της ιστορίας. Όλοι οι ήρωες του δράματος είναι μαζεμένοι εδώ. Γιατί να λείψετε σεις;

—Δεν ξέρω τίποτα, τραύλισε ο Αϊρλοκ.

—Ξέρω όμως εγώ, συνέχισε ο Σιμόν. Μαζί με τόν Έλσαβ, σκηνοθετήσατε μια παρτίδα χαρτιά μεταξύ τόν Τζάκ Μίλαντ και τού συνενόχου σας, ενώ ο νέος ήταν μεθυσμένος. Ο Τζάκ άντελήφθη πώς ο Έλσαβ τόν έκλεβε. Έγινε συμπλοκή. Έξαφάνισατε τόν δ'ηθεν πτώμα κι' όταν ξεμύθισε ο Τζάκ τού ύποσχεθήκατε να τόν τρώσετε μυστικό. Υστερα, έτρεπε ο Έλσαβ να κ'άνη τόν πεθαμένο ώπατο να κληρονομήση ο Τζάκ και να τόν έκιδάσετε! Ο Έλσαβ δέν θα μαρτυρούσε τίποτε, Αϊρλοκ, αν δέν σκοτώνατε την γυναίκα του και δέν τού λέγατε πώς δ'ήθε ν'έκανε την πνιγμένη για να μην σ'ας ύποπτευθούν!

—Κακοί όναι! φώναξε ο Έλσαβ. Να σκοτώσης την Φλώρενς; Κι' ή άγχόνη ακόμα είναι μικρή τιμωρία για σένα!

Ο Αϊρλοκ έπνευσε τόν κεφάλι. Όπολογώ.

—Κοιτάστε τόν παιγνίδι, είπε. Όπολογώ.

—Όταν κείδατε τόν κεφάλι στο παρθένο για να μ'ας άπαγολήσετε με κάτι και να μην άκούση ο Τζάκ τόν θόνοα τού Έλσαβ. Αλλά κι' έσεις. Αϊρλοκ, γιατί ήπιατε τόν ούτοκν που είσατε δηλητηριώσει ο ίδιος;

—Γιατί δέν ήπιατε κι' έλσαβ πώς με ύποπτευόσσαν.

—Έχασα την ημερομηνία μου κι' είπα να σ'ας άποπληρώσω.

ΑΛΕΚ ΝΟΡΤΟΝ

Η καινούργια δακτυλογράφος

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΙΣΥ ΜΑΡΕΓΟΥΕΛ

Όταν επέστρεψε ο Ντίκ στο σπίτι, τα πρώτα του λόγια ήταν: —Πόλλυ, ή μίς Σλέτερς φεύγει...

—Τι έκανε λείει; άπόρησε ή γυναίκα του.

—Ναί, παντρεύεται τόν έρχόμενο μήνα. Πρέπει τώρα να βρώ μία καινούργια δακτυλογράφο.

—Σύμφωνοι. Θέλω να παρίσταμαι όμως κι' έγω στην έκλογή της: νέας δακτυλογράφου.

—Πόλλυ, τι κουταμάρες είναι αυτές;

—"Ολα κι' δλα! Δέν έννωδ να προσλάβης καμμία χαριτωμένη μικρούλα με μεταξωτές κάλτσες και ντεκολτέ.

—Φαντάζομαι πώς μία τέτοια έπρεπε να βρω για να άποζημιωθώ για την μίς Σλέτερς που με τό μαθητικό της ντύσιμο και την μαύρη μπλουζα της μ' έκανε, τέσσερα δλόκληρα χρόνια, να πιστέψω πώς είμαι καθηγητής σε παρθεναγωγείο!

—"Α... ώστε έτσι τόχουμε; Και δέν σε νοιάζει αν αυτές οι κοπέλλες με τά μαδημένα φρύδια και τις βαμμένες βλεφαρίδες σου κάνουν σαλάτα τά γράματά σου;

—Πήγαινε να πάρης τό τσάι σου σε καμμία φίλη σου τό άπόγευμα κι' άφησέ με ήσυχο! έππε ο Ντίκ άποκαμωμένος.

■ ■

Δέν υπάρχει τίποτα στον κόσμο Ικανό να άντισταθί στην θέληση της γυναίκας. Καί γι' αυτό την έκλογή την έκαναν οι δύο τους μαζί!... ή μάλλον, μόνη της ή Πόλλυ!

Στην άγγελία που δημοσιεύτηκε στην έφημερίδα άπάντησαν είκοσιτρία γράμματα. "Ο Ντίκ κι' ή Πόλλυ διάλεξαν τρία που ήσαν καλογραμμένα, χωρίς όρθογραφικά λάθη. Κι' έγραψαν στίς τρεις δακτυλογράφους νάρθουν τό έπόμενο βράδυ.

Η Πόλλυ τις περίμενε, ένω ο Ντίκ είχε άπουρηθί στο άπάνω πάτωμα.

Πρώτη ήρθε μία νέα καμμία είκοσαριά χρονών με φόρεμα σπόρ, μαργαριταρένια δόντια με βελουδένια μάτια. Η Πόλλυ δέν πρόσεξε καθόλου τά συστατικά γράμματα της, γιατί άποφάσισε να μην την προσλάβη.

Η δεύτερη φορούσε γυαλιά, είχε μαλλιά κατάμαυρα με χωρίστρα στη μέση κι' έξω άπ' τό στόμα της πρόβαλαν άπειλητικοί... χαυλιόδοντες! Έππε πώς δέν ήξερε στενογραφία... άλλα θα μάθαινε στά πεταχτά! Κάτι ήξερε άπό γραφομηχανή... χωρίς να τά καταφέρνι άριστα! Κοντολογής, ήξερε λίγο άπ' δλα.. και δέν ήταν Ικανή για τίποτα! Η Πόλλυ όμως την βρήκε αξία έμπιστοσύνης. Και την προσέλαβε.

Παραπάνω άπό πέντε βδομάδες, δέν έμεινε ή νέα δακτυλογράφος στην ύπρεσια του Ντίκ.

—Μά δέν ξέρει να κάνει άπολύτως τίποτα! διαμαρτυρόταν ο Ντίκ στην γυναίκα του. Είναι τούβλο ουστό! Και τρέμει μόλις την κυτάξω!

—Φαντάζομαι πώς θα την κυτάξης!

—Δέν μ' άφήνεις ήσυχο που με κοροΐδεύεις κιόλας;

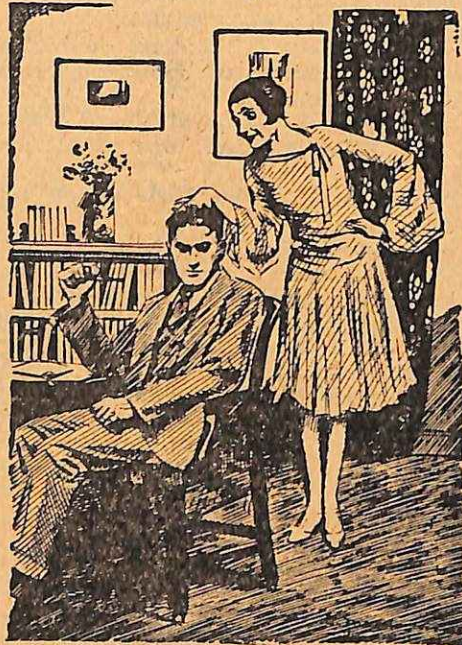
—"Αν ήταν όμορφη, δέν θα βαριόσουν να την διδάξης!

Ηρθε ή μέρα να γίνη ή έκλογή της νέας δακτυλογράφου—αυτή την φορά όμως μέσα στο υτούντιο του Ντίκ.

Ένω ο σύζυγός της πεύιμενε μέσα στο γραφείο του, ή Πόλλυ μπήκε κρυφά, άπ' την πόρτα του κήπου, μέυα στην αίθουσα άναμονής και κάθισε σε μία γωνιά άπό όπου δέν μπορούσε να την δη ή Ντίκ, άνοίγοντας την πόρτα.

Οι ύποψήφιος δέν άργησαν νάρχωνται, μία-μιά. Η Πόλλυ έκανε πώς έβλεπε δήθεν μ' άδιαφορία άπ' τό παράθυρο... Χτυπούσε όμως δυνατά ή καρδούλα της μη τυχόν και φανή μία όμορφη άπό αυτήν.

Παρήλασαν: Ένας παράξενος τύπος κρεολής, μία νέα με φάτσα μπουλντόκ και μία άλλη που φορούσε άδιάβροχο, μολοντί ο καιρός ήταν ύπέροχος. Οι

—Θέλω να παρίσταμαι και έγω στην έκλογή της νέας δακτυλογράφου.

τρεις μαζί έπιασαν κουβέντα:

—Καλό γραφείο είναι άραγε;

—Έτσι φαίνεται.

—Πληρώνει τακτικά;

—Έλπίζω ο προϊστάμενος να είναι άνθρωπος κι' όμορφος, έππε μία γαλανομάτα.

—Είναι παντρεμένος. Και μάλιστα, με μία μισότρελλη, καθώς λένε.

Σε λίγο, ο Ντίκ άνοιγε την πόρτα κι' έμπαινε μέσα μία όμορφη κοπέλλα, με έλαφρό περιπάτημα και μεγάλο ντεκολτέ.

Την προσέλαβε άμέσως... χωρίς να λάβη τόν κόπο να εξέτάση τις άλλες!

■ ■

Η καινούργια δακτυλογράφος καθόταν τώρα στην γραφομηχανή της μίς Σλέτερς, με τό ντεκολτέ και τις μεταξωτές κάλτσες της. Η Πόλλυ είχε χάσει την όρεξη και τόν ύπνο της και σπανίως έλεγε μία ευχάριστη κουβέντα στον Ντίκ.

Τέλος, κάποιος άπόγευμα, την στιγμή που θάμπαινε στο γραφείο του συζύγου της, ή Πόλλυ άκουσε τρανταχτά γέλια. Τό βράδυ, ο Ντίκ δέν θυμόταν πιά για

τί είχε γελάσει τόσο πολύ κι' έφυγε για την λέσχη του άφήνοντας στο σπίτι την Πόλλυ, βουτηγμένη στο κλάμα!

—Βγαίνεις έξω πολύ συχνά τόν τελευταίο καιρό, Πόλλυ! έππε ο Ντίκ κάποιον βράδυ. Δυό-τρείς μέρες τώρα, όσες φορές σου τηλεφώνησα, δέν σε βρίσκω ποτέ στο σπίτι.

—Ναί. Βγαίνω έξω.

—Πού πάς, στής "Εμμας;

—Έχω δέκα μέρες να την δω.

—Τότε... πού πάς;

—Διασκεδάζω... όπως καταλαβαίνω εγώ.

—Υστερα άπό δυό μέρες, είδε τόν σύζυγό της συναφρώμενο:

—Πού ήσουν; την ρώτησε.

—Έξω.

—Πού; Πόλλυ, θέλω να μάθω που πήγες; Έπιμένω.

—Δέν τό θυμάμαι πιά.

—Πόλλυ, ή μίς βάν Λέβεν σε είδε σήμερα. Έρχόσυν άπό ένα έρηνικό δρόμο και περπατούσες βιαστικά.

—Ποιά είναι αυτή ή μίς βάν Λέβεν που ενδιαφέρεται τόσο για μένα;

—Η δακτυλογράφος μου.

—"Ε λοιπόν... είχα πάει να συναντήσω κάτι πρόσωπα που συμπαθώ.

—Ποιά είναι τά πρόσωπα αυτά που συμπαθείς;

—Δέν τά γνωρίζεις. "Εξ άλλου κι' εσύ έχεις τις συμπάθειές σου... Την μίς βάν Λέβεν, λόγου χάριν...

—Αυτή φεύγει την πρώτη του μηνός, αν σε ενδιαφέρει τόσο πολύ έσένα!

—Και γιατί την άπέλυσες; Ήταν άμελής;

—"Οχι, αλλά τόλμησε να κάνει ύπαινγμους για σένα. "Αφσέ με ήσυχο τώρα. Πάω να δειπνήσω στην λέσχη μου!

—Κάθισε... Θα δειπνήσουμε μαζί!...

Δέν μπορώ... Μοϋ κάνεις τόν βίο άβίωτο με τις ζήλειές σου... Πώς θέλεις να κάνω την δουλειά μου χωρίς δακτυλογράφο; Σκέπτομαι πώς θάχουμε τώρα άλλες Ιστορίες με την καινούργια που πρέπει να βρώ...

—Είναι περιττό να ψάξης να βρής, είπτε ή Πόλλυ. Η καινούργια δακτυλογράφος σου... είναι μαζί σου αυτή τη στιγμή. Τι μέρες που έλειπα άπ' τό σπίτι, πήγαινα να μάθω γραφομηχανή. Σήμερα άκριβώς πήρα τό δίπλωμά μου. Κι' άπό αύριο, είμαι στην διάθεσή σου...

ΣΙΣΥ ΜΑΡΕΓΟΥΕΛ

ΣΚΕΨΕΙΣ

—"Ο έρως είναι τό όνομα που δίνουν στον πόνο για να παρηγοήσουν εκείνους που υποφέρουν. Δέν υπάρχουν παρ ά δυό τρόποι να ναι κανείς δυστυχής: ή να ποθή αυτό που δέν έχει, ή να έχη αυτό που δέν ποθοϋσε. "Ο έρως άρχίζει με τόν πρώτο τρόπο και τελειώνει με τόν δεύτερο.

(Πιέρ Λουίς)

—"Ο Σταντάλ είχε δίκιο: ή κατάκτηση έλευθερώνει τόν άνδρα και σκλαβώνει την γυναίκα.

(Πώλ Μαρκερίτ)

Για να διασκεδάσετε

ΝΕΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.

Ένα βράδυ, ο άνακριτής "Αρτεν, είδοποιηθείς τηλεφωνικώς, ήλθε να πιστοποιή την δολοφονία του κ. Λουαρύ, ενός πλουσίου κτηματίου που κατοικούσε σ' έναν μοναχικό πύργο. Προέβη άμέσως στην άνάκριση τών τριών προσώπων που βρισκόταν στον πύργο: του κηπουρού Ζάν, του ύπνρέτου Πώλ, κι' ενός φίλου του κτηματίου, του κ. Γκαρντιέ.

—Εσύ, Πώλ, ποιά ώρα είδες τόν κύριό σου για τελευταία φορά;

—Κατά τις 4, όταν ήλθα ν' ανάψω τη σόμπα. Πριν άπό μία ώρα άνεκάλυφα τό πτώμα του.

—Και σείς κ. Γκαρντιέ;

—Κατά τις 4 και μισή περίπου, πριν να πάω περίπατο στο δάσος, άπό όπου γύρισα πρό μισής ώρας. "Ελειψα δηλαδή τρείς ώρες.

—Και σύ, Ζάν;

—Κι' εγώ, κατά τις 4 και μισή περίπου. Έργαζόμουνά στον κήπο, όταν άκουσα φωνές μέσα στο σπίτι. Παραξενεύτηκα και πλησίασα τό παράθυρο για να δω τι συνέβαινε. "Επειδή τά τζάμια ήταν σκεπασμένα με άχνη, καθάρισα ενα με τό χέρι μου και είδα κάποιον που έβγαине άπό τό δωμάτιο, μά δέν άνεγνώρισα ποιός ήταν. Τότε έφυγα γρήγορα, για να μη με δοϋν πώς κύτταξα στο παράθυρο.

—Καλά, έππε ο άνακριτής. "Αρχισα να καταλαβαίνω. "Ο ένοχος είναι ένας άπό σάς τους τρείς.

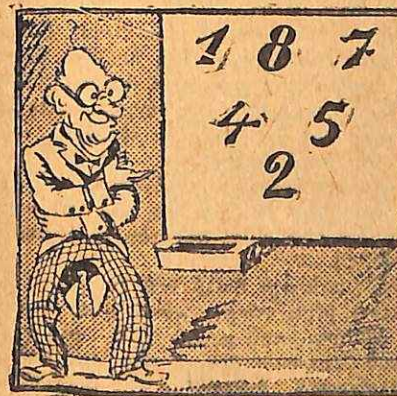
Ποιός λέτε να είναι ο ένοχος;

(Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Με τά έξη αυτά ψηφία να γράψετε έναν αριθμό που ν' άρχίζει άπό τό 1. "Επειτα, μετατοπίσατε τό 1 και βάλτε το

στα δεξιά του αριθμού σας. "Ο νέος αυτός αριθμός πρέπει να είναι ο τριπλάσιος του πρώτου.

Ποιός είναι αυτός ο αριθμός;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ

"Αν έδωνα 7 δραχμές σε καθένα άπό τους φτωχούς που βρίσκονται στην πόρτα της έκκλησίας, θα μου έμειναν 24 δραχ. "Αν τους έδωνα άπό 9 δρ, θα μου έλειπαν 32 δρ.

Πόσοι φτωχοί υπάρχουν στην πόρτα της έκκλησίας, και πόσες δραχμές έχω; (Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Η ΣΚΙΑ

Αυτή ή σκιά της άνεμοδοούρας πρέπει να μετατραπή σε σταυρό που έχει και τά τέσσερα χέρια ίσα.

Για να τό καταρρώσετε. Έχετε τό δι-

κάτωμα να δώσετε στο σχέδιο τέσσερις ψαλιδιές και έπειτα να συναρμολογήσετε όπως νομίζετε καλύτερα τά πέντε κομμάτια που θα έπιτύχετε.

(Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

Η ΝΕΑ ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

Οι παίκται χωρίζονται σε δυό μέρη, και τό κάθε μέρος έλέγει τόν παίκτη του ή άντιπρόσωπό του. Αυτού του παίκτη του 6α μέρους. Συνεπώς, υπάρχουν δυό παίκται με δεμένα τά μάτια.

Τους τοποθετούν γονατιστούς στα δυό άκρα του δωματίου. "Επειτα τοποθετείται μία μπάλλα άπό καουτσούκ στο κέντρο, και στο πρώτο σύνθημα, οι δυό τυφλοί άντιπαλοί όρμουν—πάντοτε με τά τέσσερα—για να πιάσουν την μπάλλα. Κάθε όμάς έχει τό δικαίωμα να έιθαρρήνη τόν παίκτη της, φωνάζοντας τό κλασσικό «κρύο-κρύο» ή «ζεστό-ζεστό», άναλόγως που ο παίκτης πλησιάζει ή άπομακρύνεται άπό την μπάλλα. "Από καιρό σε καιρό, ένας διαιτητής, για να κάμη τό παιχνίδι πιο ενδιαφέρον, δίνει μία κλωτσιά στην μπάλλα, είδοποιεί όμως τους τυφλούς παίκτες σε ποιά διεύθυνση πήγε ή μπάλλα, για να σπεύσουν προς τά εκεί.

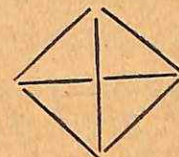
"Ο παίκτης που θα πιάση την μπάλλα

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ 7ο ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ "Ο ΛΥΚΟΣ θα μετατραπή σε ΑΜΝΟΝ ως έξης:

Λ	Υ	Κ	Ο	Σ
Φ	Υ	Κ	Ο	Σ
Φ	Α	Κ	Ο	Σ
Φ	Α	Ν	Ο	Σ
Ι	Α	Ν	Ο	Σ
Ι	Χ	Ν	Ο	Σ
Α	Χ	Ν	Ο	Σ
Α	Μ	Ν	Ο	Σ

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΩΝ ΣΠΙΡΤΩΝ

ΦΩΝΗΝΤΟΛΗΠΤΟΝ

«Απ' τά κόκκαλα βγαλμένα των 'Ελλήνων τά Ιερά».

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Ας υποθέσουμε πώς ή σκάλα έχει Χ σκαλοπάτια. Τό μεσαίο σκαλοπάτι μπορεί να παρασταθί ως έξης: $X+1$

2
"Εχομε λοιπόν: $X+1 + 3+5+6+7=X$

2
"Εξ οδ: $X=23$ σκαλοπάτια

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Για να φθάση στην έξοδο ο περιηγητής πρέπει να περάση τους έξης σταθμούς: 5,2,6,1,3,9,4,7,5,8,1.

κερδίζει ένα «σημείο» ύπέρ της όμάδος του και αντικαθίσταται άπό ένα άλλο

μέλος της όμάδος του. "Οποια όμάς έαντιλήψη πρώτη τους παίκτας της άνακηρύσσεται νικήτρια.

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΣΑΝ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

Δέν είχε κλείσει είκοσι χρονάκια η 'Ελένη.
.....
Ήταν ο λίγος της ο διδς μια σέρεα ανθη-
σμένη και το γλυκό το γέλιο της ατύουλα ροδι-
σμένη κι' η όμορφη της όνειρο, στη θύμησή που
μένει.

Ήτανε ρόδο, στού Μαγιού τον κήπο είχε
άνθισει
και πριν τα τόσα μύρα του τριγύρω να σκορ-
πίση
μια μέρα—ήταν άνοιξη—χλωμό είχε μαθήσει.
Είχε δυό μάτια γαλανά, ύγρα, θολά, θλιμ-
μένα.
.....

Ο πόθος τὰ στηθάκια της τ'άχε τρικυμισμένα
μά κει π' αναταράζονταν— κύματα μανια-
σμένα—
μια μέρα—ήταν άνοιξη—βρεθήκαν νεκρωμένα.

Κι' ήρθαν οι μούσες κι' έλαψαν κείνο το
μάγο δέλι.
οάν η 'Ελένη έκλεισε τὰ πορφύρα της χείλη
(ό ήλιος στα μαλλιά της χρυσάφι είχε
στείλει).

Σάν ρόδο που μαράνεται προτού άκόμ' άν-
θισει,
έτσι' ήτανε η λίγη της παραμυθένια ζήση...
'Αλλοίμονο τὰ είκοσι χρόνια δέν είχε κλεί-
σει...
.....

Σε τέτοιον άδικο χαμό η Μούσα άς θηγήση.
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

□ □

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ ΚΛΑΙΣ...

Τί κι' αν κλαίς για την αγάπη τη χα-
μένη! Δέν όφελούν τὰ δάκρυα... Μην κλαίς.
Στήσε γιορτάσι στην καρδιά σου... Τραγού-
δησε... Ξεφάντωσε... Πνίξε τον πόνο σάν
κι' έμένα...
.....

Τί κι' αν κλαίς για την αγάπη τη μεγά-
λη! Ξέχασέ την πιά... Στίς γκρεμισμένες
ζώσεις της δέν ξαναστέκεται παλάτι... Στα
ερείπια της κύττα πως ύψώνονται καπνοί...
Και μη θαρρείς πως έχουνε κουμμένη μέσ'
στα σπλάχνα τους μια φλόγα!...
.....

Τί κι' αν κλαίς και τη συγγνώμη μου
ζητάς...
.....

Μή σπαταλάς διαμάντια άπ' τὰ ματάκια
τά θλιμμένα... Δέν όφελει σε τίποτα ό θρη-
νος της αγάπης!... Τί κι' αν κλαίς... Τι
κι' αν θηγής για την αγάπη τη χαμένη... Εί-
ναι γαμένη... Είναι θαμμένη στα ερείπια
που θά πάθουν να καπνίζουν σε λιγάκι...
Μη θέλεις να ψάξεις στα ερείπια... Όδυ-
νηδες θά νάναι ό κόπος σου ό χαμένος...
Τη λαμπερή τη φλόγα μη ζητήσεις για ν'
βρείς!

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΞΗΣ

ΑΝΤΙΟ

Ζητάς αγάπη από μένα; 'Αλλά μου φαί-
νεται, ότι εγώ δέ σ' άφησα ποτέ να πιστέ-
ψης πως θά σου προσφέρω αγάπη. 'Η πε-
ριπέτιά μας δέν ήταν άλλο από ένα μον-
τέρο φλέρτ, ένα φλέρτ, που θά τελειώση
μέ το τέλος του καλοκαιριού...

Ξέρω ότι θά με νομίσης σάν μια από τις
πολλές, που αναζητούν σ' αυτούς, που τις
περιτριγυρίζουν ένα ένδιαφέρον πρόσκαιρο,
που θά τις διασκεδάση για δυό-τρείς μήνες
κι' ύστερα... ζητούν την αλλαγή.

Ναι, είμαι και εγώ μια άπ' αυτές τις
μοντέρνες νέες.

Δέν ήμουνά πάντα. Πίσω-εφα και εγώ στη
μεγάλη θερηκεία της αγάπης και μαζί με το
πλήθος των πιστών της ώνευρεύθηκα την άν-
ταμοιόβη μου. Και ξέρεis τί κέρδισα; Μια
πληγή... 'Ο,τι ώνευρεύθηκα βγήκε ψέμμα, οι
πόθοι μου έσθυσαν πριν να σχηματισθούν ό-
λότελα, η καρδιά μου πληγώθηκε.

Και τώρα μου ζητάς πάλι να προσκυνήσω
το Θεό της αγάπης, να έμπιστευθώ πάλι τη
γιατρεμένη μου πιά καρδιά στον πόθο, που
αισθάνεται κάποιος να την κατακτήση;

Όχι! Προτιμώ να με βρίσκουν χωρίς
καρδιά, άνικανη για μεγάλα ιδανικά, από
του να δώ για δεύτερη φορά να περιφρονή-
ται ό,τι προσέφερα.

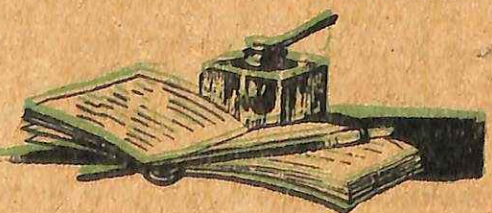
Ναι, θά μου όρκισθής σάν τον «Άλλο»
για την παντοεινή, σου άφοσίωση, θά ύ-
μνήσης τὰ μάτια μου και τὰ μαλλιά μου...
Και κάποτε θά τύχη να άντικρύσης δυό μά-
τια, που θά σου φανούν πιά λαμπερά, δυό
χείλη πιά προκλητικά άπ' τὰ δικά μου, οι
όρκοι θά ξεχασθούν, θά βαρεθής τὰ φιλιά
μου και θά τρέξης πίσω από τὰ νέα μάτια
για να άρχίσης ξανά τους ίδιους ύμνους.

Μην προσπαθήσης να δικαιολογήθής. Εί-
ναι τόσο συνηθισμένη ιστορία, που σε άλ-
λες δέν κάνει πιά έντύπωση. 'Οχι όμως
και σε μένα. Δέ θέλω να αισθανθώ ξανά τί
κουρέλιασμα του έγωϊσμού μου, όπως τό-
νεσα άς πονέσουν κι' άλλοι. Δέ φταίω άν
βρεθήκαξ έσύ πρώτος να κτυπήσης πάνω
στον επαναστατημένο μου έγωϊσμό, θά βρε-
θούν κι' άλλοι να είναι βέβαιος. Μη νομί-
σης ότι το κάνω για εκδίκηση. Δέ μπορώ
πιά να άγαπήσω, άπόλυτα.

Και τώρα, που διάβασες όλα αυτά δέν
φαντάζομαι να μου ζητάς άκόμα άγάπη. Φύ-
γε από κοντά μου άν θέλεις. Στο δρόμο σου
θά βρείς πολλές γυναίκες πρόθυμες να σ' ά-
γαπήσουν. Είναι εκείνες που άνόητες πο-
θούν, να δοκιμάσουν την άγάπη ή 'Γκείνες
που εύκολα ξανά αγαπούν. Έγώ δέ θά μπο-
ρέσω ποτέ να κάνω το δεύτερο.

'Η ιστορία μας άς τελειώση στη μέση.
'Αντίο

ΡΕΑ ΚΑΤΗ

ΑΓΑΠΗ

Θάρθω μια φεγγαρόλουστη βραδιά,
σάν βασιλόπουλο, άπ' τὰ ξένα πίσω.
Θάρθω μια φεγγαρόλουστη βραδυό
«λυκά να σ' άγαπήσω...

Θάσαι ή βασιλοπούλα ή γαλανή,
που τον βαθύ της ύπνον έκοιμήθη.
Θάσαι ή βασιλοπούλα ή γαλανή—
που λείπει το παραμύθι...

Θά σε ποτίσω άθάνατο νερό,
λουλούδια στα μαλλιά σου θά σκορπίσω.
Θάρθω, όπως μια φορά κι' έναν καιρό,
«λυκά να σ' άγαπήσω...

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΤΑΠΕΙΝΟΣ

□ □

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Θάλασσα, όλο θάλασσα μπροστά μου...
Και τὰ καράβια μόνα ταξιδεύουν.
—Κάτι τὰ λάγνα μάτια της γυρεύουν
κάτι ν' άρπάξουν μέσ' άπ' την καρδιά μου...

Κι' όλο το κύμα κλαίει στ' άκρογιαλι
κι' όλο, τραγουδία λείπει στο φεγγάρι.
—Μάτια που την ψυχή μου έχουν
τώρα τὰ βλέπω, να δακρύζουν πάλι.

Κι' όλο καράβια πάντα ξεκινάνε,
για της αγάπης τὰ όμορφα νησάκια.
Καράβια που όλο πάν και δέ γυρνάνε.

Και λείπει κι' όλο λείπει τραγουδάκια
το κύμα που όλο δάχνεται κοντά μου.
Θάλασσα, όλο θάλασσα μπροστά μου.

Γ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

□ □

ΕΙΜΑΙ ΑΘΩΑ...

Ήταν συνεφιασμένο το πρόσωπό σου,
αγαπημένη, κι' ή φωνή σου σκληρή, όταν
μου είπες «Δέν σ' αγαπώ πιά, γιατί σκέ-
πτεσαι έναν άλλο»...

Όσο κι' αν ή ψυχή μου ήτανε βουρνω-
μένη στην ανέπντεχη αυτή ύπόψια, όσο κι'
αν ή καρδιά μου χτυπούσε άτακτα και πα-
ράξενα, πίστεψέ με, οι λυγμοί πνιγίκανε
στο λαιμό μου και δέν είπα τίποτα.

Όμως, είμαι άθώα...

Πώς είναι δυνατόν λοιπόν εγώ που άφιέ-
ρωσα όλόκληρη τη ζωή μου, για την μεγάλη
μας αγάπη πως είναι δυνατόν να σκέπτομαι
έναν άλλο;

Έγώ, που στο δωρό τρύ Θεού μας έρω-
τα, κάνω μέρα νύχτα σπονδές τὰ καφτερά
μου δάκρυα, που μετρώ μια, μια τις ώ-
ρες που βρίσκομαι μακριά σου, που στο κρυ-
φολεϊτούργητο έκκλησία της καρδιάς μου
κρύβω μια εικόνα μονάχα; Έσένα...

Είμαι άθώα... καλέ μου, πίστεψέ με, και
τάψε να με βασανίσης άνώφελα γιατί δέν
ήστωσα τέτοια αγάπη για άλλον ποτέ μου,
ποτέ μου, στ' όρκίζομαι...

ΙΩΑΝΝΑ Ν. ΓΑΝΩΣΗ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μια με-
ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες
άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον
άριθμό του φύλλου, για το όποιο μάς
γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα
από ένα πεζό ή δυό ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα
όρίζουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θά
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυό
ποιήματα και τὰ άλλα θά σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δέν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη
που έχετε στείλει, γιατί δέν θά ληφθή
ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε και-
νούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντη-
ση στην προηγούμενη.

Σ η μ. Ός γνωστόν ή «Έβδομάς» κρί-
νει τὰ έργα των άναγνωστών της και δη-
μοσιεύει τὰ έγκρινόμενα χωρίς καμ-
μία χρηματική άμοιβή.

Κούλην Γκόλφην. Πρέπει νάχετε
μεγαλύτερες άπαιτήσεις από τον έαυτό σας.
Γιάννην Κουδούνην. Είναι «πολύ»
κοινό και όχι «λίγο», όπως μάς γράφετε, το
πεζό σας. Γι' αυτό δέν μπορούμε να το δη-
μοσιεύσουμε, δυστυχώς, παρ' όλη την καλή
θέλησή μας. Θ. Ι. Σ. Είναι άρεκά συμπα-
θητικά γραμμένο το πεζό σας, όχι όμως και
δημοσιεύσιμο γιατί αυτά τὰ πράγματα έχουν
γραφή και δημοσιευθή ως τώρα ένα σωρό
φορές. Για τὰ καλά σας λόγια ευχαριστούμε.
Φίλιππον Λαζαρήν. Έγκρίνεται το
«Παραμύθι» και θά δημοσιευθή με τη σειρά
του. Νίκον Βασιλάκην. Δέν είναι
άσχημη ή «Αγάπη». Θάθελε όμως άρεκά
διόρθωμα—συντόμηση—πρό πάντων—για να
γίνη δημοσιεύσιμη. Αν νομίζετε ότι μπο-
ρείτε να την «τενίσσετε» άκόμα, αφαιρώντας
συνγχρόνως κάποιες περιττολογίες, ξανα-
τείλετε την μας. Κώσταν Παντελήν.
Έγκρίνεται το «Γλυκό χαμόγελο». 'Η μετά-

φρασίς του «Ραγισμένου Βάζου» και όχι
«Σπασμένου» όπως γράφετε άρεκά καλή ως
προσπάθεια. 'Υάρογρον όμως, φυσικά, πολύ
καλλίτερες μεταφράσεις του ώραιου αυτού
ποιήματος, μια από τις όποιες έχει δημο-
σιεύσει ήδη και ή «Έβδομάς». Άννο ύ-
λαν Βαρβαρέσσου. Έγκρίνεται ή
«Άννα». Για το ένδιαφέρον σας, ευχαρι-
στούμε, Στέλιον Βαλσαμήν. Και
πάλι δέν διωρθώθηκε όσο χρειαζόταν. Το τέ-
λος έξακολουθεί να είναι όχι επιτυχημένο.
Το «Κύτταξέ με» πολύ κοινότοπο. Νόταν
Παξινού. Μετριώτατο το «Όνειρο» και
χωρίς ένδιαφέρον. Μ. Μ. 'Ελάγιτε καλές
φράσεις έχουν οι «φειτικές άγάπες». Οι ύ-
πόλοιπες είναι τετριμμένα και χιλιεπιτωμέ-
να πράγματα. Παύλον Βέργαν. Παυ-
διάστιχο και άρεκά το «Γλυκοχάραμα» Κυ-
τάξτε και μόνος σας το δεύτερο τετράστιχο

Και στής θάλασσας το κύμα
που με πνίγει στ' άνοιχτά
με γοργόφτερο το δίμα
όλο τρέχω... πεταχτά

Διαβάστε ποίηση. Σοφ. Πιλαφ. Το
γράψιμό σας δέν είναι άκόμα στρωτό και
το θέμα που διαλέξατε όχι πρωτότυπο. Δου-
λεύετε περισσότερο το γράψιμό σας. Για τις
εύχές σας, ευχαριστούμε θερμά. Δ ή μ η-
τραν Μωραϊτόν. Άτεχνα και άποτυ-
χημένα τὰ ποιήματά σας. Διαβάστε συν-
χεδόνως ποιητάς. Κ. Μένιγον. 'Ακατά-
λληλος για την σελίδα μας ή μελέτη σας «Πε-
ρί των ατίων της σύγχρονης διαστάσεως». Στήν συνεργασία των άναγνωστών μας δέν
περιλαμβάνονται και μελέται. Θά κ η ν Ρ α ύ-
ιον. Δέν δουλεύετε όσο πρέπει το στίχο
σας και τὰ ποιήματά σας παρουσιάζουν με-
ρικούς στίχους καλούς και περισσότερους
άσχημους. Το άλλο αν δέν έχη δημοσιευθή
άκόμη θά πη ότι δέν ήρθε ή σειρά του. Με-
γάλα πεζά άναγνωστών μας δημοσιεύουμε μό-
νο όταν έχουν άριστεμένα προσόντα χωρίς στα
όποια αξίζει να δημοσιευθούν. Γιάννην
Λύραν. Έγκρίνεται το «Τί μάς μένει...». Το
άλλο τελείως άποτυχημένο. Α. Β. Έγ-
κρίνεται το «Φίλε...». Μπρούναν. Έγ-
κρίνεται το «Φθινόπωρο». Διαλέγεται περισ-
σότερο πρωτότυπα θέματα γιατί το γράψιμό
σας είναι άρεκά στρωτό. Κ. Βυθούλια. Το
ποιήμα σας είναι τόσο άτεχνο που δέν
μπορεί καν να όνομασθή ποίημα. Άπτε το και

μόνος σας:

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Με την καρδιά δαρειά πληγμένη
φεύγο και σ' άποχαιρετώ
και με ψυχή βαθειά θλιμμένη
νέ ξένα μέρη πάω να ζώ.

Για ζωή δυστηχημένη που μου προσέ-
νησες έσύ
και όμως πάντα εύτυχημένη σου εύχο-
μαι να ζής έσύ

ρεύγο και αν ζήσο και αν πεθάνω
άντως μακριά θάμει από σε
αί έλλο δέν έχω να ασφάσω μόνον τις
ποιδ θερμαίς εύχαίς

με όση ή μοίρα δυστηχία μουή ποίηση
την ψυχή

και όσα βάσανα και πίκρες όσα άγών-
γίστως ύπομένω

εύχομαι εις σένα μια εύτυχία να γίνη
πάντα συνεχείς

κι' όταν θυμούμαι έσέ εύταχει και γώ
θα γίνω εύτυχημένος

'Αντίδονο. Κοινό θέμα, μέτρια γραμ

Ταξίδια
από όσα τα
άλλα γραμιά!

ΠΑΛΙΑ REX

ΡΕΧ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑ

Και τὰ δικά σας Μαχρία

Θά γίνουν ώρσα, άρκει να τὰ λούζετε μια φορά την εβδο-
μάδα με τὰ γνωστά Σαμπουάν TÊTE - NOIRE (Tête - Νουάρ).
Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που
δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, ύγεια και τὰ δια-
τηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο ειδών Σαμπουάν TET -
NOYAR οπάρχουν: Το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για τὰ ξαν-
θά μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τὰ σκούρα.

ΔΡΧΜ 12,50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE

2 ειδών:
Shamposan
Shampoder

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ρένο. Αυτο-τρεις φράσεις του καλές. Γι-
ώργον Μητρολέξη. Έχετε δική
και ενεργήσατε τα δέοντα για ν' αποφευχθί
στο μέλλον παρόμοιο γεγονός. Οι «Χίμαι-
ρες» έχουν ώραία τα τρία πρώτα τετράστιχα.
Το τέταρτο όμως θέλει διόρθωμα. Ίδιως

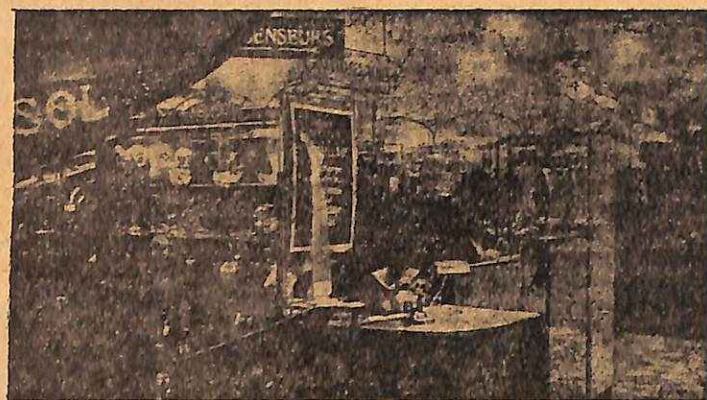
ο προτελευταίος στίχος. Δοκιμάστε να τον
διορθώσετε. Άργύρη. Διαμαντή.ν.
Καλλίτερο από τα προηγούμενά σας το «ΕΙ-
σαι φιλαρεσκία» κι' αυτό όμως μάλλον πρό-
χειρα γραμμένο. Θα σας παρακαλέσωμε να
συμμορφώνεστε με τους «Όρους συνεργα-

σίας» μας. Φλέβη.ν.τ' άμοϋρ. Δεν είναι
πολύ άσχημο το πεζό σας, όχι όμως και
δημοσιεύσιμο. Αποφεύγετε στο μέλλον ώ-
ρισμένες κακόηχες κι' εξεζητημένες εκφρά-
σεις όπως «Σανατόρι, δακρυοϋ
κ.λ.π. «Τάκην Μ. Μέτρια γραμμένο το

πεζό σας και σε πολύ κοι-
νότοπο θέμα. Στ. Λεμο-
νίδην. Πρωτόλεια τα ποι-
ήματά σας. Υστερούν πολύ
στο μέτρο, στο ρυθμό και
γενικά στην τεχνική του
στίχου. Μίλτον. Στέ-
φην. Έγκρίνεται το «Χθές
το δράδυ, Χ. Όλύμπην.
Με λίγο «χτένισμα» άκόμα
έλπίζομε να γίνονταν δημοσι-
εύσιμο το ποίημά σας. Δο-
κιμάστε να το διορθώσετε
(πρό πάντων το τελευταίο
τετράστιχο) και ξαναστείλτε
το. Άλέκον Γκομόζι-
αν. Τα τετράστιχά σας εί-
ναι φοβερά έζηρεασμένα,
παραφρασμένα σχεδόν από
γνωστά λαϊκά τραγουδάκια.
Και γραμμένα σε παλιοντο-
λογικό στυλ. Χρυσού-
λικο. Σας άπαντήσαμε ή-
δη. Στείλτε το να το διαβά-
σωμε. Γεώργιον Ζαμ-
πλάκον. Μέτριο το ποίη-
μά σας και χωρίς άρμονία
και μουσικότητα. Δεν τόξε-
τε δουλέψει, φαίνεται, πο-
λύ, άλλως δεν θα του ά-
σάνατε εκφράσεις σαν κι'
αυτή: «την ανέψη τακτο-
ποίησα (!)». Σχετικά κα-
λύτερο το δεύτερο τρίστιχο.

για να είδατε à la mode
προμυδένεσθε
τά ύφάσματά σας στου
Μορφίνη & Παξμαδά

έρμου 34
τηλ: 20555

GRANDS MAGASINS DU PRINTEMPS - PARIS

Είς τας Άθήνας μόνον τα καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ Σταδίου 43 έναντι
Δικαστηρίων διαθέτουν και αντιπροσωπεύουν τας μηχανάς VITOS και πεπειραμένον προσωπικόν
Έπιδιόρθωσις τελεία, όσουςδήποτε πόντους και αν έχη ή κάλσα και όσο λεπτή και αν είναι

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΑΧΕΙΑ - ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

Τα καταστήματα Printemps και Ανεαυx
τών Παρισίων, το Rinascente του Μιλάνου
με τα 16 υποκαταστήματά του είς όλην την
Ιταλίαν και γενικώς τα μεγαλειότερα κατα-
στήματα του κόσμου, μεταχειρίζονται δια
την επιδιόρθωσιν των καλτσών των πελα-
τίδων των τας ήλεκτροκινήτους μηχανάς

VITOS

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μας για ζητήματα υγιει-
νής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστρίδες μας θέ-
λουν έντεννεστέρα άπάντηση ως γράφουν
του ίδιου έσωκλείοντας και την άμοιβήν
εις ταχυδρομικήν έπιταγήν (δρ. 50).

Γιάννα Κ. Για τα μαλλιά συμμορφω-
είτε με ό,τι γράφω στο φύλλο 477 στο Χρυ-
σόυλικο. Κρέμα σας συνιστώ στην περι-
πτωσή σας την λιπαρά μορφή της Χαρέμ.

Νά ντ ι α. Η λοσιόν της φίλης σας δεν
χρησιμοποιήθηκε όπου έπρεπε και όσο έπρε-
πε. Έξ άλλου baume de judée δεν υπάρχει,
πώς λοιπόν έγινε ή συνταγή αυτή; Για το
ζήτημα σας κι' έφόσον δεν με κατετοπίζετε
άπολύτως για τα σπυριά, τα όποια ίσως να
οφείλονται και σε σταφυλόκοκκο, δεν μπο-
ρώ να σας πώ τίποτε αν δεν σας εξετάσθ
προσωπικώς ο γιατρός μας. Καλλίτερα λοι-
πόν να πάτε να δητε τον δερματολόγο μας
κ. Λαδάν. Θα σας δεχθί άπολύτως δωρεάν,
φθάσει να του πητε το ψευδώνυμό σας. Δέ-
χεται Σόλωνος 40 11-1 και 5-8 μ.μ.

Μελαγχολική. Θεσ)νίκη. Να
πλύνεσθε με χλιαρό νερό. Ποτέ με σαπούνι
και με κρύο νερό. Μετά το πρωινό πλύσιμο
να περνάτε το πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι βου-
τηγμένο σε πολύ αραιότατο χαμομηλόνερο,
και να σκουπίζεσθε άμέσως. Κατόπιν να κά-

νετε την έξής λοσιόν, έκείνη τη στιγμή: Μι-
σδ κουτάλι του γλυκού λεμόνι, μισό του γλυ-
κού δέφυενε κι' άλλη δυό της σούπας γάλα
νωπό, άβραστο. Μ' ένα βαμβάκι τότε θα
τριβετε έλαφρώς τις κηλίδες και μετά θα
περνάτε έλαφρώς όλο το πρόσωπο. Μόλις
ξηραθί θα βάξετε την έξής πομάδα σ' όλο
το πρόσωπο.

Huile d' amandes	25 gr.
Cire blanche	5 »
Blanc de baleine	5 »
Eau de roses	1 »
Teint de benjoin	3 »
Teint. d' ambre	1 »

Σε είκοσι μέρες θα ξεθωριάσουν όπότε
και θα αραιώσετε την χρήση της λοσιόν θα
την βάξετε μέρα παρ' ήμέρα.

Σιμόν-Σιμόν. Δεν συμβουλευώ καμ-
μιά φορά τριχοβαφές. Είναι επιβλαβείς. Να
περνάτε τρεις φορές την έβδομάδα τη μύτη
σας με ένα βαμβάκι έλαφρώς βουτηγμένο σ'
αυτήν την λοσιόν της μύτης: ένα κουτάλι
της σούπας λεμόνι και άλλο ένα αιθέρος.
Τα σπυράκια ποτέ να μη τα σπάτε. Για τις
ρυτίδες των ματιών να χρησιμοποιήτε μια
όποιαδήποτε λιπαρά κρέμα, έστω και άγνό
καθαρό ελαιόλαδο. Θ' αρχίσετε ένα έλαφρό,
άπολύτως επιφανειακό μασάζ, από το άνω
βλέφαρο και θα προχωρήτε άκολουθώντας
τον κύκλο του ματιού και φθάνοντας στο μέ-
σα μέρος του ματιού, προς στη μύτη. Αυτόν
τον κύκλο θα τον κάνετε κάθε δράδυ 10-15
φορές για το κάθε μάτι. Για το πρόσωπο ν'
άποφύγετε τις κρέμες και να χρησιμο-
ποιήτε το άσπραδι του αγγού τρεις φορές
την έβδομάδα και μετά ένα τέταρτο να τ' ά-

φαίρητε με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Επί-
σης πρό της πούδας την έξής λοσιόν.

Eau de fleurs d' orange	125 gr.
Glycerine	2,50 »
Teint de benjoin	5 »

Άφοϋ κάνετε επί δυό μήνες αυτή την
κούρα μου ξαναγράφετε.

Κάποιον γιατρον Λάρισσα. Η
δόσις είναι 20 τοίς χιλίοις δηλ. 20%. Δη-
λαδή ή συνταγή είναι:

Solution sublimé 20 o/oo	100 gr.
Alcool de rose	100 »
Huile d' amandes douces	5 »
Teint. de cantharides	2 »
Teint. de citron	4 »

Σαν γιατρός δεν καταλάβατε το χιλίοις, ήτο
δυνατόν τοίς εκατόν; Ότι θέλετε είμαι
πάντοτε στην διάθεσί σας.

Μιχ. Μπερλ. Τρίπολιν. Σας ά-
πάντήσαμε ιδιαιτέρως.

Τακτικήν Αναγνώστρια. Έ-
λευσίνα. Πολύ εύχαρίστως θα σας δε-
χθί δωρεάν, αρκεί να του πητε το ψευδώνυ-
μόν σας. Εύχαριστήθηκα πολύ πού ήτο
ραστικό το πάθημά σας. Ό κ. Λαδάς δέχε-
ται Σόλωνος 40 11-1 και 5-8 μ.μ. Τις
Κυριακές 11-1.

Ρίκα, Σέρρες. Για να είσθε σίγουρη
και έφόσον δεν έχετε μεταχειρισθί ως τώ-
ρα καλλυντικά, γράψτε στον κ. Λαδά για
να σας άπαντήση ιδιαιτέρως καθορίζοντας
σας την κούρα πού πρέπει γενικώς ν' άνο-
λουθήσετε, γράψατε τον λεπτομερώς, έσω-
κλείοντας και 50 δραχμές για την ιδιαιτέ-
ραν άπάντηση.

Φανή Κ. Κ. Έφόσον έχετε ξηρό δέρμα

Πού όφείλεται
καλή γραμμή;

Όπως ένας άπολύτως έ-
φαρμοστός κορσές δίδει στο
σώμα μία ωραιότερη γραμ-
μή έτσι και μία άπολύτως
εφαρμοστή κάλσα δίνει
στο πόδι μια εύγενικώτερη
φόρμα. Άκριβώς αυτό έπι-
τυγχάνουν ή κάλτσες EL-
BEO με την έλαστικότητά
των φορμάρουν το πόδι
και το κάνουν να φαίνεται
λεπτότερο και εύγενικώτε-
ρο. Πωλούνται είς τα κα-
λύτερα καταστήματα είς
τιμάς άπολύτως ώρισμένες.
Άποθήκη μόνον χονδρικής
πωλήσεως Μητροπόλεως 46
τηλεφ. 21-318.

ELBEO

Η ΚΛΟΣΤΗ
ΚΙΘΑΡΑΣ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

ΔΕΡΜΑΤΑ ΧΑΡΤΟΝΙΑ ΨΑΘΕΣ ΜΟΥΣΑΜΑ
ΙΣΟΧΑ ΜΕΤΑΞΙ ΧΑΣΕ ΚΑΙΣΜΗΡΙΑ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΩΝ ΚΑΙΣΤΩΝ - Ι ΟΕΟΔΟΡΑΚΟΠΟΜΟΙ ΕΡΜΟΥ 131 ΑΘΗΝΑΙ

είναι επικίνδυνο να σας δώσω τίποτα δια την εξέλιξη των σπυριών, χωρίς εξέταση από τον δερματολόγο μας. Αν είσθε εδώ πηγαίνετε στον κ. Λαδά, λέγοντας το ψευδώνυμόν σας. Θα σας εξετάσει δωρεάν. Με την ευκαιρία αυτή παρακαλώ τις αναγνώστριές μου να δίνουν τον τόπο της διαμονής των καθώς και ημερομηνίες στις επιστολές των, για να διευκολυνώμεθα στις απαντήσεις μας, που δίδονται κατά σειράν παραλαβής της επιστολής.

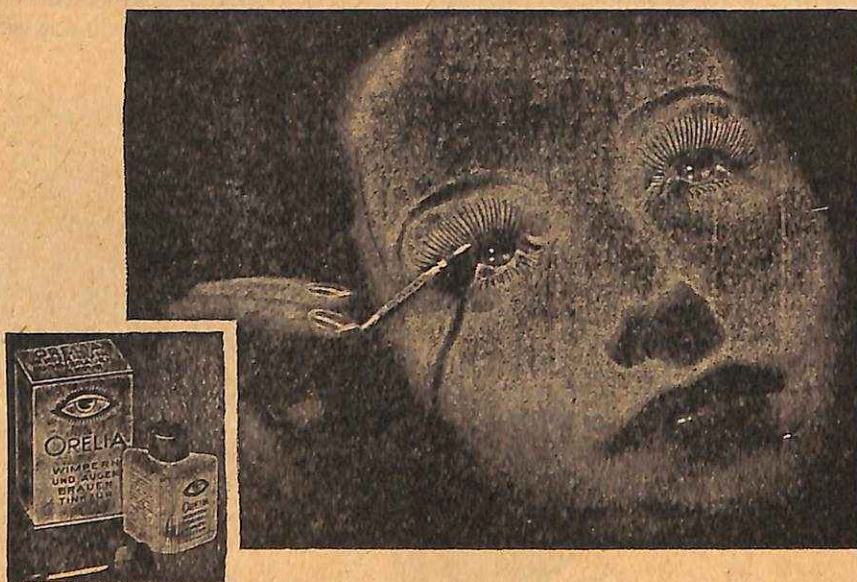
Μελαχροινή Μακεδονοβλα. Για να εξηγήσουμε, όχι ριζική, αφού άλλωστε αυτό δεν επιτυγχάνεται ούτε με την ηλεκτρόλυση ούτε με τις ακτίνες που είναι κι' οι δυο μέθοδοι δαπανηρότατες κι' οδυνηρές και κατόπιν της εφαρμογής των οποίων μένουν ούλές και στίγματα ανεξίτηλα. Έκτος αν πρόκειται για 10 το πολύ ή 15 τριχες. Η αποφυλικτική δραστική ενεργείας, είνε καθαρώς καλλυντική προϊόν δεν αφαιρεί άμέσως τις τριχες του προσώπου, άλλ' επενεργεί βαθμιαίως επιφέροντας με την συχνή χρήση την εξασθένηση τους, την ατροφία και τέλος την καταστροφήν τους. Τι-

μάται 75 δρχ. το σωληνάριο. Στείλτε το πόσόν εις χρήμα και όχι εις γραμματόσημα.

Ροδόδαφνη. Αυτά τα αποτελέσματα έχουν τα αποτριχωτικά καθώς κι' οι διάφοροι άλλοι μέθοδοι για τις οποίες διαρκώς γράφομε από την στήλη αυτή για να σας προφυλάξουμε. Άλλα κάνετε και κάτι πράγματα αλληλοσυγκρουόμενα. Δηλ. αλείφετε τις τριχες πριν τις βγάλετε με το τσιμπιδάκι με βαζελίνη. Δηλ. από τη μια τη βγάξετε υποφέροντας τόσο, κι' απ' την άλλη μεριά τις πληθαίνετε. Τα σπυριά που βγαίνουν στα μέρη εκείνα όφειλονται σε σταφυλόκοκκο, κατόπιν μολύνσεως των από το ζούλιομα. Αυτυχώς μόνον μ' ενέσεις θα γλυτώσετε απ' αυτά κι' εφόσον μάλιστα άρχισαν να γίνονται δοθήνες. Κρέμες δεν πρέπει να βάξετε γιατί διευκολύνουν την ανάπτυξη των σπυριών, στην κατάσταση που βρίσκεται το δέρμα σας. Για την ανεπάρκεια πρέπει να εξετασθήτε από γιατρό. Χωρίς εξέταση δεν μπορώ τίποτα να σας πω το αποτέλεσμα.

ΛΟΡΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΑ ΜΑΤΟ- ΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Έλαφρά έπάλειψις με την ORELIA κάθε πρωί και βράδυ και θα έχετε συντόμως μεγάλα, πυκνά, εκφραστικά και τελείως καμπύλα ματόκλαδα. Εάν βάψετε τα ματόκλαδά σας μεταχειρίζεσθε την υγρὰν βαφήν ORELIA ή την ORELIA-KOMPACT τα οποία στεγνώνουν άμέσως, και άντύνουν εις τα λουτρά, τον ύπνον ακόμη και εις τα δάκρυα.

Διά το βάψιμο των βλεφαρίδων με ταχειρίζεσθε την ειδικήν βαφήν βλεφαρίδων ORELIA. Τα προϊόντα ORELIA πωλούνται εις όλα τα Μυροπωλεία. Αντιπρόσωπος 1. Συμεώνογλου Έμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SÈVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τον άπλου τον τρόπον. Δεν γνωρίζει άποτυχία και θα σας δώσει έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας κόρης όπου θα κάμη τας φίλας σας να σας θαυμάζουν και να σας ζηλεύουν. Άπλώσατε προσεκτικά επ'ι του προσώπου σας και τοδ λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθήτε έλαφρά πούδρα παίρνοντας κατά προτίμησιν την πούδραν Τοκαλόν, ή όποια είναι παρασκευασμένη δια να χρησιμοποιήται με την Κρέμα αυτή. Η άλλαγή όπου θα παρατηρήσετε εις τον καθρέπτην θα σας εκπλήξη. Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού απλώνεται επ' όλολήρου του προσώπου σάν άδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δίδοντας ένα μαγευτικόν δελουτέ, επιτρέπει το ένιαίο άπλωμα της πούδρας, την εμποδίζει από του να σχηματίζη πλάκας και άνομοιόμορφα στρώματα και την κάμνει να κρατά τέσσαρας φορές περισσότερον. Η Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού, περιέχει κρέμα φρέσκη και έλαιόλαδον προσαναμεμιγμένα καθώς και όλικά πολύ τονωτικά και λευκαντικά. Αττά διαλύουν τα μαύρα στίγματα, συσφίγγουν τους διεσταλμένους πόρους, λευκαίνουν και γλυκαίνουν την πιδ σκούρα και σκληρά επιδερμίδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής άπευθυνομένης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τον Ιατρόν», οίανδήποτε Ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος, να περιγράφη δηλαδή λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι αναγνώσται, οι επιθυμούντες ιδιαιτέραν δι' επιστολής άπάντησιν, ως γράφουν απ' εύθείας στον Ιατρόν μας κ. Λουιάν Δημητριάδην 14 όδου 'Αγ. Δημητρίου (πάροδος Εύριπίδου).

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' έκαστην, πλην Κυριακής, 6—7 μ.μ. Είναι όμως άταραίτητον να του δηλώνουν το όνομα υπό το όποιον μας έγγραφαν.

Ανάπηρον Έντα ύθα, Πιστέψατε ότι δεν είσθε ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος που γράφετε κατ' αυτόν τον τρόπον. Όλοι άνεξαιρέτως αφήνουν μιάν κατάσταση να εξελιχθή όπως θέλει γιατί κατά κακήν τους τύχη δεν αισθάνονται τίποτα. Όταν όμως αισθανθούν και πολλές φορές είναι πλέον άργά τότε ζητούν χείρα βοηθείας. Στη προκειμένη περίπτωση θεθαίως δεν είναι άργά, είναι όμως μιάν προειδοποίησις που σας λέγει: φυλαχθήτε. Δεν είναι λοιπόν άνάγκη να περιμένετε. Μόλις νομίσете ότι μπορείτε να πάτε σε γιατρό να το κάμετε άμέσως και να σας κάμη την θεραπεία που χρειάζεται. Γιατί απαιτείται επέμβαση γιατρού. Αυτό όμως θα γίνει όταν σταματήσουν αυτά τα φαινόμενα και για να εξαλειφθούν χρειάζεται άφ' ενός διαίτα και άφ' έτέρου σκευική άνάπαυση. Τέλος θα πάρετε το

φάρμακο 'Αρεγκόν σύμφωνα με την οδηγίαν του. Όταν σωθή το έπαναλαμβάνετε.

Κάποιον άναγνώστην, Μυτιλήνην. Ένας αναγνώστης του όποιου δεν θυμούμαι το όνομα μου ζήτησε συμβουλή με ιδιαιτέρα άπάντησιν, μου συνέθε όμως ένα άτύχημα και ώριμένες επιστολές έχάθησαν, γι' αυτό παρακαλείται ο ενδιαφερόμενος να λάβη τον κόπο να μου ξαναγράψη και άμέσως θα του άπαντήσω. Αν θυμούμαι καλά μου είχε ζητήσει την γνώμην μου όσον άφορά την θεραπείαν την όποιαν είχε κάμει για Σ. Επίσης μου ζητούσε να του γράψω αν υπάρχει στην Έλλάδα ψυχναλυντής.

Γερμαν, Έντα ύθα, Υπάρχουν άρκετά είδη από τα καταπύτια που ζητάτε, έχω όμως προτιμή το Σικμαρξίν. Θα τα παίρνετε σύμφωνα με την οδηγίαν τους. Δεν υπάρχει κανείς απόλυτως φόβος για το ζήτημα του θηλασμού, μάλλον το θρόνος θα ώφεληθή. Όσο για το άλλο ζήτημα νομίζω ότι πρέπει να σταματήσετε να το σκέφτεσθε γιατί για γυναίκα ή όποια θηλάζει αυτά τα καταπύτια δεν υπάρχουν άλλα και αν ύπάρχον μόνον πρόξενος καιού μπορούσαν να γίνουν. Γι' αυτό αφήστε κατά μέρος όλες αυτές τις σκέψεις για το μόνο που μπορούσατε να σκεφθήτε για το ζήτημα αυτό είναι όταν σταματήση ο θηλασμός, βρέξετε τον έπιδερμο και άφου τον στυψετε καλά ώστε να μη μείνη νερό, τον φοράτε. Κατ' αυτόν τον τρόπον μπορείτε να διορθώσετε κάπως το κακό χωρίς να διατρέξετε και κανένα απόλυτως κίνδυνον, γιατί πρέπει ναχετε υπ' όψιν σας ότι όποιος θέλει να πάη αντίθετα στη φύση δεν κάμνει τίποτ' άλλο παρά να κτυπά το χέρι του σε άμφιστομον μάχαιραν.

Ατυχον νέον. Μου είναι δύσκολο έτσι από μακριά να άντιληφθώ όπως πρέπει το ζήτημα για το όποιο μου γράφετε. Φαντάζομαι όμως ότι θα πρόκειται μάλιστα περί νέας καταστάσεως. Μου γράφετε εξ άλλου ότι ύστερ' από τόσες φορές μπορείτε και να

κάμετε όλα αυτά. Δεν θα είχα καμμίαν απόλυτως άντίρρηση να σας πω τί ακριβώς θα κάμετε επ' όσον μάλιστα φέρετε ως επιχείρημα το οικονομικό ζήτημα. Υπάρχει όμως στην προκειμένη περίπτωση το έξής σημείωμα το όποιον πρέπει να διευκρινισθή: ποιά είναι ή πραγματική κατάσταση και ποιά πρέπει να είναι ή θεραπεία που πρέπει να ακολουθήση κανείς. Για να άπαντήση κανείς στο έρώτημα αυτό άαιτείται προσωπική εξέταση. Μπορείτε αν θέλετε να με επισκεφθήτε στο Ιατρείο μου τις ώρες που θηρίσκομαι και είμαι πρόθυμος να σας δώσω τις άπαιτούμενες οδηγίες χωρίς έννοείται να επιδαρυνθήτε καθόλου. Μέχρις ότου δε απο-

Είναι ή μόνη μη λιπαρά κρέμα, που δεν μου τραβά το δέρμα, διότι είναι ήγυρημένος χωρίς γλυκερίνην. Απορροφάται χωρίς ν' αφήνη ίχνη και άποτελεί την τελειότεραν βάση για την πούδραν μου. Την προτιμή από όλες τις άλλες, που μου έκόστισαν πανάκριβο και ήσαν παρά πολύ τεχνητές. Αυτή έχει μελετηθή ειδικώς δια την όνομασθήν πούδραν χωρίς τάλκ (μάτ, διότι όλα τα συστατικά της είναι μάτ) την πούδραν MATITÉ

L. T. PIVER

PARIS

363 B7C

Προφυλαχθήτε
από ίκιν ύγρασία
και το κρύο
με την
ΚΡΕΜΑ
NIVEA

Τρίβετε το πρόσωπον και τας χείρας σας κάθε βράδυ και πριν εξέλθετε με Κρέμα NIVEA. Έτσι ο άέρας και ή κακοκαιρία δεν δύ-νανται να σας βλάψουν. Το δέρμα σας μένει μαλακόν, νεανικόν και τρυφερόν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία
ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΥΤΙΟΝ 8.50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ 15
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ 30

ΜΗΝΥΤΩΡ

φασίσετε να με επισκεφθήτε αντί του φαμάκου το όποιον γράφετε πάρετε το 'Αρεγκόν, σύμφωνα με την οδηγία του.

Δυστυχισμένο Πλάσμα, Χανιά. Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές παρουσιάζεται το φαινόμενο αυτό στους νέους της ηλικίας σας κι' ασφαλώς όφείλεται σε μια ανεπάρκεια... Πολλές φορές όμως φταίει και το περιβάλλον, για αυτό λοιπόν χρειάζεται η 'Ιατρική βοήθεια αλλά προ πάντων χρειάζεται η άτομική σας συμβολή ώστε να κατορθώσετε να κampfete τον σκοπέλο που σας παρουσιάζεται και που πρέπει να το νοιώσετε, είναι αρκετά μεγάλο. 'Απαιτείται ψυχική δύναμη και θέληση μεγάλη και τότε ασφαλώς θα απαλλαγίτε απ' αυτή την δυσάρεστη κατάσταση. Και τώρα έρχομαι στο ζήτημα της θεραπείας. Θα σας γράψω μερικά φάρμακα τα οποία θα παίρνετε εσωτερικώς εφόσον φαντάζομαι ότι θα είναι δύσκολο να καταφύγετε σε γιατρό για να σας κάνει τα ίδια μεν αλλά σε ενέσεις. Τα φάρμακα είναι:

1ον) 'Υοχιμδίνη Σπίγγελ κομπριμέ, 4 σωληνάκια.

2ον) 'Ανδροστίνη Σίμπα, κομπριμέ, 2 φιαλίδια.

Θα παίρνετε από μεν το πρώτο δύο ημερησίως από δε το δεύτερο 3. 'Εν τω μεταξύ πρέπει πάση θυσία να καταφύγετε όπου πρέπει και αν παρ' έλπίδα αποτύχετε δεν πρέπει να αποθαρρυνθήτε. 'Απαιτείται θάρρος μόνο. 'Ετσι είναι δυνατόν να επαναφέρετε την ισορροπία στον οργανισμό σας, ή ό-ποια έχει για λίγο διαταραχθή.

Μετά ένα μήνα μου ξαναγράφετε.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος Ιατρός

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ, ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής ST. CLOUD των Παρισίων, δέχεται τα ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ όλες τās δυσμορφίας, εγκαύματα, ουλές, στίγματα, αγγειώματα κ.λπ.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρίς ηλεκτρόλιον άνευ στίγματος, άνευ πόνου. Βερανζέρου 12α.

ΑΙΤΣ

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ θαμβασερά δρ. 19, ημίλινα δρ. 34, διπλών κρεβατιών δρ. 38, ημίλινα δρ. 49, σερβίς φαγητού ημίλινα δρ. 235, έγγλέζικα δρ. 475, μαχαιροπήρουνα άνοξυδωτα και φθηνά.

Γραφεία 'Αντιπροσωπειών:

'Εν 'Αθήναις Μητροπόλεως 22 1ον πάτωμα (Σύνταγμα).

'Εν Πειραιεί 'Αγ. Κωνσταντίνου 16.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ωτορινολαρυγγολόγος

Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, 'Εμμ. Μπενάκη και Μαυροκοδάτου 6, από 4-6 μ.μ. Τηλ. 29-562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
Δ'Ι.Μ.ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΣΕΙΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΩΙ
ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΓΝΩΣΗΝ ΒΟΗΘΗΕΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19
10-12 • 4-7. • ΤΗΛ. 25-123

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

με την τελευταίαν απλουστάτην μέθοδον, την Brillantine CHARMINE CHARMINE A'. Διά τα μαύρα, καστανά και ξανθά μαλλιά.

'Αναζωογονεί το χρώμα των μαλλιών σας χωρίς να είναι βαφή και εντός 10 το πολύ ημερών έχετε το φυσικόν χρώμα της κόμης σας Μαύρα, Καστανά ή Ξανθά.

Καταργεί πλέον τα άσπρα μαλλιά και δίδει χωρίς να ελάττη καθόλου την ωραιότεραν σπλνόντια. 'Εξαλείφει την πυτιρίδα και σταματά την τριχόπτωσην.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗ ΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικός 'Αντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με τās γνησίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικās Βαφάς ΑΡΤΙ, διότι ούτω μόνον θα εισθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως εις την βαφήν και χωρίς να υποστή την παραμικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μία βαφή διά να είναι καλή δεν αρκεί μόνον το να βάψη το ύφασμα, αλλά πρέπει προ παντός και να μη το καταστρέψη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με «ΑΡΤΙ» οδδέποτε αναγνωρίζεται ως θαμμένον. Αι βαφαί «ΑΡΤΙ» οδδέποτε ξεβάφουν. 'Εμπριμέ φορέματα βάφονται επιτυχώς με βαφάς «ΑΡΤΙ» αφού προηγουμένως αποχρωματισθούν με τόν ειδικόν αποχρωματιστή «ΑΡΤΙ».

Αι βαφαί «ΑΡΤΙ» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνουσίας σας εις 61 μονόχρους χρωματισμούς. 'Εκαστον πακετίδιον βάφει 150 δράμα ύφασμα

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

'Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τās ίγραμμάς σας, δοκιμάσατε τα τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ - ΚΟΡΣΕΔΩΝ - ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ έφαρμόζουν σάν γάντι έντελώς αδιόρατα και χωρίς μπανέλλες.

Μιά δοκιμή δά σας πείση.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Κάτι έχει ανάγκην Μπράσο στο σπίτι σας:
"Ένα χερούλι πόρτας, ένας δίσκος, ένα κηροπήγιο ένα βάζο.

Το Μπράσο δά το κάμη νά αστράφτη σάν καθρέπτης.

BRASSO

Το μοναδικόν στίλβωμα

RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND

Μία ΠΟΥΔΡΑ ΕΓΓΥΗΜΕΝΗ έπιστημονικῶς

Διὰ νὰ εἶναι ἀβλαβὴς μία πούδρα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀγνή εἰς τὴν σύνθεσίν της καὶ λεπτομερῶς ἐξηλεγμένη εἰς τὴν κατασκευὴν της. Πολλοὶ διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ὅτι ἡ τελεία ἀγνότης τῆς πούδρας PEA εἶναι μία ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν πλέον λεπτὴν ἐπιδερμίδα. Ἐνα κοσκίνισμα τελειοποιημένο τῆς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτον ὁμοιογένειαν. Δὲν ἀφίνει κανένα σημάδι εἰς τὸ δέγμα, ἀλλὰ τὸ καθιστᾷ λεῖον καὶ βελούδινον.

Μία δοκιμὴ θὰ οὖς πείσῃ. Ζητήσατέ την ἀπὸ τὸν ἀρωματοπώλην σας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας.

πούδρα
PEA
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ Cana